

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 94

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 40

tinguda el dia 24 de març de 1982

SUMARI

S'obre la sessió quan manquen dos minuts per a dos quarts d'onze del matí. El M. H. Sr. President dona la benvinguda als tres nous Diputats (p. 2636). Després, i en nom de la Comissió de Drets Humans, expressa la solidaritat amb el poble argenti (p. 2636).

*El primer punt de l'ordre del dia és la **Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de creació de la Comissió de Ports de Catalunya, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.** En fa la presentació l'H. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2637). El M. H. Sr. President proposa introduir-hi una esmena terminològica i s'accepta (p. 2639). El Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió, proposa corregir diversos errors sorgits en el Dictamen imprès, i la Presidència ho accepta (p. 2639).*

*S'entra a debatre i a votar l'articulat. Els **articles 1, 2, i 3** s'aproven per unanimitat (p. 2639).*

*Intervé el Diputat I. Sr. Medir, del G. p. del PSUC, per defensar una esmena, la **núm. 5, a l'apartat b), del punt 1 de l'article 4** i retirar les **esmenes núms. 9, 40, 47, 48, 49, 50, 53 i 54** (p. 2640). Intervé en contra el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2641). Es vota l'**esmena núm. 5**, del G. p. del PSUC, i es rebutja per 19 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció (p. 2641). Es vota després l'**esmena transaccional a l'apartat c)** signada per tots els Grups parlamentaris i s'aprova per unanimitat (p. 2641). Es vota la resta de l'**article** i s'aprova per unanimitat (p. 2641).*

*El Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió, defensa un vot particular a l'**apartat 3, lletra a), de l'article 5** (p. 2641). El Diputat no adscrit I. Sr. Viñals retira la seva esmena a la **lletra b)** (p. 2642). El Diputat I. Sr. Medir, del G. p. del PSUC, defensa l'**esmena d'addició a la lletra b)** i el **vot particular a la lletra c)** (p. 2642). Intervé en contra de l'esmena el Diputat I. Sr. Casals (p. 2643), i en contra del **vot particular** el Diputat I. Sr. Margalef, del G. p. de Centristes (p. 2643). El M. H. Sr. President informa d'una **esmena tècnica** signada per tots els Grups, per la qual s'amplia amb un nou punt aquest article (p. 2643). Es passa a fer les votacions. El **vot particular** del G. p. de Convergència i Unió a la **lletra a)** s'aprova per unanimitat (p. 2644); l'**esmena** del G. p. del PSUC a la **lletra b)** es rebutja per 43 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions (p. 2644); el **vot particular** del G. p. del PSUC a la **lletra c)** es rebutja per 43 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2644); l'**esmena tècnica** de creació d'un nou apartat, exposada pel M. H. Sr. President, s'aprova per unanimitat (p. 2644); els **punts 1, 2, 4, 5**, segons el text del Dictamen, ara convertits en **1, 2, 4, 5 i 6**, s'aproven per unanimitat (p. 2644), i l'**apartat 3**, segons el text del Dictamen, s'aprova per 70 vots a favor, 47 en*

contra i cap abstenció (p. 2644). **L'article 6 s'aprova per unanimitat (p. 2644).**

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, retira les **esmenes a l'article 7** (p. 2644). Es voten els **articles 7 i 8** i s'aproven per unanimitat (p. 2644).

Es voten els **articles 9, 10, 11, 12 i 13** i s'aproven per unanimitat (p. 2644).

Es voten la **Disposició Addicional**, les dues **Disposicions Finals**, l'**Exposició de Motius** i el **títol de la Llei** i s'aproven per unanimitat (p. 2645).

El Diputat no adscrit I. Sr. Viñals demana que se li permeti de fer explicació de vot (p. 2645) i el M. H. Sr. President ho accepta (p. 2645). Intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Viñals (p. 2645). El M. H. Sr. President explica les raons per què ha autoritzat l'explicació de vot de l'I. Sr. Viñals (p. 2645). També per explicació de vot intervenen els I. Srs. Dalmau, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2645), Margalef, del G. p. de Centristes (p. 2646), Pérez Ciudad, del G. Socialista (p. 2646), Medir, del G. p. del PSUC (p. 2646), i Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2648).

El segon punt de l'ordre del dia és la **Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya**. Intervé el Diputat I. Sr. Sala, de Convergència i Unió, per defensar-la (p. 2648). Després, per fixar llur posició, intervenen els I. Srs. Mesegué, del G. p. de Centristes (p. 2650); Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2651); Medir, del G. p. del PSUC (p. 2652), i Ganyet, del G. Socialista (p. 2653). Finalment es decideix, per unanimitat, prendre en consideració aquesta **Proposició** (p. 2655).

El tercer punt és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el punt 1 de la Resolució núm. 34/I, del 3 de desembre de 1981**. La defensa el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2655). Per fixar la posició de llurs Grups, intervenen els I. Srs. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2656); Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2657); Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2657), i Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2658). Posada a votació, la **moció** és rebutjada per 18 vots a favor, 54 en contra i 44 abstencions (p. 2660).

La sessió se suspèn a dos quarts i cinc minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart de sis de la tarda.

El quart punt és la **Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre l'Avantprojecte de Llei de transport de mercaderies d'àmbit estatal**. La defensa el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2660). Per fixar la posició de llurs Grups, intervenen els I. Srs. Prujà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2660), i Pont, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2660). La **moció** s'aprova per unanimitat (p. 2661).

La sessió se suspèn a dos quarts i cinc minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart de sis de la tarda.

El cinquè punt és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica**. La defensa el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2661). El Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, defensa una **esmena d'addició al punt segon** (p. 2662). Per fixar la posició de llurs Grups, intervenen els Diputats I. Srs. Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2662); Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2663), i Ainaud, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2663). El Diputat I. Sr. Martín i Toval accepta l'**esmena** del G. p. de Centristes (p. 2665). El **primer punt** de la **moció** es rebutja per 48 vots a favor, 54 en contra i 16 abstencions (p. 2665). El **segon punt** s'aprova per unanimitat (p. 2665).

El sisè punt és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos**. La presenta el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 2665). Intervenien per fixar la posició de llurs Grups els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2666), Roselló, del G. p. de Centristes (p. 2667), Vives, del G. p. del PSUC (p. 2668), i Parera, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2669).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, demana torn d'intervenció per al·lusions (p. 2670). Resposta del M. H. Sr. President (p. 2670) Tornen a intervenir el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2670), el M. H. Sr. President (p. 2670), l'I. Sr. Martín i Toval (p. 2670), el M. H. Sr. President (p. 2670) i l'I. Sr. Martín i Toval (p. 2670). Intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2670).

Es procedeix a la votació de la **moció** i es rebutja per 47 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2670).

El setè punt és la **Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques**. La presenta el Diputat I. Sr. Roig i Borràs, del G. Socialista (p. 2670). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2672). Intervenien en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Roig i Borràs (p. 2674) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2674).

El vuitè punt és la **Interpellació al Consell Executiu sobre les inundacions produïdes per les pluges dels dies 16 i 17 de febrer**. La formula el Diputat I. Sr. Medir, del G. p. del PSUC (p. 2675). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2675). Intervenien en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Medir (p. 2678) i l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2678).

El novè punt de l'ordre del dia és **Preguntes amb resposta oral**. La Diputada I. Sra. Calvet, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre la dissolució violenta de la manifestació de rebuig que tingué lloc davant la seu del Consell Executiu amb motiu del judici d'onze dones acusades d'avortament** (p. 2678). El M. H. Sr. President proposa que es formulin tot seguit les dues preguntes següents (p. 2680).

La segona, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre els motius pels quals els Mossos d'Esquadra actuaren amb mesures repressives tan fortes, el proppassat dia 16, en una manifestació produïda davant el Palau de la Generalitat**, la formula la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 2680). La tercera, **Pregunta al Consell Executiu sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra una manifestació de dones**, la formula el Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez (p. 2681).

Resposta de l'H. Sr. Conseller de Governació a les tres preguntes (p. 2682). Intervenien en sengles torns de rèplica la Diputada I. Sra. Calvet (p. 2683), la Diputada I. Sra. Barenys (p. 2683), el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 2683), i l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2684).

La quarta i última, **Pregunta al Consell Executiu sobre el traspàs de l'INSALUD i els deutes a taxistes i a usuaris**, la formula el Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez (p. 2684). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2685).

La sessió s'aixeca a dos quarts i mig de nou del vespre.

Rectificacions per error tipogràfic (p. 2686).

Sobre la sessió quan manquen dos minuts per a dos quarts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i els Lletrats Srs. Ferret i Vintró. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de creació de la Comissió de Ports de Catalunya, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya.

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el punt 1 de la Resolució núm. 34/I, del 3 de desembre de 1981.

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de llei de Transport de Mercaderies d'Àmbit Estatal.

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica.

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

7. Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les inundacions produïdes per les pluges dels dies 16 i 17 de febrer.

9. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

En primer lloc, senyores i senyors Diputats, voldria donar la benvinguda a tres Diputats que han pres possessió aquests dies, que són el senyor Josep M. Garreta, que substitueix el senyor Josep Roig, el senyor Santiago Guillén, que substitueix el senyor Higinio Torras, i el senyor Miquel Porter, que substitueix el senyor Francesc Vicens. Tots lamentem que circumstàncies personals hagin conduït els senyors Roig, Torras i Vicens a deixar el seu càrrec, i, al mateix temps, tots ens congratulem de comptar entre nosaltres, des d'ara, amb aquests nous Diputats la col·laboració dels quals serà sens dubte molt valuosa per als treballs d'aquesta Cambra. Repeteixo, doncs, la nostra benvinguda als senyors Garreta, Gui-

llén i Porter.

Voldria dir-los també que la Comissió de Drets Humans ha debatut aquests dies la situació a la República Argentina, per la circumstància d'escaure's el sisè aniversari de la implantació d'un règim dictatorial que, segons totes les informacions, no es distingeix pel seu respecte als drets humans. La Comissió m'ha demanat d'expressar a la Cambra la seva solidaritat amb el poble argentí, i crec que aquesta solidaritat la compartim tots i que és el desig de tots que la situació en aquell país es normalitzi al més ràpidament possible per vies democràtiques.

Abans d'entrar en l'ordre del dia voldria justificar també el fet que ha estat repartit l'ordre del dia de la sessió que comencem ara mecanografiat a tots els senyors Diputats perquè, malauradament, en el *Butlletí* on fou publicat hi havia una omisió important, l'omisió d'una de les mocions, i en la rectificació publicada posteriorment hi va haver un nou error. En fi, com que l'ordre del dia correcte està en possessió de tots vostès, això no ha d'ocasionar, em penso, cap problema en la sessió d'avui.

La llista de preguntes a respondre oralment en aquesta Sessió Plenària ha estat també distribuïda, de manera que, si vostès no hi tenen inconvenient, donarem per acomplert el tràmit de la seva lectura. Hi ha quatre preguntes de la senyora Calvet, de la senyora Rosa Barenys i dues més del Diputat senyor Celestí Sánchez. (Pausa.)

Discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya

Dit això, passem doncs al primer punt de l'ordre del dia que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya.

És que, per part del Consell Executiu, es vol fer la presentació del Projecte? Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, es presenta avui aquí, a la Cambra, un nou projecte de llei que es refereix a la creació d'un nou organisme autònom, el qual s'anomena Comissió de Ports de Catalunya.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per Llei Orgànica del 79, el 18 de desembre, en el seu article 9.15 estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de ports, sense perjudici del que disposa el número 20 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, que reserva a l'exclusiva competència de l'Estat

els ports d'interès general. Igualment, en virtut de l'article 11.8 de l'esmentat Estatut, correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en els ports amb qualificació d'interès general, quan l'Estat no se'n reservi la gestió directa.

El Reial Decret 2876/80, del 12 de desembre, sobre traspasos de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de ports, a l'apartat b.5 de l'Annex, disposa el traspàs a la Generalitat de la Comissió perifèrica de «los puertos de Cataluña» que pertanyen a l'organisme autònom Comissió Administrativa de Grups de Ports.

Segons la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut, mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre les matèries de la seva competència continuaran en vigor les lleis i disposicions actuals de l'Estat que es refereixen a les matèries esmentades.

La Llei 1 de 1966, del 28 de gener, sobre règim financer dels ports, estableix que els fons recaptats a cada port, procedents dels recursos que aquesta Llei arbitra, han de tenir una destinació especial. Amb motiu d'això, la Llei 27/68, del 20 de juny, va confiar l'administració dels ports a un organisme gestor, la Comisión Administrativa de Puertos. L'estructura i funcionament d'aquesta Comissió van ser reorganitzats pel Decret de 1958, del 26 de juny, i a l'esmentada estructura figura la denominada Comissió Perifèrica dels Ports de Catalunya, inclosa expressament en els serveis traspassats a la Generalitat.

El règim especial dels ports i la seva estructura peculiar van obligar que, amb caràcter provisional i sense perjudici de la regulació definitiva que s'establís, es dictés una disposició que assegurés la prestació, sense solució de continuïtat, d'un servei tan necessari, per la qual cosa es promulgà el Decret 21/81, del 4 de febrer, de la Generalitat.

El Decret 21/81 del 4 de febrer esmentat, pel qual es regula l'exercici de les competències en matèria de ports, converteix, amb certes modificacions, la Comissió Perifèrica de Catalunya en la Comissió de Ports de Catalunya, en l'article primer, i atribueix l'aprovació de determinades propostes a la Direcció General d'Obres Públiques de la Generalitat, funcions que en aquesta matèria, i des del 14 d'octubre proppassat, desenvolupa la Direcció General de Ports i Costes, segons el Decret 407/81.

La Comissió de Ports de Catalunya, que es va constituir el 17 de març de l'any 1981 d'una manera provisional, no tenia una personalitat jurídica independent perquè no era un organisme autònom en el sentit legal, però ha aconseguit, tanmateix, fins ara ja una tasca, jo diria, amb imaginació i amb sentit de la realitat, amb austeritat, procurant donar una resposta a la gestió dels serveis que han estat transferits i, al mateix temps, no ha oblidat de cobrir tant les necessitats dels usuaris com de la societat.

La Comissió de Ports de Catalunya provisional, en el termini d'un any, ha celebrat set reunions fixant com a objectiu fonamental la planificació del front portuari català, en el qual es pretenia potenciar els quatre ports potencialment més importants sense oblidar, però, els restants, i respectant en tot moment els interessos pesquers i nàutics existents. Aquests ports que la Comissió de Ports de Catalunya vol potenciar són els de Palamós, de Sant Feliu de Guíxols, de Vilanova i la Geltrú i dels Alfacs.

El Programa d'Inversions de 1981 s'ha aconseguit, per part de la Comissió de Ports de Catalunya, en un 95% del total i, dels 204 milions de pessetes, s'han adjudicat obres en els ports del Port de la Selva, Roses, l'Escala, Palamós, Arenys de Mar, Vilanova i la Geltrú, Cambrils, Ametlla de Mar, Sant Carles de la Ràpita, les Cases d'Alcanar. I quant al primer Pla d'Obres Públiques, són en fase, en aquests moments, de contractació obres a Palamós, en el port de Blanes i en el port de Sant Carles de la Ràpita.

Fem notar que les despeses corrents en la Comissió de Ports de Catalunya representen, dintre el pressupost ordinari de la Comissió de Ports de Catalunya, un 27%, i que les inversions representen aproximadament un 69%. Mentrestant, al Departament s'ha anat estudiant l'estructura administrativa més eficaç que havia d'assolir la Comissió de Ports de Catalunya. I aquests estudis han mostrat un esquema d'una certa unitat de gestió en els ports marítims, resultat de la semblança dels problemes amb què es troba el personal que té la responsabilitat dels ports, amb independència del país, del sistema jurídic i fins i tot de l'opció política. Els dinou ports al llarg del litoral català, amb un moviment el 1982 de 3.708 tones, i els diferents tipus de tràfic i el volum en els diversos ports obliguen a trobar l'estructura adient, de manera que es pugui obtenir una administració àgil i eficaç amb uns costos mínims.

Totes aquestes raons aconsellen la creació d'un nou organisme autònom, motiu d'aquest Projecte de Llei anomenat Comissió de Ports de Catalunya. El fet que la Comissió de Ports de Catalunya sigui un organisme autònom és un senyal de descentralització que permet una major coordinació i una major participació de les persones físiques i jurídiques, alhora que constitueix una via d'aproximació als sectors de la població directament interessats per l'activitat portuària. Segons aquest Projecte de Llei el litoral català es divideix en tres zones; trobem nou ports en la primera, tres en la segona i set en la tercera. A cadascuna dels ajuntaments hi són representats per dos membres i per un dels organismes següents: les Federacions de les Confraries de Pescadors, les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació, i les federacions esportives catalanes. Per tant, em sembla que queda ben palesa la representativitat, tant de la població com dels usuaris.

Senyores i senyors Diputats, em plau dir-vos que la tasca que ha portat a terme la Comissió de Política Territorial per a establir el Dictamen, després d'estudiar el Projecte de Llei de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya, tramès pel Consell Executiu, com també l'informe de la Ponència Tècnica i les esmenes presentades pels Grups parlamentaris, no podia tenir un resultat més feliç per tal com les esmenes i els vots particulars defensats en el Ple es redueixen, en aquests moments, a un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió per a mantenir el text del Projecte, a una esmena del senyor Ramon Vinyals i a divuit esmenes del Grup parlamentari del PSUC en les quals es planteja una estructura organitzativa totalment diferent, oblidant, a criteri meu, que el port és un instrument econòmic amb un quadre funcional, i la política portuària de la Comissió de Ports de Catalunya ha d'assegurar el bon funcionament de les múltiples relacions intersectorials existents.

Aquest és, senyores i senyors Diputats, a grans trets, el Projecte de Llei que avui tinc l'honor de presentar al Parlament,

amb la seguretat que si aquest el sanciona i esdevé dintre de poc Llei perquè mereix la seva conformitat, com espero, crec que haurem fet una altra vegada una tasca important, dotant l'executiu portuari d'una eina més eficaç per a la seva gestió.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió ha designat algun dels seus membres per a presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Bé, doncs podem passar ara, no havent-hi cap esmena a la totalitat, a la discussió de l'articulat.

Abans, però, de començar voldria comunicar a les senyores i senyors Diputats que s'han presentat a la Mesa del Parlament unes esmenes signades per tots els Grups parlamentaris i que, per tant, suposo que tothom està d'acord a admetre-les a tràmit, una de les quals és una esmena terminològica, és a dir, de correcció d'un error terminològic que s'aplica, per tant, a la totalitat del Projecte o, almenys, a molts dels seus articles i que, introduint, doncs, una modificació sobre el text publicat del Dictamen, proposo que sigui acceptada de bon començament a fi d'evitar després confusions.

Aquesta esmena consisteix a substituir la denominació de «Grups de Ports», allí on surten tot el text del Projecte de Llei, per la denominació «Zones Portuàries». No hi ha cap inconvenient per part de la Presidència de la Mesa a admetre aquesta esmena i, aleshores, proposo que sigui votada d'una forma global ara, al començament: que allí on diu el Dictamen, «Grups de Ports» es digui «Zones Portuàries».

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, doncs. S'entén que el text del Dictamen publicat en el *Butlletí* número 71 queda modificat en el sentit que on diu «Grups de Ports» ha de dir «Zones Portuàries».

I passem ara a l'articulat, doncs, pròpiament i als articles 1, 2, 3 i 4...

El Sr. CASALS *(de l'escó estant)*: Demanaria la paraula per una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASALS: Hem advertit uns oblits o, podríem dir-ne, errors en el Dictamen imprès. Si la Presidència volgués, en fariem esment ara o, si no, cada vegada en el moment oportú.

El Sr. PRESIDENT: Potser valdria més, si no són... si és possible fer-ne esment ara i és purament un error, els comunicariem ja. S'entendria que es voten els textos amb l'error rectificat.

El Sr. CASALS: Amb molt de gust. A l'article 2, s'han oblidat uns mots que ja van ser oblidats també en el *Butlletí* número 48, quan es va publicar el Projecte de Llei, i que van ser corregits en una correcció d'errades d'un *Butlletí* posterior, el qual m'excuso que avui, a quarts de vuit del matí, no he aconseguit localitzar. Però sí que tenia apuntat en el meu *Butlletí* número 48 aquests mots, que és: «Podrà adquirir, posseir, reivindicar —i després intercalar— permutar, gravar o alienar tota mena de béns, concertar —i ara tornem el text original— crèdits, estipular contractes, etc.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, entre les paraules «reivindicar» i «crèdit» s'han d'intercalar uns quants mots més.

El Sr. CASALS: Uns quants mots que van aparèixer ja com

a correcció d'errors...

El Sr. PRESIDENT: I per tant, tractant-se d'un error, doncs considerem que això és al Dictamen. Molt bé. Què més?

El Sr. CASALS: Segonament, a l'article 5.3, lletra a, a part d'una omisió procedimental que ja esmenarem a través del nostre vot particular i que tractarem en el seu moment, hi ha hagut també una omisió tipogràfica que és la del representant del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que aquest sí que...

El Sr. PRESIDENT: És a dir, a la llista de representants de Departaments, en falta un, el de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CASALS: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment, sembla que aquest era especialment necessari que hi fos. *(Rialles.)* Algun altre error?

El Sr. CASALS: Sí, un parell de coses més, merament ja de detall, en el sentit que observem que en la redacció d'aquesta Llei el que són persones vénen en minúscules amb l'excepció molt justificada del senyor Conseller, que està en majúscules, però el que són organismes van tots en majúscules: Serveis, Grups de Ports, Direccions Generals, menys els ajuntaments. Ens semblaria de justícia que els ajuntaments també fossin posats en majúscula. Així com també la Navegació de les Cambreres Oficials, perquè el Comerç i la Indústria van en majúscula i la Navegació en minúscula.

Dit això, també voldríem dir que en l'esmena número 16, del senyor Ramon Vinyals, creiem que la segona part de l'esmena va ser retirada en Comissió —en tot cas el senyor Viñals ens ho podria confirmar— i ha aparegut també en el *Butlletí* com a mantinguda. Creiem que només mantenia la primera part. I res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, respecte a la qüestió de les majúscules, etc., això, com que ja constarà en el *Diari de Sessions*, el Servei de Publicacions del Parlament ja en prendrà nota.

S'entén, doncs, que en aquest aspecte el Dictamen queda rectificat en els termes indicats. Ara, jo voldria preguntar al senyor Viñals si està d'acord que va ser retirada la segona part de la seva esmena número 16.

El Sr. VIÑALS *(de l'escó estant)*: Sí, gràcies, senyor President. Va ser retirada, i, a més a més, ni tan sols va ser votada, naturalment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

Bé, doncs, aleshores, com deia, als articles 1, 2 i 3 —perquè en l'article 4 ja comencen a haver-hi esmenes— no hi ha cap esmena mantinguda. De manera que podríem votar conjuntament, si cap de les senyores i els senyors Diputats no hi té inconvenient, aquests tres primers articles.

Els senyors i les senyores Diputades que estiguin d'acord amb el text del Dictamen?

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat, en els articles 1, 2 i 3, per la unanimitat dels presents.

A l'article quart hi havia una esmena del Grup parlamentari del PSUC que ha estat substituïda per una esmena transaccional que presenten tots els Grups parlamentaris.

Aleshores, suposo que en aquestes condicions no hi ha cap

objecció que aquesta esmena transaccional s'admeti a tràmit. Diu: «A l'article quart, punt 1, apartat c).» Això és el text que tinc aquí (*El M. H. Sr. President ensenya el text.*), i porta signatures de tothom, de tots els Grups i, a més, del senyor Ramon Viñals. Hi estem d'acord? (*Hom hi manifesta aprovació.*) Perdonin, però és que veia alguns signes de negació de part de membres de la Comissió, i aleshores ha calgut confirmar-ho.

Bé, doncs, l'esmena número 5 del Partit Socialista Unificat, a proposta de tots els Grups parlamentaris, és substituïda per una esmena transaccional, només a l'apartat c). L'esmena número 5 ha estat retirada, en virtut d'aquesta esmena transaccional. No és així?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, només s'ha retirat l'esmena a l'apartat c) per la transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Ah, ah! Així no està retirada l'esmena, sinó només l'esmena a l'apartat c). Molt bé, d'acord.

Aleshores, en aquest cas, (*pausa*) queda una esmena del Partit Socialista Unificat a l'apartat b) del punt 1 de l'article quart, i queda, a més a més, aquesta esmena transaccional de tots els Grups parlamentaris a l'apartat c) d'aquest mateix punt 1 d'aquest article.

Per a defensar l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup, en mantenir a l'apartat b) de l'article 5, el mantenim, però, gràcies a aquesta esmena transaccional presentada a l'apartat b), podrem retirar tot un seguit d'altres esmenes. Concretament, la 9, la 40, la 47, la 48, la 49...

El Sr. PRESIDENT: Un moment, a veure: 40...?

El Sr. MEDIR: 9, 40...

El Sr. PRESIDENT: 47, 48...

El Sr. MEDIR: 47, 48, 49, 50, 53 i 54 (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. MEDIR: Bé, senyores Diputades, senyors Diputats, efectivament, l'article 4 era un dels nusos del Projecte de Llei que estem debatent —en certa manera encara ho és— perquè prefigurava, prefigura, l'organigrama de l'ens autònom la creació del qual estem discutint.

Cal, al nostre parer, calia distingir el que és exclusivament l'estructura d'aquest ens autònom que estem creant dels continguts que pot tenir cada element d'aquesta estructura. Nosaltres teníem, i tenim, un acord global pel qual existissin en aquest ens autònom tres nivells d'organismes: el nivell obvi, absolutament imprescindible, el del Plenari, la Comissió reunida en Ple; un segon nivell, que és, per la seva composició —i ho era ja des del principi, en el Projecte que ens va trametre la Conselleria— un organisme que era una reducció del Ple i amb unes funcions que a nosaltres ens semblen —ens semblaven i ens semblen— típicament de Permanent, i un tercer nivell, que era el nivell tècnic, el nivell d'assessorament tècnic, el nivell de les funcions tècniques, i, per tant, constituït exclusivament per tècnics.

Amb aquests tres nivells i amb aquesta concepció, el nostre Grup hi estava i hi està d'acord. Hi hem estat d'acord, i estem d'acord amb el resultat final de la composició del Plenari, però existien diferències —en certa manera encara mantingudes— al que són els punts b) i c) de la composició d'aquests organismes.

Nosaltres proposem que el que en el Projecte de Llei es diu «Ponència Tècnica», es digui «Comissió Permanent». Jo faré l'explicació d'aquesta part, que és la que es manté. Nosaltres no fem qüestió de la mateixa existència d'aquest organisme. És a dir, si el Projecte de Llei hagués vingut només amb un nivell de Plenari, i amb un nivell d'assessorament tècnic o d'organismes tècnics, nosaltres no l'hauríem esmenat per a col·locar-hi al mig aquesta Permanent o aquesta Ponència Tècnica, independentment del nom que se li vulgui donar. No ho hauríem esmenat en aquest sentit; no fem qüestió de la seva existència, però ja que el Projecte de Llei ho preveia, ens va semblar oportú mantenir-ho, i, en tot cas, anar-ho a precisar en les seves funcions i en la seva composició, i aquest era l'objectiu de les diverses esmenes —alguna d'elles acceptada en Comissió— que nosaltres vam plantejar a aquest apartat.

Aleshores, nosaltres tampoc no hauríem fet qüestió del seu nom si no és que ens semblava que en el nom de «Ponència Tècnica» que es manté hi ha un cert equívoc.

Hi ha un cert equívoc perquè si veiem la composició i les funcions d'aquest organisme, no ens recorda gens una ponència tècnica amb el significat que nosaltres donem a la paraula «ponència tècnica».

Quina composició té? Té, essencialment, una composició semblant a la del Ple, però extractada, reduïda. Amb una presència, evidentment, dels tècnics —presència que també està, d'altra banda, en el Ple, i, del Ple de la Comissió, no en diem el Ple tècnic, sinó que hi diem el Ple de la Comissió—, i una presència de les persones que seran, al Ple de la Comissió, electes, per dir-ho així, a través de les zones: els ajuntaments, els pescadors i les Cambres de Comerç, introduïts, precisament, per una esmena nostra, en la qual augmentàvem de dos a tres el nombre d'aquest tipus de persones representatives i precisàvem que havien de ser: una, dels ajuntaments; una, dels pescadors —de les confraries de pescadors, per a ser més exactes—, i una de les Cambres de Comerç.

La Comissió va acceptar aquesta esmena, amb la qual cosa nosaltres pensem que es reforça encara més aquest caràcter de Permanent, aquest caràcter de Ple reduït, de petit Ple.

Però, és clar, és que si estudiem les funcions, la qüestió encara és més clara, perquè quan veiem les funcions, es limita estrictament, segons el text del Projecte de Llei, a preparar l'ordre del dia del Ple, a estudiar, és a dir, a alleugerir, a ordenar les qüestions que hagin d'anar al Ple i, per tant, a alleugerir els debats en el Ple, a alleugerir el mateix funcionament del Ple.

Per tant, nosaltres entenem que aquesta és una funció típicament de Permanent, i que el nom que en conseqüència s'hauria de donar a aquest organisme és el de Permanent, o un altre de semblant, però, en tot cas, que no fos el de Ponència Tècnica, perquè indueix a error; aquesta denominació indueix a confusió.

Bé, aquesta és l'esmena que nosaltres hem mantingut. L'altra part era un altre tipus d'esmena que tenia, si ho volen, més contingut de fons, però que, en part, ha estat satisfeta per l'esmena transaccional en admetre la institucionalització d'un tipus de Ponència Tècnica més difosa, mantenint l'estructura clàssica heretada dels traspassos dels Grups de Ports que venien, a la vegada, de la Comisión Periférica de Puertos de Cataluña; en haver transformat això, nosaltres retirem totes

les esmenes de les quals ja he fet esment al senyor President abans, i, per tant, mantenim només aquest canvi de denominació per un rigor terminològic o conceptual.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé. Algú desitja defensar l'esmena transaccional presentada per tots els Grups parlamentaris respecte a l'apartat c)? *(Pausa.)* No? Algun torn en contra de l'esmena del... *(El senyor Casals demana la paraula.)* Té la paraula el Diputat senyor Casals per a un torn en contra respecte a l'esmena número 5 a l'apartat b) del Partit Socialista Unificat.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres col·legues, bé, ara aquesta esmena ha quedat ja una mica modificada respecte tal com era originalment, però el nostre Grup vol fer aquest torn en contra, perquè creiem que és bo de mantenir el text del Projecte.

Es proposa la creació d'aquesta Comissió Permanent, però creiem que no és només una qüestió de noms, sinó que, és clar, el nom de Comissió Permanent ja té una connotació, per un cert paralelisme, posem per exemple, amb uns ajuntaments. Això indica o suggereix que és com si es tractés d'un organisme amb uns certs poders decisoris propis, encara que fossin limitats en relació amb el Ple, i en realitat no és així. Congruentment amb la resta de l'articulat, aquestes seves funcions són merament preparatòries, tal com diu l'article 9.2, i encara que hi hagi unes altres esmenes que propugnin donar-li una ampliació de funció en el sentit que pugui preparar l'ordre del dia —amb les quals nosaltres tampoc no estarem d'acord—, però, malgrat tot, encara que arribés a ser així, també seria un escreix de competències que realment ens sembla molt magre.

Per tant, per aquest punt de vista, nosaltres defensarem de mantenir —i defensem— el text original de denominació de Ponència Tècnica. Certament, tal com ho ha dit el senyor Medir, hi ha persones que no són tècniques, en aquesta Ponència Tècnica, i precisament els Diputats que eren presents en el debat d'aquesta Llei en Comissió, d'aquest Projecte, recordaran que nosaltres fins i tot vam proposar d'eliminar, per via d'una transacció, tots els membres que no eren tècnics, d'aquesta Ponència, a fi que li escaigués més plenament el nom de Ponència Tècnica, i a fi que en una Ponència que ha de ser preparatòria dels temes que hauran d'anar al Plenari, doncs no hi hagués tanta gent, no haguessin de ser nou o deu persones. I això, lamentablement, no va poder prosperar, però no pas per culpa nostra, sinó tot al contrari. Per tant, nosaltres ens refermem en el nostre criteri i demanem a aquesta Cambra de mantenir el text original del Dictamen de Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Bé, això pel que fa referència a l'apartat b). A l'apartat c), doncs, no hi ha cap torn a favor, d'aquest nou text que significa una petita modificació de l'anterior, que deia: «Els enginyers en cap dels Grups de Ports de Catalunya», i ara diria: «Els enginyers en cap de les zones definides en l'article 1 d'aquesta Llei».

No havent-hi cap torn a favor, tampoc no hi ha torn en contra, i podem passar, doncs, directament, a la votació d'aquest apartat primer de l'article 4.

Comencem votant, doncs, l'esmena que ha defensat el

senyor Medir en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, l'esmena al punt b).

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 19 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació l'esmena transaccional, signada per tots els Grups parlamentaris, a l'apartat c).

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat aprovada per unanimitat de tots els Diputats que han pres part en la votació.

Bé, passem ara a la votació de la resta de l'article 4, és a dir, el punt 1, apartat a)... en fi, la introducció del punt 1 i l'apartat a) d'aquest punt i el punt 2, sobre els quals no hi ha esmenes.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 4 ha quedat aprovat, en la part relativa als punts que no havien estat objecte de votacions anteriors, per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article cinquè. A l'article cinquè hi ha diverses esmenes, a l'apartat 3; cap esmena als apartats 1, 2, 4 i 5. A l'apartat 3, a la lletra a) d'aquest apartat, n'hi havia una del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que ha quedat retirada, i després hi ha un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres col·legues, el nostre Grup ha introduït aquest vot particular per reintroduir el text original del Projecte que situava en el ple de la Comissió l'interventor delegat designat pel Departament d'Economia i Finances. El nostre Grup ha presentat aquest vot particular per una major garantia procedimental, ja que creuríem fins i tot defensable, en certa manera, la incorporació d'ofici d'aquest punt al text de l'article 5, apartat 3, lletra a), ja que aquest membre del ple de la Comissió al nostre judici no és suprimible, no pot seguir essent només, sense lesionar la coherència interna d'aquest text. Els ponents que van ser en el debat d'aquest projecte ja ho coneixen. El que va passar és que quan es va debatre aquest punt a), a part de l'esmena número 8 del Grup Socialista, que es va substanciar separatament, es va redactar en el si de la Ponència un text transaccional que apropiava, un text que recollia el contingut de les esmenes números 10 fins a la 15, les quals van quedar retirades en virtut d'aquest text transaccional, que va ser recomanat per la Ponència i aprovat per la Comissió. Aleshores, va resultar que cap d'aquestes esmenes que he mencionat, de la número 10 a la número 15, i ni tan sols la número 8, del Grup Socialista, no propugnava la supressió d'aquest interventor delegat, i aquest va ser el nostre error, del qual assumeixo la part que em correspon, que en el moment de redactar la transaccional la menció a aquesta persona, a aquest interventor delegat, es va ometre per pur descuit, diguem que es va evaporar. Ales-

hores, d'aquest oblit, no ens en vam adonar durant el debat de la Comissió fins després, a la tarda, en repassar com havia anat el transcurs d'aquest debat i un cop la sessió ja s'havia aixecat. Aleshores, ja no hi havia res a fer. He dit que aquesta Llei ens sembla que quedaria incoherent si no l'hi tornàvem a introduir, i això potser pot quedar estrany, pot semblar-ho, però si ens hi fixem veurem que en l'article 9, apartat d) del Projecte, o bé en l'apartat e) del Dictamen de la Comissió, com a membre de la ponència tècnica que no està formada sinó per membres extrets del Ple, ja hi figura l'interventor. I, per tant, a més a més, creiem que en aquest article 9 aquest punt no és suprimible, o no és susceptible de decaïment, ja que no s'ha impugnat mai, no s'ha discutit mai, no s'ha esmenat mai, i avui tampoc no té vots particulars ni esmenes que l'afectin, llevat —sigui dit entre parèntesis— d'una esmena que es va aprovar, del Grup Socialista, de separació en dues lletres diferents del cap del servei jurídic i de l'interventor delegat, esmena que, jo ho dic ara de memòria, però em sembla que es va aprovar per unanimitat, i això corrobora una vegada més que contra l'interventor delegat no hi havia cap problema. Així, doncs, no es tracta de cap punt de polèmica, sinó de deixar un text correcte, i, per tant, demanem el vot afirmatiu de tots els Grups a aquest vot particular, que podríem dir que és de correcció o de reincorporació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra, contra el vot particular? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Molt bé. Passem, doncs, a les esmenes a la lletra b). Hi ha, en aquest moment, mantingudes dues esmenes, una del senyor Viñals i una del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. L'esmena del senyor Viñals és una esmena de modificació, en el sentit que substitueix les paraules «ajuntament» per «corporacions locals», i després d'addició, perquè afegeix un nou paràgraf. El senyor Viñals té la paraula per a defensar-la.

El Sr. VIÑALS *(de l'escó estant)*: Senyor President, retiro l'esmena. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aleshores, queda només l'esmena d'addició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que afegeix, al final d'aquest apartat b), un nou paràgraf. Per a defensar-la té la paraula el senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, alhora que defenso aquesta esmena defensaré també la que hi ha presentada a la lletra c) del mateix article, que no és realment l'esmena, sinó un vot particular.

El Sr. PRESIDENT: A la lletra c)? Senyor Medir, jo interpreto que, des del moment que hi ha la signatura d'un representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat a una esmena que s'ha presentat a la Mesa i que involucra precisament el contingut de l'esmena, del vot particular a què vostè es refereix, aquest vot particular ha de quedar retirat.

El Sr. MEDIR: Perdó, senyor President, és que aquí ens trobàvem davant una altra errada d'impremta, perquè el nostre vot particular no afectava el representant del Ministeri, sinó només volia afectar el representant de federacions esportives.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, molt bé, de manera que això és una errada d'impremta.

El Sr. MEDIR: És una errada d'impremta.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Pot prosseguir, senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyores Diputades, senyors Diputats,

aquest article cinquè era, sens dubte, també un dels articles importants en el conjunt de la Llei, al qual tots els Grups parlamentaris havíem presentat esmenes, i que, mercès al treball de la Ponència i després de la Comissió, ha quedat redactat d'una manera àmpliament satisfactòria. Tot i això, nosaltres encara hem volgut fer la reserva d'aquestes dues qüestions, una, una esmena d'addició, i l'altra, un vot particular de mantenir el text que hi havia originalment en el que afecta una addició que s'hi va fer posteriorment. Nosaltres defensem que en el camp dels ens locals o de les entitats comarcals o supracomarcals, s'augmenti aquesta representació, precisament perquè els ports, sobretot pel que fa a un aspecte diguem-ne comercial, en l'aspecte de càrrega i descàrrega de mercaderies, tenen un abast clarament superior al de l'àmbit estrictament local. I això encara és més cert en els ports que entraran dins de l'administració d'aquesta Comissió, els ports que depenen de la Generalitat, perquè són ports que estan ubicats en poblacions petites, en poblacions que no tenen per si mateixes un volum important de mercaderia, un volum important de comerç, i aleshores, forçosament, aquests ports depenen del rerapaís, depenen, per tant, d'una o més d'una comarca. I quan avancin els treballs sobre l'ordenació del front portuari de Catalunya, aquesta concepció es podrà veure encara més clara. En el mateix pressupost d'aquest any sembla que ja hi ha una partida destinada a aquest estudi, i ben segur que les conclusions seran per a reforçar aquest caire supracomarcals, comarcals, com a mínim, i fins i tot moltes vegades supracomarcals, que tindran els ports adscrits a aquesta Comissió, que tindran els ports que estan administrats o que són propietat ja de la Generalitat de Catalunya.

És per això que nosaltres pensem que cal preveure una representació adient dels organismes que regiran aquestes unitats territorials el dia que aquest Parlament legisli, el dia que tinguem una nova divisió territorial de Catalunya —nosaltres desitjaríem que no fos gaire tardà aquest dia—, i és per això que nosaltres, en previsió que es realitzi aquesta divisió territorial, estem intentant ampliar la representació en aquest plenari de la Comissió amb representants per cada una de les zones de les entitats comarcals o supracomarcals que al seu dia es puguin anar creant.

Pel que fa al vot particular en aquest mateix article, en la discussió en Ponència i després en Comissió nosaltres vam admetre, i creiem que és bo que hi sigui, la presència d'un representant de la Direcció General d'Esports, a fi i efecte que el món de l'esport nàutic fos també representat en aquesta Comissió. Perquè, efectivament, els ports adscrits a la Comissió són ports multifuncionals: hi ha l'aspecte comercial, que no és encara gaire important; hi ha l'aspecte pesquer, que sí que té un pes específic gros en molts d'ells, que és una indústria important en el si de molts d'aquests ports; i hi ha també, per les característiques de la nostra costa, l'aspecte turístic, que comporta, necessàriament, les qüestions esportives nàutiques. Aleshores, a nosaltres ens va semblar molt correcta la inclusió del representant de la Direcció General d'Esports. En canvi, no estem d'acord que hi hagi un representant de les federacions esportives catalanes a les quals estan adherits els clubs nàutics, perquè és una representació no directa, és una representació molt rebuscada, una representació no clara, atès que si algun interès hi ha, concret i directe, en el si dels ports, en

tot cas aquest seria dels mateixos clubs nàutics, però no de les federacions, federacions estrictament esportives, com la de vela, per exemple, en què la component esportiva és important, realment dins dels ports està subsumida totalment al funcionament dels clubs nàutics. Per això, en tot cas, si és que hi hagués hagut alguna representació, hagués estat possiblement la dels clubs nàutics, però no la de les federacions, que pensem que directament no intervenen en la marxa, ni hi han d'intervenir, dels ports. Per això pensem que la matèria esportiva queda suficientment defensada, suficientment representada pel membre de la Direcció General d'Esports que es col·loqui en aquesta Comissió. És per això que demanem a la Cambra el vot favorable al nostre vot particular.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra a les esmenes defensades pel senyor Medir? *(Pausa.)* Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Casals. *(Remor de veus.)*

(El senyor Margalef s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARGALEF *(de l'escó estant)*: Demanàriem el torn en contra del vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres col·legues, justament el que ha dit el senyor Margalef també volia dir-ho: nosaltres, el nostre Grup, es limitarà a fer un torn en contra a l'esmena número 18, però no en contra del vot particular, que entenem que són dues coses separades. Quant a la inclusió en el ple de la Comissió de Ports d'aquest representant per a cada una de les zones definides a la Llei, les entitats supracomaricals o comaricals que existeixin o puguin crear-se, el nostre Grup hem de dir que no ho considerem, de moment, de moment, recalco aquesta paraula, acceptable, per la indeterminació que això comporta, perquè aquestes entitats encara no s'han creat. El nostre Grup creu que, si ens hi fixem, la representació territorial en el ple de la Comissió de Ports ja és suficient. Fixem-nos que dels ajuntaments hi haurà dos per tres, sis representants; dels pescadors, almenys segons el dictamen que tenim sobre la taula, n'hi haurà tres més; de les Cambres de Comerç, n'hi haurà tres més; en total, seran dotze representants, que creiem que ja és una representació suficientment nodrida. Fixem-nos, a més a més, que en la motivació es llegeix «assegurar la representació dels municipis», però és que la representació dels municipis ja és a la lletra b), en què hi ha dos representants dels ajuntaments per cada una de les zones definides; per tant, en certa manera és una redundància, és intentar de repetir aquesta representació dels municipis o de duplicar-la, directament i indirectament.

Es plantejarien també, al nostre judici, encara, més problemes o ambigüitats, perquè és clar, aquí hi ha una «o», «entitats supracomaricals o comaricals». Bé, aleshores, què vol dir?, representants de les unes o de les altres, o representants de totes dues? Perquè imaginem-nos que en un futur s'estableixin entitats comaricals i també s'estableixin entitats supracomaricals. Això no queda clar. A més a més, jo també he de dir una altra cosa, que potser és de geometria ja. Les zones definides a l'article 1, al nostre entendre, al meu entendre, són segments de litoral, des d'aquí fins aquí, des d'allà fins allà, i des d'allà fins més avall. Aleshores, es tractaria de les entitats comaricals o supracomaricals que toquen al mar, per dir-ho

així, com podria semblar, o bé també les de l'interior?, i si fossin les de l'interior, fins a quina profunditat? Això no queda ben clar. Per exemple, per dir un exemple, la Garrotxa, hi entraria, una entitat supracomarical de la Garrotxa?, o no?, o la regió sisena, o la regió setena? No ho sabem. Si per exemple agaféssim una regió que toca al mar, com la regió segona, per exemple, a l'hora de designar els representants, serien elegibles o serien electors els representants de les comarques interiors? Tampoc no ho sabem. Seria just que ho fossin, o seria injust, o que no ho fossin? Tampoc no ho sabem. O sigui, que això no queda clar. Nosaltres aquest tema, el tenim en molta consideració però creiem que ha de madurar, simplement; que és un tema que està verd encara, ha de madurar, i, per tant, sense mostrar-nos tancats a considerar aquest tema, un cop l'organització territorial sigui feta en ferm, el nostre Grup creu que el més prudent és, de moment, deixar-ho en suspens, fins que arribi el moment oportú. Oimés quan, no existint avui dia legalment aquestes entitats, si de moment les deixem aturades —aquestes representacions— no fem cap tort a ningú.

Per tant, el nostre Grup recomana el vot negatiu a aquesta esmena número 18 del Partit Socialista Unificat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Casals ha fet el torn en contra a l'esmena número 18, a la lletra b), i el senyor Margalef té la paraula per a un torn en contra respecte al vot particular relatiu a la lletra c).

El Sr. MARGALEF: Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, la defensa que faré jo del text, tal com ha sortit dictaminat de Comissió, és òbvia, perquè entenem que és important aquest article cinquè, que explica quins són els vocals —en el punt tercer— que constituïran el ple de la Comissió de Ports de Catalunya, i entenem que a l'apartat c), en representació d'altres afectats, és important tenir en compte les federacions esportives catalanes, perquè és ben cert que molts esports es practiquen als clubs nàutics, als clubs de vela, als clubs de rem, als clubs motonàutics, i, per tant, creiem que dintre d'aquesta Comissió de Ports de Catalunya fóra imprescindible la representació d'aquestes federacions.

En principi, naltros teníem un altre redactat. La nostra esmena, en un principi, deia que seria un representant de les federacions esportives nàutiques, però després, en el treball, tant en Ponència com en Comissió, es va arribar a una transaccional amb el Diputat no adscrit senyor Ramon Viñals, dient que quedaria el text tal com és expressat ara al text dictaminat per la Comissió, o sigui: «un representant de les federacions esportives catalanes a les quals estan adherits els clubs nàutics». Això, ho vam fer per tal d'evitar que algunes federacions, que també són nàutiques, però que no tenen res a veure amb els ports —com són, per exemple, les de pesca submarina, etc.— no quedessin excloses d'aquesta representació.

Per tant, nosaltres demanàriem a tots vostès que votessin en contra d'aquest vot particular del Grup comunista i que donessin suport al text dictaminat en Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda ara l'esmena tècnica, que ha estat acceptada per la Presidència, signada per tots els Grups, que proposa, a la lletra c) d'aquest article cinquè, de separar

els dos últims punts, és a dir, el que deia: «un representant del Ministeri de Defensa i un representant del Ministeri que tingui competències en matèria de marina mercant», i simplement convertir això en un nou punt, que seria el punt 4 d'aquest article, canviant aleshores, evidentment, la numeració pels següents. L'antic 4 passaria a ser 5 i l'antic 5 passaria a ser el punt 6.

Algun torn a favor per a aquesta esmena tècnica?

Bé, sembla, en efecte, que no és necessari, perquè no altera gens el contingut del Projecte, i, no havent-hi torn a favor, no hi haurà, doncs, tampoc torn en contra.

I passem ara a les votacions.

Primerament, anem a votar el vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió sobre la lletra a) de l'apartat 3 d'aquest article cinquè, vot particular que ha estat defensat pel Diputat senyor Casals.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El vot particular ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a la lletra b) d'aquest mateix apartat, i comencem, doncs, per votar l'esmena número 18, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, defensada pel senyor Medir.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat refusada per 43 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a la lletra c), i votem primerament, per seguir l'ordre del debat, el vot particular del Partit Socialista Unificat, vot particular de supressió.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha quedat rebutjat per 43 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

I, en fi, passem ara a votació l'esmena tècnica a què m'havia referit de separar dos punts de l'apartat c), transformant-los en un apartat que portaria el número 4.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena tècnica proposada per tots els Grups parlamentaris i pel senyor Viñals ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació tot el text de l'article 5, segons el text del Dictamen, que no ha estat encara aprovat, és a dir, com el que s'ha aprovat és una addició, en realitat tot el text del Dictamen.

És que es demana votació separada?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Per al punt 3, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al punt 3. Molt bé, doncs, votem

primerament l'article 5, punts 1, 2, 4 i 5, que, en realitat, serien ara, d'acord amb el que s'ha aprovat, els punts 1, 2, 4, 5 i 6.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen, per als apartats 1, 2, 4, 5 i 6, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I anem ara a votar l'apartat 3.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, pel que fa a l'apartat 3, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat, pel que fa a l'apartat 3 d'aquest article, per 70 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

A l'article 6 no hi ha cap esmena, de manera que podem passar directament a la votació del text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen, pel que fa a l'article 6, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 7 hi ha dues esmenes, les esmenes número 29 i 30 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Totes dues a l'apartat primer.

Per a defensar-les, té la paraula...

El Sr. RIBÓ: Senyor President, l'esmena 29, ja l'havíem retirada abans. I ara retirem l'esmena número 30, així com l'esmena número 46.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, retirades aquestes esmenes, no hi ha cap esmena a l'article 7 ni tampoc a l'article 8. Proposo, doncs, de votar-los conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, pel que fa als articles 7 i 8, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 7 i 8, segons el text del Dictamen, han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 9 hi ha només en peu una esmena, la número 39, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar-la... Retirada?

El Sr. PRESIDENT: Bé, en aquestes condicions ja no hi ha cap més esmena mantinguda a tota la resta dels articles. De manera que proposo de votar conjuntament els articles 9, 10, 11, 12 i 13.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, pel que fa als articles 9, 10, 11, 12 i 13, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 9, 10, 11, 12 i 13 han quedat aprovats d'acord amb el text del Dictamen.

A la Disposició Addicional hi ha dues esmenes: una del Diputat senyor Ramon Viñals, de modificació, i una d'addició

del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar la seva esmena, té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS (*de l'escó estant*): Senyor President, retiro l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Aleshores, per a defensar l'esmena 62, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat...

El Sr. RIBÓ: Retirem l'esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Bé, en aquestes condicions, no hi ha cap esmena a la Disposició Addicional; tampoc no hi ha esmenes a les Disposicions Finals Primera i Segona, i tampoc no hi ha esmena a l'Exposició de Motius i al títol de la Llei. Proposo, doncs, que votem conjuntament la Disposició Addicional, les dues Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el títol de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Disposició Addicional, les dues Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per la unanimitat dels presents. Amb això queda definitivament aprovada la Llei de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya.

I passem ara a l'explicació de vot. Senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS (*de l'escó estant*): Senyor President, com a esmenant d'aquesta Llei demanaria a la Mesa que em concedís explicació de vot. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, encara que sigui excepcional, tenint en compte que el senyor Viñals havia participat activament en els debats respecte a aquesta Llei i havia presentat diverses esmenes que ha retirat en el curs del debat, té la paraula el senyor Viñals per a una brevíssima explicació de vot.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Només per a fer palès davant del Ple de la Cambra la meua satisfacció pel fet que, una vegada més, hem pogut aprovar una llei, una llei que és un instrument d'actuació de l'Executiu de la nostra Generalitat, aprovar-la amb una majoria substancial i després d'un debat de Ponència que s'ha caracteritzat tant per l'activitat dels Diputats ponents com per la flexibilitat, la molt bona flexibilitat del Grup del Govern quant a introduir dintre la Llei totes aquelles coses tècniques que d'una manera majoritària es creia que la feien molt més adient.

Pel meu costat, vull també donar les gràcies als ponents dels Grups parlamentaris que, mitjançant les seves transaccionals i el seu ajut, han permès que set de les meves nou esmenes es poguessin introduir dintre d'aquesta Llei. En aquest sentit és un motiu de satisfacció per a mi tant el fet d'haver pogut introduir a l'article primer un concepte que jo creia que era important pel que representa de sobirania de la Generalitat, que era introduir el concepte de la titularitat que té la Generalitat dintre els ports transferits, com també el fet d'haver pogut introduir en l'article tercer que l'actuació de la Comissió es portaria a terme sens perjudici de les competències que corresponen a les autoritats de Marina. Competències que calia esmentar —s'ha de ser políticament realista en les lleis—, són 35, ni més ni menys que 35 competències importants, i era de bona

política que això quedés reflectit dintre la Llei. Quant a l'article cinquè, i tal com ha dit el Diputat senyor Medir, a la fi, la composició del Ple de la Comissió de Ports de Catalunya ha quedat àmpliament satisfactòria quant a la seva representació total.

Jo he retirat en aquest Ple una esmena en què s'introduïa un representant de cada un dels ens supramunicipals —en aquest moment en diríem les Diputacions, més endavant veuríem—, potser seguint aquesta filosofia de voler sempre reforçar la presència dels ens locals. En canvi, no he votat, i m'he abstingut, en una esmena que podia semblar concordant del Grup del Partit Socialista Unificat, que introduïa uns representants comarcals i supracomarcals que, tal com també aquí ha expressat el senyor Casals, quedava una mica difusa en la seva terminologia.

Jo crec que aquesta mentalitat meua de reforçar la participació municipal havia estat compartida gairebé pel criteri de tots els Grups parlamentaris quan el Grup Socialista passava de dos representants a tres representants la representació municipal; quan el mateix Grup d'Esquerra Republicana, tot mantenint els dos representants, volia que un fos de l'ajuntament en el terme municipal del qual hi ha el port i un altre d'un ajuntament de la zona afectada i confrontant, i, en definitiva, malgrat que després semblava que es considerava suficient aquesta representació dels dos, com ha quedat ara per a cada zona, per això he retirat l'esmena.

Al capdavant, crec que ens hem de felicitar que tinguem ara, doncs, una bona llei feta amb un criteri amb què jo desitjaria que es fessin totes les lleis que es fan en aquest Parlament.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Voldria fer constar que he donat la paraula al senyor Viñals per a explicació de vot, malgrat el que diu l'article 82, en atenció a la retirada de diverses esmenes que hauria pogut defensar en aquest debat i amb les quals hauria pogut, aleshores, més o menys també, explicar la seva posició respecte a la Llei. Però vull fer constar que aquesta és una mesura absolutament excepcional que no representa cap precedent per part de la Presidència.

Els Grups parlamentaris desitgen explicar el seu vot? (*Pausa.*) En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Dalmau per a explicació de vot.

El Sr. DALMAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va estudiar degudament el Projecte de Llei de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya. Aquesta Llei, que obeeix les competències que l'article 25.3 de l'Estatut confereix a la Generalitat per a la creació d'entitats de dret públic, dotades de personalitat jurídica i de patrimoni propi, ha de cobrir els serveis que ens han estat traspassats i que fins ara eren específics de la Comisión Periférica de Puertos, tal com s'ha explicat ja en aquesta Cambra.

Nosaltres creiem que aquesta entitat autònoma que acabem de crear ha de ser, com totes elles, un instrument del Departament de la Generalitat corresponent, en aquest cas un instrument, doncs, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques perquè, a través d'aquesta entitat, el Departament millori els serveis dels ports que ens han estat traspassats.

En fer el nostre Grup l'estudi d'aquest Projecte, l'estudi a què m'he referit abans, ha tingut present la possibilitat d'accés en aquesta Comissió de Ports de tots els estaments que poden ser afectats per una política portuària. Hem estat guiats per aquest principi i varem elaborar unes esmenes. Aquestes esmenes, a les quals ha fet referència ara, fa un moment, el Diputat senyor Viñals, varen presentar-se en els treballs de Ponència i varem constatar amb satisfacció que altres Grups parlamentaris i senyors Diputats també n'havien presentat en el mateix sentit que les nostres.

Com és de preveure, no fou gens difícil l'elaboració de les esmenes transaccionals corresponents que assumiren les nostres i que obtingueren majoria, tant en els treballs de la proposició de Ponència com en els del Dictamen de la Comissió.

Per tant, es troben assumides també en el Projecte de Llei que en aquest moment acabem de votar, i crec que tant les senyores com els senyors Diputats comprendran que per la més elemental coherència el nostre Grup parlamenari d'Esquerra Republicana hagi votat favorablement aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Margalef, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. MARGALEF: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que podem estar tots ben orgullosos d'haver aprovat aquesta Llei i crec que ha estat prou ben treballada, tant en Ponència com en Comissió, i així s'ha deixat entreveure en els somriures del Conseller senyor Cullell. En tot cas, jo crec que s'ha de ser respetuós tant en el que ens confereixen les potestats i les competències que ofereix la Constitució espanyola com l'Estatut de Catalunya.

Jo crec que en la confecció d'aquests organismes autònoms la Generalitat comença a tenir els instruments administratius més adients per aconseguir una Administració més àgil i més eficaç. En tot cas, voldria remarcar la voluntat de tots els Grups parlamentaris i d'altres Diputats que han participat en la confecció d'aquesta Llei per la flexibilitat en el treball i per la voluntat quasi majoritària de trobar un text consensuat per totes les forces polítiques.

Voldria dir també que el nostre Grup farà un seguiment molt acurat de com es desenvolupa, de com treballa aquesta Comissió, perquè entenem —i així ho entenia també, potser, la Generalitat quan va emetre el Decret 21 de 1981 en què regulava l'exercici de les competències en matèria de ports—, perquè entenem que si certament la Comissió funciona tal com preveu la Llei, és molt probable que el Grup centrista presenti una iniciativa retirant o incidint i dient al Consell Executiu que potser seria bo que desaparegués la Direcció General perquè potser no tindria raó de ser.

Nosaltres creiem que si aquesta Comissió funciona i, donada la representació tan àmplia de totes les institucions que tenen alguna cosa a dir en matèria de ports, en matèria dels serveis de ports, creiem que pot ser suficient perquè atengui aquest servei. En tot cas, remarcar que aquesta és la tasca que hem d'executar la Generalitat, tant el Parlament com el Consell Executiu, és la tasca d'anar fent a poc a poc una estructura administrativa àgil i treballar pel bé de Catalunya.

Moltres gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

(Pausa.) No havent-hi, doncs... Ah! El senyor Pérez Ciudad, en nom del Grup Socialista.

El Sr. PÉREZ CIUDAD: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, nosaltres farem una explicació de vot molt breument perquè la Llei ja estat votada, ha estat votada àmpliament per aquesta Cambra. Però el que sí que voldria explicar és la posició de vot que ha tingut el Partit Socialista a causa de l'article 5 on, en l'apartat 3, nosaltres hem votat en contra. A pesar que, com repeteixo, hem votat tota la Llei, voldria explicar taxativament el perquè de la nostra actitud en aquest articulat.

Nosaltres, al seu dia, vam veure que la Llei que hi ha arreu de l'Estat de ports, la Llei de Ports, vam veure que és una llei que arranca d'una data, de l'any 1928, amb algunes modificacions no gaire substancials. Per tant, creiem que havíem d'anar de cara a una llei més progressiva i la manera de poder fer una llei més progressiva creiem que era a partir de formar una Comissió, fer el Ple de la Comissió que tingués una representació més equitativa amb tots els ens afectats pel que podria ser aquesta Llei.

Nosaltres vam presentar una esmena. Podem dir que tal com ha sortit arreplega quasi la totalitat dels integrants que nosaltres hi posàvem però, vertaderament, no amb la funció que nosaltres volíem. Si donem un repàs a la composició veurem que persones que pertanyen a la Ponència Tècnica tenen veu i vot dins aquesta Comissió. Nosaltres creiem que les persones de la Ponència Tècnica tenien un treball a realitzar com a tècnics, com a aportació a la Comissió, però no que haguessin de tenir un vot, tenir vot dintre la Comissió, ja que, com sabem, són funcionaris de la mateixa Conselleria i que, lògicament, el vot en contra no el posarien mai. Per això nosaltres havíem separat, en la nostra esmena, que tota la part tècnica hi estigués present però que no tingués vot a l'hora de votar. I veiem, en definitiva, que, efectivament si la Comissió ha d'arribar en un moment donat a votar, dintre la mateixa Comissió, repeteixo, veurem que els voics administratius suposaran, o sigui, seran més representats potser que els vots que tenen una relació directa amb els efectes que pugui desenrotllar aquesta Llei.

D'altra banda, podem dir que una altra de les esmenes nostres, que també creiem molt palesa en aquesta Llei, era la de la composició de la Ponència Tècnica, cosa de què estem bastant satisfets, no bastant sinó satisfets, ja que ha quedat recollida totalment.

I, d'una altra banda, podem dir que tal com ha quedat aquesta Llei no ens acaba de satisfer. L'hem votada, creiem que tothom sap en aquesta Cambra que els socialistes, lògicament, el que volem és que la Generalitat sigui una Generalitat progressiva i tiri endavant, i totes les lleis que enforteixin la Generalitat, nosaltres, lògicament, tenim un deure de votar-les, sempre que veiem que han de ser positives per a la mateixa Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Medir en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, quan va ser presentat el Projecte de Llei en aquest Parlament, el nostre Grup va observar que hi havia un

nivell suficientment ampli de coincidències com per no haver de recórrer a una esmena a la totalitat, i aleshores ens vam decidir per incidir amb esmenes concretes en aquells punts que ens semblaven insatisfactoris o susceptibles de millora.

Això venia que l'anàlisi nostra sortia del fet de constatar que un ens administratiu d'aquest tipus, un ens autònom d'aquest tipus té una missió fonamental, que és la d'agilitzar, millorar la gestió dels ports. Aleshores, s'ha d'examinar aquest Projecte de Llei que acabem d'aprovar en funció d'aquest objectiu: si realment això millora, agilitza, democratitza, transparenta l'administració, la gestió dels ports que són avui titularitat de la Generalitat.

Nosaltres pensem que això, al llarg del text, era contradictori. Hi havia punts en què s'avançava notablement en aquest sentit; n'hi havia d'altres en què, al nostre parer, les qüestions quedaven intocades, s'assumien els traspassos d'una manera mecànica, d'una manera automàtica, sense la més mínima transformació, i és en aquests punts on nosaltres enteníem que hi havia una política poc autònoma per a l'organisme autònom —i perdonin la redundància— vam dirigir principalment les nostres esmenes.

Quins eren, doncs, els temes que ens preocupaven, i que justifiquen el total de trenta-sis esmenes que vam presentar inicialment a aquest Projecte de Llei?

La participació dels afectats era un dels temes que ens preocupava; la participació, de la manera més àmplia i generosa possible, de tots els estaments afectats en els ports catalans —ho repeteixo— adscrits a la Generalitat, perquè, naturalment, hem de fer abstracció del de Barcelona i del Tarragona, no traspassats.

Nosaltres hem fet nombroses esmenes en aquesta línia, esmenes que anaven, sobretot, per la via de la potenciació de la representació dels pescadors, un dels sectors fonamentals —per condicions objectives— en els ports catalans. Hem de dir que, en part, han estat recollides, no en aquest Plenari, sinó ja en la Comissió, i que alguna s'ha quedat i no ha estat recollida, i això explica en bona mesura el nostre vot negatiu al punt 3 de la composició de la Comissió Plenària, del Plenari de la Comissió. Perquè, efectivament, nosaltres defensàvem que hi hagués dos pescadors per a cada zona, i que no hi fossin a través de les federacions de confraries, que són organismes voluntaris —una confraria pot estar afiliada o no a la federació. Nosaltres, aleshores enteníem que s'havien d'augmentar d'un a dos i que s'havia de fer a través de les mateixes confraries, elegits democràticament entre les confraries de cada zona, i no a través de les federacions que —ho repeteixo— no són voluntàries.

Va semblar que aquesta idea era ben acollida en la Ponència i després en la Comissió, però definitivament avui, i en l'article 5, no ha estat així, contradictòriament, a més, amb el que diu la mateixa Llei, quan ens parla de la composició del que avui ja és Ponència Tècnica que, allà sí, el membre representant dels pescadors ve directament de les confraries i no de la federació. És a dir que ha quedat la Llei amb una contradicció o amb una diferència, com a mínim, entre dos articles.

Hem aconseguit també, amb les nostres esmenes, que siguin tinguts en compte d'una manera especial els pescadors, quan hi hagi temes concrets que els afectin, i puguin ser convocats per presidents de Confraries, que no serien membres

d'aquesta Comissió, puguin ser convocats en el seu plenari per a discutir —sense vot, evidentment— el que fa referència a un tema concret que afecti el seu port pesquer.

Un altre tema que ens preocupava, i sobre el qual nosaltres hem incidit a través de les esmenes, és el de reconèixer les competències municipals dels ens locals sobre els ports, perquè aquest és un tema conflictiu, contradictori. El Tribunal Suprem ha fallat de manera diversa en litigis sobre els dominis —sobretot en les qüestions urbanístiques— públics dels ports. Aleshores, a nosaltres ens va semblar que era bo introduir-hi dues esmenes que anaven en la direcció —la primera, després de ser transaccionada— de consolidar els drets que per les seves competències tinguin els ens locals sobre el que afecti les competències concurrents en els ports, i la segona, específicament en competències urbanístiques que puguin tenir respecte a ampliacions de ports, a construccions d'edificacions, tallers, etc., que depenguin directament del port; ens va semblar que era important refermar la presència i el paper dels ajuntaments en el que els afecta per a evitar conflictes, per a evitar, fins i tot, a vegades, disbarats urbanístics en zones que són de competència compartida o conflictiva.

Ens preocupava també el funcionament intern, l'estructuració, els períodes de sessions, etc., i altres petits detalls —amb la relació detallada dels quals no els avorriré— que nosaltres hem anat modificant per via de les esmenes, especialment, per exemple, a l'article 8, qüestions de quòrum, etc., moltes de les quals han estat acceptades. Quedava, però, el punt que ens separava més del Projecte de Llei, que eren els organismes tècnics i el paper a jugar pels anteriors Grups de Ports, el paper a jugar pels enginyers en cap d'aquests Grups de Ports.

A nosaltres —ja ho he dit al principi— ens semblava que tal com venia aquesta Llei al Parlament, hi havia una assumpció acrítica, una assumpció que fins i tot crec que es pot dir resignada, dels traspassos que ens vénen de Madrid, en respectar escrupolosament, sense ni tocar una coma, l'estructura de l'anterior, que es deia «Comisión Periférica de Puertos de Cataluña», però, en realitat, mantenint les seves estructures a través dels Grups de Ports.

Després d'això, hi va haver la creació de la Direcció General de Ports i Costes, l'estructuració d'aquesta Direcció General en Serveis en els quals es repetien altre cop els Grups de Ports, de tal manera que, en el Projecte de Llei que discutim, i en l'estructuració orgànica de la Direcció General, es repetien matemàticament aquests organismes; organismes que eren unipersonals: els enginyers en cap dels Grups de Ports, repetits d'una manera pràcticament total en una i altra qüestió. És a dir, una mica el que ha dit abans el senyor Margalef: la Direcció General i la Comissió de Ports repetien funcions i repetien, fins i tot, organismes.

I, bé, avui, aquest matí en entrar, ens hem trobat amb l'agradable sorpresa d'una esmena transaccional que, *de facto*, elimina aquests Grups de Ports, que nosaltres hem acceptat, i que ha motivat la retirada del més gran nombre d'esmenes nostres, i els transforma en «els enginyers de les zones definides en l'article 1». Aquest és un canvi important, que, certament, no satisfà totalment la nostra filosofia en aquesta Llei, però que s'hi aproxima. És el que se'n pot dir una autèntica transacció. La Conselleria, el Grup que dóna suport al Govern, han canviat «els Grups de Ports» per «els enginyers

d'aquestes zones», han millorat —ho pensem nosaltres— el concepte bàsic. Nosaltres encara pensem que s'hauria hagut d'anar un xic més enllà, però ha estat una autèntica transacció, ens hem pogut donar, doncs, per satisfets, perquè col·loca el problema bàsic d'aquesta Llei en un terreny neutral, en un terreny en què es podrà jugar àmpliament, perquè permet avançar en el canvi, en la transformació democràtica d'aquests organismes enquistats amb fortes arrels corporatives que existien, que eren els Grups de Ports, que permet avançar en una concepció més unificada, més controlada per la mateixa Comissió, en la qüestió de l'assessorament i dels treballs tècnics en els Ports.

És per això que, en definitiva, el nostre Grup ha trobat més motius d'acord que de desacord amb aquest Projecte de Llei, i d'aquí els vots afirmatius a la gran majoria dels articles.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt poques paraules explicaré el vot del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Hem votat favorablement aquesta Llei perquè entenem que, amb la creació de la Comissió de Ports de Catalunya, se satisfà en un aspecte més la necessitat de disposar d'aquelles estructures que ens convenen per a gestionar i administrar allò que hem anat obtenint amb els traspassos.

Nosaltres veiem en la Comissió de Ports de Catalunya, tal com ha estat creada, un instrument més al servei del Govern de la Generalitat, d'una part, per a un tipus de servei; però, sobretot, d'altra part, hi trobem un instrument al servei de les necessitats del nostre poble en allò que pertoca al servei públic portuari i a la utilització, per tant, dels ports que li són adscrits.

Un altre aspecte que el nostre Grup valora favorablement és el fet que la Comissió de Ports s'hagi estructurat com a organisme autònom, perquè entenem que és així, amb òrgans àgils i d'actuació lògicament molt més eficaç que cal organitzar la gestió dels sistemes públics de Catalunya.

Estem satisfets amb la composició final del Ple de la Comissió, altrament quasi igual que la que constava en el text del Projecte inicial presentat pel Consell Executiu. I ens sembla, n'estem convençuts, que la participació simultània, i en la proporció que hi són, dels representants de l'Administració de la Generalitat, dels ajuntaments, de les confraries de pescadors, de les cambres de comerç, indústria i navegació, de federacions esportives, i també de l'Administració de l'Estat, és d'una amplitud adequada per a les funcions que ha de realitzar, i que aquesta Llei li atribueix. I és prudentment respectuosa en incloure representacions de totes les parts, de tots els estaments de la vida corporativa que poden ser més o menys afectats pels ports.

En aquest sentit, ens costa molt d'entendre la negativa del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup Socialista a admetre-hi la participació dels estaments esportius a través de les seves federacions. Tampoc no entenem com el Grup Socialista —si encara li quedava alguna objecció respecte al Ple de la Comissió— no va mantenir al seu moment les esmenes corresponents defensades per a ser defensades davant d'aquest Ple.

No amaguem la nostra satisfacció pel fet que el Projecte presentat pel Govern —al qual el nostre Grup parlamentari dóna suport— hagi estat tan poc modificat. Això ens satisfà, com també ho fa el fet que els membres de la Comissió s'hagin esmerçat a recollir totes aquelles esmenes que milloraven encara el text original d'aquesta Llei, que, per cert, és la que fa set d'entre les que, aprovades per aquesta Cambra, han estat dictaminades prèviament per la Comissió de Política Territorial.

En darrer lloc, l'hem votat favorablement, perquè creiem que un país, un poble com el nostre, que durant tantes èpoques ha viscut de cara a la mar, regint-se ja de temps ençà amb normes pròpies, amb el *Llibre del Consolat de Mar*, que dels seus ports han sortit expedicions cap a tota la Mediterrània i més enllà, que hi han passat vaixells carregats de mercaderies que venien o anaven, o que van i venen arreu del món, i que dóna entrada i sortida cada dia a les barques i els nostres pescadors, creiem que aquest poble, en recuperar la seva autonomia, ha de tenir també l'instrument que farà possible convertir els ports de Catalunya, no en simples construccions materials, sinó en elements al servei d'aquells qui en viuen, dels qui els usen, i dels forasters que, d'altres terres o de les nostres mateixes, contínuament hi arriben.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya

El Sr. PRESIDENT: Acabades les explicacions de vot, passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya, presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, de Centristes i d'Esquerra Republicana.

No havent manifestat el Govern el seu criteri respecte a aquesta Proposició de Llei, no hi ha lloc a donar-hi, doncs, lectura. I comencem el debat, en el qual recordaré a les senyores i als senyors Diputats que pot haver-hi un torn a favor per part d'un dels Grups que ha presentat la Proposició, un torn en contra, i després intervencions dels altres Grups que no hagin participat en el debat.

En favor de la Proposició, té la paraula el Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un torn a favor de la presa en consideració del Projecte de Llei de zones d'Alta Muntanya, presentat conjuntament pels Grups d'Esquerra Republicana, Centristes-UCD, i Convergència i Unió.

Com molt bé sap aquesta Cambra legislativa, el Projecte de Llei d'Alta Muntanya havia de ser el fruit d'una Ponència unitària, en la qual es recollissin les idees i les aportacions de tots els Grups que en formaven part.

No obstant això, un determinat Grup parlamentari abandonà la Ponència, al·legant, a la manera d'excusa, la inoportunitat d'un text aportat per Convergència i Unió. Jo, en aquest fet, no hi veig cap mena d'incompatibilitat. Al contrari, em sembla que totes les contribucions destinades a millorar el Projecte s'haurien d'haver acceptat. Però, malgrat la seva absència, la Ponència continuà. Hom redactà un text, que és el que avui demanem que es prengui en consideració, i que segons

els Grups que l'han confeccionat al més a propòsit per a posar un remei a la situació sobre la gravetat de la qual no cal insistir perquè és sobrerament coneguda, un text treballat, fet en un sentit que incideix en la problemàtica que cal solucionar. Aquesta Llei contempla sis comarques de muntanya: la Vall d'Aran, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà, l'Alt Urgell, la Cerdanya, i el Ripollès, mentre que es consideren zones de muntanya les comarques del Solsonès, del Berguedà i de la Garrotxa, puix que les seves característiques són essencialment distintes de les esmentades anteriorment.

No es contempla, en canvi, que els terrenys que tinguin un pendent mitjà superior al 20%, i situat com a mínim a un 60% de la seva superfície en cotes superiors als sis-cents metres, siguin zones de muntanya, perquè, de fer-ho així, s'hi trobarien inclosos municipis molt estranys, com havíem dit abans, quan vam fer un torn en contra de la presa en consideració de la Llei socialista. Podrien ser Portbou, Colera, etc. I aquí sí que haig de dir que en la característica d'alçada hi ha poblacions que estan per sota dels sis-cents metres, per sota dels quatre-cents metres, que tenen una problemàtica de muntanya real, i, en canvi, així no ho recolliríem. Jo crec que això amb les esmenes que es presentin, es podrà modificar. Entenem que no es poden fer plans a un llarg termini de quinze anys, puix que l'evolució tecnològica els pot fer inoperants. Qui podia sospitar quinze anys enrera el grau de desenvolupament actual en molts sectors? Jo diria que gairebé ningú.

En l'article cinquè segurament hom hi trobarà a faltar algun objectiu; he de confessar que fou producte de la premsa, i algun descuit, entre els que s'hi podien afegir esmentarem l'assistència social, l'assistència hospitalària, l'ensenyament, centres d'ensenyament general bàsic, escoles de formació professional, instituts, transports escolars, etc., la recepció televisiva, la xarxa telefònica, els mercats, els accidents de muntanya, podrien ser interminables les coses que s'hi podien haver afegit. M'excuso que realment tinguéssim aquest oblit. Estem convençuts que ha de ser el Departament de la Presidència de la Generalitat qui ha de crear l'instrument orgànic adient per a coordinar les actuacions concretes dels altres Departaments, sigui quin sigui el seu nom, direcció general, secretaria general tècnica, etc. Així mateix, creiem que el Consell de Muntanya ha de ser cooperatiu, i per a ser cooperatiu ha d'ésser tan reduït com sigui possible, participant-hi, evidentment, representants de les comarques de muntanya, de les zones de muntanya més extenses i dels Departaments de la Generalitat vinculats a les actuacions en política de muntanya.

D'altra banda, i mentre no s'aprovi la nova divisió territorial de Catalunya, no ens sembla il·lícit considerar la comarca com a entitat local simplement perquè legalment no ho és. Finalment, entenem que el Consell de Comarca ha d'estar integrat per dos representants de cada un dels municipis del seu àmbit territorial, precisament perquè la problemàtica és més difícil de solucionar en els municipis més despoblats i més petits, i no en les ciutats, que ja posseeixen per si mateixes mitjans suficients; no són iguals els problemes de Puigcerdà que els de Meranges, posem per cas, i és per això que hem volgut igualar la representació territorial amb la demogràfica, encara que aquí crec que en Ponència es podran fer algunes modificacions substancials.

Aquest Projecte de Llei, que no és perfecte, ni de bon tros, i

que segurament nosaltres mateixos esmenarem, evidentment per a millorar-lo, no ha de ser absolutament un intent per a solucionar els problemes de l'alta muntanya, sinó que s'hauria de convertir, al nostre entendre, en la clau que obrís les portes per a solucionar altres problemes de Catalunya, que no tenen res a veure ni amb l'altitud ni amb el pendent. Aquí tinc un retall de diari, que ens pot servir de petit exemple, d'avui fa vuit dies, en el qual es pot llegir que a la comarca de la Terra Alta se subministra l'aigua amb camions, perquè no n'hi ha en moltes hores del dia. No els sembla, senyores i senyors Diputats, que ens trobem també davant d'un problema que cal solucionar? I com aquest tants i tants altres que, com he dit, tot just, no tenen res a veure ni amb l'altitud ni amb el pendent, sinó que també hi ha, a més de comarques, zones de muntanya, zones deprimides, i àrees congestionades amb una manca total de serveis. Per tant, nosaltres hem volgut contemplar que aquesta Llei tingués les portes obertes a futures lleis que poguessin contemplar la protecció de les zones deprimides, i de les zones de mitja muntanya, i de les zones congestionades.

Amb aquesta perspectiva de globalitat, que abasta la problemàtica de Catalunya en general, hem estudiat la forma de resoldre aquestes situacions que han adoptat els països de l'Europa occidental, a partir ja de la famosa directriu de la Comunitat Econòmica Europea. Ja el títol primer de la directriu, «Implantació d'una normativa assistencial especial a favor de les regions agrícoles menys afavorides», ens proporciona una idea d'allò que la Comunitat es proposa fer. En l'apartat 1 de l'article tercer, es diu: «Les regions agrícoles menys afavorides comprenen aquelles zones de muntanya en les quals l'activitat agrícola és necessària per a la conservació del paisatge, especialment la conservació del sòl contra l'erosió i la preservació de zones recreatives, així com altres regions en les quals no es troben garantides ni una densitat de població mínima ni la conservació del paisatge». Partint, doncs, d'aquesta idea bàsica de la Comunitat Econòmica Europea, diversos països han legislat en l'esmentat sentit. En donarem alguns exemples: a Alemanya Federal són regions protegides les zones de muntanya, les zones agràries poc afavorides i les regions petites, és a dir, un trenta per cent, aproximadament, del territori federal. Pel que fa a Àustria, es protegeixen l'alta muntanya i les zones fora de l'alta muntanya situades en llocs que per les seves condicions naturals i estructurals siguin desfavorables. A França es protegeixen les zones de muntanya així com altres zones en les quals l'activitat agrícola sigui necessària per a assegurar un mínim de poblament i la protecció de l'espai natural. I a Itàlia la llei protegeix les zones de muntanya i les zones deprimides. El fons de la qüestió, arran d'aquest breu examen de la legislació europea, apareix ben clar: és evident que cal protegir l'alta muntanya, però no es poden deixar de banda les altres zones que, tot i no essent muntanyoses, o de mitja muntanya, pateixen, per diversos motius, els mateixos mals o pitjors.

Demanam, doncs, que es prengui en consideració el Projecte de Llei d'Alta Muntanya que presentem els Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Centristes-UCD i Convergència i Unió. Estem convençuts de la seva necessitat ja que coneixem a bastament les greus circumstàncies de despoblament en algunes d'elles, manca d'infraestructures, dèficits de tota mena, etc., que pateixen, però també estem convençuts de la necessitat d'una llei per a les zones desfavori-

des, la situació de les quals és tan preocupant o més que la Llei d'Alta Muntanya. I és per això que presentarem esmenes a la nostra pròpia Llei, que ningú no se n'estranyi. Per cert que quan es va començar la Ponència unitària, el Diputat que els parla ja va intentar que la Llei fos a la vegada per a l'alta muntanya i per a les zones desfavorides, però la meua idea no fou acceptada. Per la meua qualitat de resident en un poble de comarques sé molt bé què és una zona de muntanya, o d'alta muntanya, i el que és una zona desfavorida. La meua comarca, la Garrotxa, no és una comarca de muntanya, i per això no té res a veure quan per problemàtica s'entén la Vall d'Aran, o la Cerdanya, o el Pallars Sobirà. Una gran part de la Garrotxa és una zona desfavorida, com tantes altres de Catalunya, i com a tal, s'ha de tractar sense malentesos ni utopies.

Per això, aquest Diputat creu que la present Llei hauria d'haver estat la Llei que contemplés la problemàtica de les zones deprimides de Catalunya, tant les que són d'alta muntanya com les que no ho són, malgrat que per als interessos d'alguns això no es portés a terme. Aquest principi de solidaritat és del que tots hem de conscienciar-nos; no hem de solucionar els problemes d'unes zones bandejant les altres. Catalunya és un tot, i aquí, senyores i senyors Diputats, hem vingut a legislar per a tot el país. Desitjaria que tots els presents es fessin càrrec d'això i votessin afirmativament la presa en consideració del Projecte de Llei que hem presentat, esmenant-lo en tots els aspectes que calgui, deixant-lo com a model que contempli la problemàtica de l'alta muntanya, però que consti en acta que aquests Diputats manifesten que la mateixa urgència que pot tenir aquesta Llei per tirar endavant no exclou que també la tingui l'elaboració urgent d'una Llei de zones desfavorides, amb una problemàtica totalment diferent; és tan exigible com la que avui prenen en consideració, que per qüestions tècniques no poden entrar dintre d'aquesta Llei, i això ho dic perquè realment s'ha fet un ús i un abús que un Diputat de zones de comarques i de mitja muntanya no donés suport a unes coses determinades. Per tant, considero bo de dir, i que consti en acta aquí, que la voluntat és que totes aquestes zones deprimides de mitja muntanya puguin en un futur tenir i contemplar una protecció exactament com una llei de muntanya. Si ho fem així, senyores i senyors Diputats, jo crec que haurem fet un gran bé per a Catalunya i per a tot el territori que ho necessita.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Algun torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Els altres Grups parlamentaris desitgen fixar la seva posició sobre aquesta presa en consideració? (*Pausa.*) El senyor Mesegué, en nom del Grup parlamentari de Centristes. (*El senyor Martín i Toval demana per parlar.*) Com?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Una qüestió d'ordre, senyor President. Només demanariem a la Presidència que ens pogués aclarir si la defensa de la Proposició de Llei que hem sentit ha estat feta en nom dels qui proposaven la Proposició de Llei o en nom només d'un dels Grups que la signava, perquè crec que el Reglament diu —i naturalment el senyor President ho sap molt millor que jo— que els Grups que no presenten la Proposició són els que després poden pronunciar-se sobre la Proposició de Llei en qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, l'article 66, apartat 2,

diu: «Si el debat era de totalitat, els torns seran de quinze minuts, i, tot seguit, els altres Grups parlamentaris...» No diu si són els qui han presentat això. És a dir, en les proposicions, quan es parla de la presa en consideració, es diu que s'aplicaran les regles del debat de totalitat, aleshores, d'acord amb un criteri ample, la Presidència ha considerat que no s'havia de tallar la possibilitat que cada Grup s'expliqués. Moltes gràcies, senyor Martín, per la seva observació.

Té la paraula el senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estic d'acord amb la defensa que ha fet el senyor Sala, potser, de les necessitats i la manca que hi ha en moltes de les nostres comarques, no en les comarques de muntanya. No estic tant d'acord amb la defensa que ha fet de la mateixa Llei que presentem. Que quedi això ben clar, perquè no és així. La Proposició de Llei de Muntanya presentada en aquesta Cambra per tres Grups parlamentaris, publicada en el *Butlletí* 68, del dia 1 de març, suposa un gran avanç pel que pot representar, el dia que sigui aprovada definitivament, aquest ajut tan necessari a les comarques de casa nostra. La necessitat d'una llei de muntanya és d'una importància tal que així ho han reconegut gairebé totes les nacions europees, així com també la setmana passada es va aprovar al Parlament de Madrid la Llei d'Agricultura de Muntanya. Solament amb això es pot veure fins a quin punt està sensibilitzat el poble pel problema de les zones de muntanya que en una o altra forma ens afecten a tots.

Tant a mi com al Grup que represento, Centristes de Catalunya, ens hauria agradat, i així ho vàrem fer constar al seu dia, que la Proposició de Llei fos unitària, per les raons que ja tots sabem no va poder ser així, però ens hem de congratular per treballar en aquesta Proposició de Llei i espero el suport de tots els Grups, perquè si bé una llei presentada per més d'un Grup és difícil que es pugui subscriure tota en el cent per cent, l'important és que hi hagi el màxim de punts de coincidència, i crec que en aquesta Proposició de Llei són més les coincidències que els desacords. Tanmateix, crec que cal remarcar que en el nostre Projecte de Llei hi ha un punt amb caràcter provisional i anticipatori de la comarca de muntanya com a peça fonamental de la Llei: és l'aspecte organitzatiu. No es tracta solament d'establir un sistema d'ajuts a la muntanya, de naturalesa purament econòmica, sinó més aviat de naturalesa organitzativa, funcional i operativa; el que ens interessa és que l'organització que s'estableixi a la nostra muntanya funcioni, serveixi, per a augmentar de debò la qualitat de vida i el nivell de renda dels seus habitants. En l'article primer, apartat e), es diu que «es volen assolir els objectius de dotar les comarques de muntanya d'una infraestructura administrativa que garanteixi l'assistència tècnica als municipis muntanyencs que la necessiten». Creiem que això és molt important, s'ha d'ajudar els municipis, però, a més, aquesta infraestructura administrativa ha de servir per a garantir l'autonomia administrativa de la mateixa comarca. Per això crec que la Llei hauria de precisar més bé en què ha de consistir aquesta infraestructura. En aquest punt, cal dir que aquesta infraestructura hauria de passar per l'existència d'un local a la seu de la institució comarcal i per la creació d'un lloc de treball, d'un secretari interventor comarcal, que faci les tasques de la comarca, a més de les dels municipis que no tinguin plaça creada o no la tinguin coberta, i un altre, d'auxiliar

administratiu, ambdós seleccionats en la forma que disposa la legislació del règim local. Com tots sabem, hi ha molts municipis, per exemple a la comarca que estic, on tots són secretaris habilitats, no hi ha un sol secretari d'ofici, i això és molt greu. Com és molt lògic, els municipis que siguin declarats zones de muntanya gaudiran proporcionalment dels mateixos beneficis administratius que les comarques de muntanya. Es procurarà que per si o a través de l'associació de municipis a què pertanyen, mancomunitat, agrupació o municipi, etc., gaudeixin de la mateixa infraestructura administrativa mínima a càrrec de la Generalitat, en la proporció corresponent. Aquests serveis no han de representar necessàriament un gran augment de despeses, en molts casos pot representar un estalvi i amb tota seguretat una millor administració.

És necessària una descentralització administrativa. Aquesta descentralització es posa de relleu en l'article 8 del Projecte de Llei on diu que «el projecte del programa d'actuació comarcal haurà de ser informat pel Consell Comarcal abans de ser aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat, encara que siguin els òrgans tècnics de la Generalitat qui ho redactin. Es tem, però, que aquest procediment descentralitzador es podria aprofitar fent que el Consell Comarcal no es limités a informar del projecte, sinó que fins i tot l'aproves inicialment d'acord amb els criteris de la Generalitat i el tramités fins a la seva aprovació provisional, com s'està fent en els plans d'urbanisme.

Funcions del Consell Comarcal. Aquest Grup considera que les funcions del Consell Comarcal es podrien ampliar considerablement si com, hem dit, la comarca de muntanya es pot considerar com una experiència pilot dins de Catalunya. És raonable que a més de les funcions que assenyala l'article 19 del Projecte, s'hi incloguin totes aquelles que puguin ajudar a un millor desenvolupament de la comarca i els municipis que la componen. Com heu vist, aquest Grup fa especial èmfasi en l'existència d'una organització mínima a les comarques de muntanya, sense la qual és gairebé impossible la seva animació cultural, social i econòmica des de Barcelona. I aquesta fórmula es presenta, a més, com una anticipació d'un sistema organitzatiu que haurà de prendre cos en la llei d'organització territorial de Catalunya, però que avui és possible plantejar-lo a les comarques més despoblades del nostre país, que, en aquest cas, poden servir a les altres de guia i d'orientació, malgrat la seva empobrida i poc vitalitzada situació actual.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a fixar la posició del seu Grup té la paraula el Diputat senyor Torres, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, fa just un mes, dia per dia, que declaràvem des d'aquesta tribuna que no votàriem a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei de Muntanya presentada pel Grup Socialista, i exposàvem els motius del nostre rebuig, que eren de caràcter tècnic i polític.

Tècnicament, la Proposició de Llei socialista, al nostre judici, tenia dos defectes, entre altres, importants que ens desaconsellaven de prendre-la en consideració. D'una banda, hi havia una defectuosa delimitació de les comarques i zones de muntanya, que si s'hagués acceptat, hauria configurat una geografia legal muntanyenca massa allunyada de la realitat. En

segon terme, la proliferació d'organismes i de càrrecs amb atribucions poc o massa definides, i sovint desproveïdes de realisme, hauria tingut com a conseqüència la creació d'un aparell burocràtic que potser hauria fet les delícies del partit proposant, però que nosaltres, homes d'esquerra liberal, contemplàvem més aviat com un destorb per a l'exercici de les virtuts de creativitat i d'iniciativa individual, que han estat sempre a la base de tot el que s'ha fet de vàlid en aquest país, tant a la plana com a la muntanya.

La raó d'ordre polític que ens induïa a votar en contra el 24 de febrer era de caire més aviat polític. No ens escau ara repetir els arguments que vàrem esgrimir abundantment en el debat precedent. Però vull repetir que no volguérem deixar passar sense sanció el fet d'haver preferit el protagonisme unilateral al treball solidari d'equip, el fet d'haver portat el tema al carrer quan això no era de cap manera necessari ni indispensable, i haver menyspreat, amb aquesta actuació partidista, el prestigi del règim parlamentari, que ens cal defensar, no amb ampuloses declaracions i verbalismes, sinó amb fets concrets, sense defugir les seves regles funcionals.

Avui, la nostra posició, els senyors Diputats ja ho comprenen, és totalment diferent. La Proposició de Llei per a la qual es demana la presa en consideració, ha superat, al nostre judici, alguns dels defectes que presentava la precedent. Una nova delimitació territorial corregeix els defectes que vàrem assenyalar. S'ofereix un alleugeriment de les estructures orgàniques, que esdevenen més operatives i més en consonància amb els objectius a assolir i són definides més racionalment pels objectius dels plans d'actuació comarcal, a la vegada que es fa més senzilla la seva tramitació i aprovació pels organismes respectius.

En fi, tercer punt: això s'ha fet amb el més gran respecte de la bona tradició parlamentària, treballant anònimament però eficaçment, amb desig unitari i constructiu amb els altres components de la Comissió de Muntanya, contrastant parers, fent concessions, respectant les opinions alienes amb esperit obert i, sobretot, defugint protagonismes desplaçats.

El resultat del nostre treball, al qual haurà contribuït —ens cal reconèixer— el ponent del Grup Socialista abans del seu abandó dels treballs parlamentaris, ha quedat concretat en la Proposició de Llei per a la qual demanem avui l'acord de la Cambra per a la seva presa en consideració.

En una matèria en la qual el Parlament de Catalunya legisla per primera vegada, el treball és difícil i delicat. Cal procedir, doncs, amb prudència i amb cautela, car els objectius que volem assolir —i que se'm perdoni l'expressió— són molt alts i encimbellats. No farem, doncs, cap manifestació de triomfalisme ni autosatisfacció, com s'havia fet per a la Proposició de Llei precedent. Creiem haver fet una tasca raonable, però ens guardarem prou bé de pretendre que el treball efectuat no sigui perfectible. Per això existeixen les esmenes i el treball de les Comissions. Creiem, efectivament, que és una eina forjada amb assentiments majoritaris, però no volem descartar la possibilitat d'introduir-hi millores. Esquerra Republicana de Catalunya es mantindrà en una actitud dialogant i comprensiva de cara a tot el que pugui representar un perfeccionament, i estem segurs que el nostre estat d'esperit serà compartit pels altres Grups parlamentaris.

Aquest propòsit i aquest programa ens permetran d'arribar a

l'elaboració definitiva d'una llei de muntanya que podrà donar satisfacció a tothom i, en particular, als nuclis de població i zones de territori més directament interessats. Però això sí, no serà la llei d'un partit ni la llei d'un Grup, i encara menys la llei d'unes persones, amb tot el respecte que es mereixin els partits, els Grups i les persones. Aquesta llei de muntanya, que farem tots els possibles perquè sigui aprovada ràpidament, serà, ni més ni menys, així de clar, així de senzill, una llei del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, haig de confessar que començo aquesta intervenció amb una certa perplexitat, i no només pel fet que en poc més de mitja hora hàgim passat de mar a muntanya, sinó perquè realment m'arribo a preguntar quina proposició de llei estem debatent. Perquè aquí hi ha hagut intervencions per a tots els gustos. Hi ha hagut intervencions que semblava que es referien a una llei unitària —realment quan una llei es presenta amb les signatures de tres Grups, difícilment es pot qualificar d'unitària—, però és que, a més, un dels firmants ens ha dit que no estava massa d'acord amb la defensa que l'anterior havia fet d'aquesta Proposició de Llei que ells havien presentat conjuntament. Motiu de perplexitat. Però encara n'hi ha més, encara n'hi ha més. Hi ha hagut moments en què em semblava que estàvem tornant a debatre la Proposició de Llei socialista que fa un mes va morir en aquesta mateixa Cambra en mans de la majoria que avui ens defensa, teòricament, una altra Proposició de Llei. Però encara n'hi ha més. M'ha semblat sentir que es tornava a parlar de zones deprimides, de zones endarrerides, quan, en realitat, el títol de la llei, de la Proposició de Llei que tenim presentada en aquest Parlament i que és objecte del debat d'avui, ens parla de llei general de muntanya. Tornem a barrejar les zones deprimides amb les zones de muntanya, problemàtiques coincidents en els símptomes, si vostès volen, però d'arrels absolutament diferents. I s'argumenta a més amb legislació europea, per exemple, amb Itàlia. Vull recordar-los el títol de la llei italiana «Noves normes per al desenvolupament de la muntanya»; la llei Suïssa, «Llei d'inversions de muntanya»; el sistema francès, aplicat a cada un dels massissos muntanyosos en concret —Alps, Massís Central, Pirineus— i, fins i tot el de l'illa de Còrsega; lleis, per tant, enormes, específicament dedicades a la problemàtica exclusiva de muntanya.

I bé, dit això, jo no voldria tampoc incórrer en el que em sembla desenfocament del debat un cop més, i centrar-me a explicar la posició del nostre Grup parlamentari sobre el tema que ens té avui aquí reunits. Jo vull dir de bell antuvi i de principi que el nostre Grup parlamentari, tal com ja va anunciar avui fa un mes, votarà afirmativament això. Nosaltres no posem cap traba que això tiri endavant, que aquesta Proposició de Llei tiri endavant. Però nosaltres anem a votar afirmativament perquè avui, que hi ha aquesta mena de segon acte del debat, no voldríem de cap manera que es quedés estroncada aquí. Volem que hi hagi el tercer acte del debat, que serà quan aquesta Proposició de Llei, amb totes les esmenes que s'hi puguin introduir —i que, al nostre parer, han de ser moltes—, pugui tornar a arribar a debatre's en una sessió plenària, el

tercer i últim acte d'aquesta llei de muntanya que el Parlament de Catalunya donarà a les comarques de muntanya catalanes. Hi ha diverses motivacions, no només aquesta, per a votar afirmativament aquesta llei. També hi ha, naturalment, la coincidència bàsica —o que almenys ens ho semblava fins a les intervencions que hem sentit aquest matí— que el que anem a fer és una llei amb una concepció global sobre unes bases de desenvolupament harmònic de l'economia de muntanya, i, per tant, és obvi que després, en això, hi vagi englobat el desenvolupament de tots els altres sectors, de les escoles fins a la sanitat, tots els que vostès vulguin. Perquè, és clar, si estem fent desenvolupament i no una política de subvencions, i no una política assistencial, és obvi que el desenvolupament serà harmònic, que les comarques de muntanya tiraran endavant.

I anem a votar sí, no només per aquesta qüestió bàsica i pel que els he dit abans, sinó perquè no ho volem paralitzar més, no ho volem paralitzar més ja. Creiem que hem perdut un mes preciós, i que gran part dels arguments que s'han donat avui aquí una altra vegada per a rebutjar o justificant el rebuig que hi va haver al seu dia de la Proposició de Llei socialista, s'haurien pogut esgrimir igualment aquell dia a favor de la presa en consideració d'aquesta llei, perquè estàvem parlant d'aspectes puntuals, d'esmenes concretes, que molt bé poden ser vehiculades a través de ponència i de comissió. Nosaltres creiem que és bo per al Parlament que quan hi ha iniciatives legislatives, independentment de les circumstàncies que puguin acompanyar-les —de trencament de Ponències; això són petites baralles al costat del que és fonamental en aquest cas—, nosaltres creiem, repeteixo, que és bo que el Parlament no obstaculitzi mai les proposicions de llei mentre hi hagi aquestes coincidències bàsiques elementals. Creiem que és bo que es doni aquest joc, que surtin iniciatives legislatives del mateix Parlament. I és clar que en aquesta llei hi ha moltes coses que a nosaltres no ens agraden. Per exemple, la delimitació, delimitació que han remarcat els il·lustres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Per a nosaltres és importantíssim que quedi com a zona de muntanya, amb tots els drets i deures inherents a la condició, el massís pirinenc. La filosofia hem de buscar-la per aquí. Si nosaltres hi introduïm comarques com el Berguedà o el Solsonès, per exemple, o la mateixa Garrotxa, que són en part del Pirineu i que en part no ho són tant, podem cometre un error per excés, que hauríem de buscar la manera de corregir, però, en tot cas, el que no podríem fer mai és el contrari, l'error per defecte d'eliminar trossos de la serralada pirinenca o d'eliminar contrades realment amb una problemàtica homogènia entorn de l'àrea principal de muntanya que és Catalunya. I les contrades o zones petites de muntanya que pugui haver-hi a Catalunya han de tenir un tractament diferenciat i mai confós amb el que és l'eix central de muntanya catalana, la part més important del territori català quant a muntanya, que és, indubtablement, el Pirineu.

Hi ha altres defectes que a nosaltres ens semblen importants. La qüestió de les comarques, per exemple. La qüestió de les comarques és un xic independent, si vostès em permeten, del model que definitivament pugui triar aquest Parlament per a l'organització comarcal de Catalunya. En primer lloc, així es reconeix o es pot reconèixer via que amb disposicions transitòries puguem subsumir l'organització comarcal de la muntanya a la que al seu dia sigui definitiva per a tot Catalu-

nya. Però fins i tot si no fos així, els precedents italians, per exemple, són ben clars quant a la creació d'entitats supralocals o entitats comarcals que tenen una unitat d'acció, una unitat de gestió sobre els plans, sobre els problemes, sobre les inversions que es fan a la política de muntanya. No hi ha d'haver, per tant, cap dubte ni cap recel en l'organització comarcal, pels dos motius, primer, perquè encara que en tot Catalunya no en fèssim es justificaria per si mateixa la problemàtica de muntanya que si n'hi fessin. I, en segon terme, perquè és fàcil després subsumir-los en l'organització general de Catalunya, el dia que decidim quina ha de ser i quan ha de ser.

Ens sembla, per això, que hi ha també una indefinició en la coordinació dels esforços. Hi havia una proposta en la Llei Socialista que va ser criticada, que va ser criticada. Jo no sé si encara es manté aquesta crítica, —o de la de la Direcció General de Muntanya—, però, en tot cas, nosaltres no veiem que aquí se la substitueixi per res millor. En aquesta Proposició que avui se'ns posa en consideració, el que sí que queda clar és que es crearà un ens que no es precisa, en el si d'algun departament, però és obvi que això no és garantia suficient d'una coordinació d'esforços, d'una direcció. Aquest és, pensem, un defecte important en el conjunt d'aquesta Llei.

Hi ha també una falta de rigor i de metodologia important en el tractament dels plans: dels plans d'inversió, dels plans de desenvolupament d'aquestes comarques, perquè s'entra, d'una manera perillosa, ens sembla a nosaltres, en l'article cinquè de la Proposició de Llei que estem debatent, en una formalització sectorial amb la qual podríem entrar en conflicte amb les competències que l'Estatut i la Constitució ens donen per a cada un dels sectors.

Hi ha un dictamen dels lletrats d'aquest Parlament, que coneixem tots els membres de la Ponència a bastament, que ens marca clar quin és el camí, quin és el camí que nosaltres hem d'emprendre per a fer una llei general de muntanya a Catalunya, que és el camí d'una estructuració dels organismes, una estructuració de les mesures de desenvolupament, però és més perillós ficar-se en el camp dels sectors, en el camp de les competències concretes, com pot ser en agricultura, com pot ser turisme, etc. Per tant, pensem que l'article 5 és un article desenfocat, un article que posa una certa aigua al vi en els plans que són ben clars, d'altra banda, en la Proposició Socialista; però, en fi, podríem continuar amb altres —jo no vull avorrir la Cambra excessivament—, mostres d'insuficiències que nosaltres trobem en aquesta Proposició de Llei, insuficiències que poden ser perfectament corregides, ho repeteixo, per la via d'esmenes i pensem que aquest hauria hagut de ser el criteri, avui fa un mes, de justícia d'aplicació en el cas de la Proposició de Llei Socialista.

Per aquestes coincidències bàsiques i, malgrat les coincidències concretes, que són importants i que procurarem esmenar, nosaltres, com ja he dit, votarem afirmativament la Proposició de Llei Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Ganyet per a fixar la posició del Grup Socialista.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, una intervenció per a centrar la posició del Grup Socialista en el tràmit de presa en consideració de la Proposició de Llei d'Alta Muntanya presentada el passat dia 22 de

febrer pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i de Centristes.

L'endemà del dia 23 de febrer, no s'espantin, del dia 23 de febrer de 1982, els tres Grups conservadors varen votar en contra de la presa en consideració de la Proposició de Llei d'Alta Muntanya del Grup Socialista redactada com a culminació d'un llarg procés de set anys, que comença l'any 75 amb la declaració conjunta de les comarques de l'Alt Pirineu, que continua amb la sensibilització dels pirinencs, com a col·lectiu humà respecte a la seva problemàtica específica amb la creació dels Grups de l'Alt Pirineu, amb l'anàlisi de la situació socioeconòmica de totes i cadascuna de les comarques de muntanya, amb l'estudi de les polítiques aplicades als països alpins, amb la introducció, gràcies a l'ajut de l'Entesa dels Catalans, de l'article 130, apartat 2, de la Constitució, i de l'article 9, apartat 10, de l'Estatut, i amb tantes altres accions puntuals.

Tot aquest procés de decantament ens ha dut al convenciment de la necessitat d'aprovació d'una llei general de muntanya a Catalunya i a una redacció concreta d'aquesta amb participació dels Grups de l'Alt Pirineu i de la Unió de Pagesos de les comarques pirinenques. Aquesta Proposició de Llei fou oferida a tots els Grups parlamentaris en una ponència unitària demanada pel Grup Socialista, grup que ja havia sol·licitat la creació d'una Comissió d'Alta Muntanya al Parlament.

Però els Grups conservadors —Esquerra Republicana, Centristes i Convergència i Unió— van optar per obstruir la discussió d'aquesta Proposició de Llei, com tots vostès recorden perfectament.

Per cert, he parlat d'una llei general de muntanya i, aquests dies, en declaracions, penso o pensem, excessivament triomfalistes, a la premsa, de dos Diputats de la Minoria Catalana —precisament els senyors Miquel Roca i el senyor Carles Gasòliba— sobre la Llei d'Agricultura de Muntanya, aprovada fa molt pocs dies al Congrés dels Diputats de Madrid, parlen de la Llei d'Agricultura de Muntanya, que està en discussió al Parlament de Catalunya. Fins ara jo pensava que estàvem discutint una llei general de muntanya. Potser no se n'han assabentat prou. Jo demanaria als seus companys de Grup que els expliquin que aquí, al Parlament de Catalunya, estem discutint una llei global de muntanya. (*Remor de veus.*) Potser els traeix el subconscient. No ho sé. Per què tant triomfalisme si la Llei d'Agricultura de Muntanya de Madrid no soluciona el problema competencial de les Comunitats Autònomes i l'Estat. Per què aquest triomfalisme si se segueix amb la delimitació de l'alçada uniforme per a tot l'Estat —vostès saben que són mil metres— i cada Comunitat Autònoma que delimiti per sota ho haurà de pagar de la seva butxaca. Per què aquest triomfalisme si la participació democràtica dels habitants permanents a la muntanya no queda suficientment garantida. Per què, una vegada més potser, aquest doble llenguatge de la Minoria Catalana quan parla a Madrid i quan parla al Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Però, retornant a la Llei General de Muntanya, que és el l'objecte de la nostra intervenció d'avui, jo vaig dir, el passat dia 24 de febrer, que potser hi havia tres possibilitats hipotètiques per a la Proposició de Llei presentada pels Grups conservadors. Primer, que anés més enllà que la nostra, a favor dels habitants de la muntanya, i jo deia en aquella ocasió que els felicitaria efusivament; que fos semblant, aleshores ens dèiem

per què presentar-la, doncs?, quin sentit té boicotejar la discussió d'una llei semblant a la seva? O que fos redactada a la baixa. I és que ens trobem en aquesta tercera hipòtesi, senyores i senyors Diputats.

Efectivament, ha tingut lloc un *esprint* dels membres, dels ponents, potser, d'aquests tres Grups conservadors en el camp de joc progressista de la Proposició de Llei presentada. Però és que vostès saben que moltes vegades els *esprints* porten, com a conseqüència, rellicades. Hi ha hagut moltes rellicades en la redacció d'aquesta Proposició de Llei, no al Projecte de Llei, senyors Messegué i Sala. És una Proposició de Llei, pensem.

Una anàlisi objectiva i freda ens diu que es tracta d'una còpia —és una còpia—, però és que és una mala còpia, precipitada, amb greus contradiccions entre diferents articles d'aquesta Proposició de Llei, de contingut a vegades caòtic i sense rigor.

Si em permeten, farem una ullada a uns quants articles de la Llei molt ràpidament. Només com a botons de mostra.

Per exemple, a l'article primer, el seu punt a) és el nostre e); el seu punt b) és el nostre a); el seu punt c) és el nostre c); el seu punt d) és el nostre b) i el nostre f) conjuntats.

A l'article segon, m'agradaria que, efectivament, tinguessin en compte que hi ha una disminució del nombre de comarques de muntanya. Per a nosaltres, hi ha l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, el Ripollès, la Vall d'Aran i també el Solsonès, el Berguedà i la Garrotxa, i, aquí, això no hi surt.

A l'article tercer. Aquest és una mica divertit, si em permeten. Aquí es parla d'un concepte que és la densitat geogràfica. Jo penso que és un concepte poètic, amb un alt sentit líric, però jo no l'entenc i jo demanaria als senyors Diputats, —potser aquest 20% dels Diputats del Parlament que són ensenyants—, si ens podrien explicar què vol dir la densitat geogràfica i què vol dir quotes superiors als 800 metres —potser eren cotes però, francament, això no ha estat rectificat després en el *Butlletí Oficial*.

Article quart. Aquest realment és més perillós. Jo penso que no han entès la nostra idea de programa, —nosaltres en diem Pla Comarcal, ells en diuen Programa d'Actuació Comarcal—, però, en el punt 2 d'aquest article 4, es diu que integrarà necessàriament les previsions dels departaments de la Generalitat. Per tant, s'està dissenyant, senyores i senyors Diputats, aquí, els surt un pla mediatitzat que perd la seva autonomia. És el Pla que ha de condicionar i orientar els departaments de la Generalitat i no a l'inrevés.

En el punt 4.3, —hi passo molt ràpidament—, es parla d'un pla d'etapes: «Un programa d'actuació s'explicitarà anualment mitjançant un pla d'etapes posterior a l'aprovació del Pressupost de la Generalitat.» Però, un pla d'etapes que s'explicita anyalment, és que ha de ser un pla mensual o un pla d'etapes diari?

Aquesta segona part d'aquest mateix punt es contradiu amb el que diu l'article 9.10 de la seva Proposició de Llei. El punt 4.4: «El programa d'actuació serà revisat un cop transcorreguts dos anys» etc. És a dir que aquí s'està marcant un pla del moviment perpetu, un pla en continu moviment.

És tan gran —permetin-me de dir-ho— el grau d'incoherència del procés temporal que ha de seguir aquest programa, del seu contingut i de la relació amb el pressupost, que dubtem

que mai pugui ser una realitat tangible. Potser, —perdonin si vaig una mica massa enllà—, després de les presses d'aquell cap de setmana, immediatament abans del 23 de febrer, no van tenir temps de llegir el resultat final.

El punt cinquè. El mateix senyor Sala ha dit que faltaven, efectivament, l'ensenyament, la sanitat, l'assistència social, l'agricultura... És que no hi ha participat el Conseller d'Agricultura en tot això? Per què fer una llista tan llarga, si sempre els llistats particularitzats són excloents?

A l'article sisè. «Els programes d'actuació podran tenir caràcter intercomarcal d'acord amb el que estableix la present Llei.» Però és que, per a nosaltres, l'entitat bàsica és la comarca; per a ells ho és o no ho és. Si ho és, doncs, n'hi ha prou amb una coordinació entre els plans comarcals. I, si no ho és, per què es diuen comarcalistes?

L'article setè és una autèntica joia. L'article setè, jo penso que és una joia. Diu: «El Pla d'Ordenació Territorial, —vostès ho coneixen perfectament— serà l'instrument bàsic per a l'ordenació urbanística de la comarca, etc». Ho hem estudiat amb atenció, amb molta atenció, ho hem consultat fins i tot als experts, però és que la figura del Pla d'Ordenació Territorial no existeix a la Llei del Sòl. Hi ha el Pla Nacional d'Ordenació, el Pla Director Territorial de Coordinació, el Pla General d'Ordenació, els plans parcials, especials, estudis de detall, etc. Jo demanaria potser a l'Honorable Conseller de Política Territorial si ens pot fer una mica de llum sobre què pot ser aquest Pla d'Ordenació Territorial.

Però, encara més, en aquest article-joia. Diu: «El Programa d'Actuació Comarcal i el Pla d'Ordenació Territorial estaven coordinats en la forma que preveu la present Llei.» Però és que aquí no hi ha cap article que parli d'aquesta coordinació. Potser serà una futura revisió de la Llei? Un desenvolupament? Fixin-se en això en referència amb el que deia el senyor Torres. Article vuitè: parlava de la burocratització excessiva. Li feia por i ha dit que s'havia redactat aquesta Proposició de Llei per a superar deficiències tècniques de la Proposició de Llei socialista. Senyor Torres, francament, l'aprovació del Pla Comarcal, quin batibull! Sap quins són els passos que vostès han inclòs aquí?

El Consell de la Comarca sol·licita la redacció. Un òrgan del Departament elabora el Projecte de Programa. El Projecte redactat és informat pel Consell de la Comarca. El Consell de la Comarca l'aprova inicialment i provisionalment. El Projecte és informat pel Consell de Muntanya. L'òrgan del Departament elabora altre cop el Programa i, finalment, el Consell Executiu aprova el Projecte definitiu.

No sé, a nosaltres ens sembla que això és burocràtic, caòtic i potser poc participatiu.

L'article novè és contradictori amb el 4, apartat 3.

L'article desè...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha passat ja del temps dels deu minuts que té indicats segons el Reglament per a la seva intervenció.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies. Acabaré en un parell de minuts, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Li prego que miri d'acabar en menys, perquè fa estona que ha acabat el seu temps.

El Sr. GANYET: Fins i tot en menys, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. GANYET: Certament, creiem que es tracta d'una còpia deficient, sense el rigor necessari, mal estructurada, amb dèficits importants de concepció i de llenguatge jurídicotècnic, que constitueix —i això ho dic amb tota serietat—, penso, pensem, un desprestigi del Parlament de Catalunya.

Quina serà, doncs, la posició del Grup Socialista en el tràmit de presa en consideració? El Grup Socialista està a favor dels habitants del Pirineu, perquè està sensibilitzat per la seva gravíssima problemàtica. El Grup Socialista creu que s'està a favor de l'equilibri de Catalunya si es defensa els seus habitants de la muntanya, aquest 1% que ocupa el 20% del territori. Per tant, el Grup Socialista està a favor d'una llei general de la muntanya beneficiosa, que sigui beneficiosa per als pirinencs, i a favor que tinguem una llei general de la muntanya aprovada pel Parlament abans de l'estiu.

Ara bé, pot estar el Grup Socialista en favor del text concret de la Proposició de Llei presentada pels Grups conservadors? Evidentment, evidentment no, perquè és un text deficient.

Senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista vol donar mostra, una vegada més, de responsabilitat, i potser de moralitat política, i no votem a favor del text, però votem a favor de la presa en consideració d'aquest.

Nosaltres no volem obstruir el tràmit, com ho han fet els conservadors impedit la discussió d'un text que és millor —i això es podrà demostrar (*remor de veus*). Demanem que aquesta actitud responsable i constructiva sigui valorada amb tota justícia, perquè pensem que així es prestigia el nostre Parlament. Creiem estar en condicions de poder demanar també als Centristes, a Convergència i Unió i a Esquerra Republicana de Catalunya que han actuat potser amb frivolitat, potser per manca de sensibilitat per als problemes de la muntanya, que introdueixin en les tasques de la Comissió, també ells, aquesta voluntat constructiva a l'hora de la discussió de les esmenes que, article per article, presentarem amb l'objectiu d'assolir una bona llei de la muntanya, una llei que prestigiant el Parlament pel seu rigor tècnic, respongui a les necessitats urgents dels habitants del Pirineu.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara la Cambra ha de pronunciar-se sobre si pren o no en consideració la Proposició.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin contra?

Els que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat adoptada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el punt 1 de la Resolució núm. 34/ I, del 3 de desembre de 1981

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el punt primer de la Resolució número 34/ I del 3 de desembre del 1981, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar la moció té la paraula, en nom del Grup presentant, el Diputat senyor Ribó (*Pausa.*)

És que el senyor Ribó està present en el Palau del Parla-

ment? (*Hom assenteix.*) Té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc, excusar-me per aquest lapse temporal en la sessió. Nosaltres hem presentat una moció subsegüent al debat de la sessió anterior sobre el tema dels pactes de concertació autonòmica amb la voluntat de no repetir aquest debat, i consegüentment amb la interpellació, potser pel fet que encara no hem regulat l'article 126 del nostre Reglament pel que fa al que succeeix quan hi ha un incompliment d'algun dels acords presos per aquesta Cambra.

Per a nosaltres, com diu la moció en el seu primer punt, hi ha un incompliment, si més no una reticència de resposta al mandat que tenia el Consell Executiu, pel fet que un mandat del 3 de desembre coneix, com a única resposta escrita, oficialment comunicada en aquesta Cambra en la sessió anterior, una carta del dia 6 de març, a banda de —com se'ns va anunciar— converses telefòniques amb el Govern central, etc.

Per a nosaltres hi ha una desproporció entre les declaracions que s'estan fent des del Consell Executiu i des del Grup que li dóna suport en contra dels pactes de concertació autonòmica, i en contra de la LOAPA —per exemple, la participació massiva, important, en la manifestació—, i les actuacions concretes com a institució de Govern, i més en aquest cas amb un mandat parlamentari. Així i tot, anunciem que retirariem de votació el primer punt de la nostra moció.

Pel que fa al segon punt, nosaltres creiem que cal aclarir com emfoquem el problema autonòmic. Ens temem que el Grup de Convergència i Unió i també el Consell Executiu donen al problema un enfocament que podríem qualificar de «particularisme» i, fins i tot, d'una certa dependència, de subalternitat.

Com deia el President de la Generalitat en unes declaracions fa unes setmanes, «Cataluña es un caso aparte». I com ha dit diverses vegades algun dels seus destacats portaveus, «cal una solució particular per a Catalunya».

Al nostre entendre, creiem que amb aquestes afirmacions no s'és prou conscient que el tema autonòmic és un problema d'Estat. I és un problema d'Estat de fa més de dos segles i mig. Catalunya és una nacionalitat —ho és per dret propi, que li ve del nivell de consciència col·lectiva assolit per la història de la nostra reivindicació; ho és pel reconeixement constitucional—, però d'aquí no s'hauria de deduir un tractament ni a part ni de privilegi, ni d'una especificitat singular aïllada.

Catalunya pot ser, i ho ha estat i desitjariem que ho tornés a ser, l'avenç en el procés d'autonomització de l'Estat espanyol. Pot ser un exemple per a moltes altres col·lectivitats, potencials comunitats autònomes, pel que fa a l'assoliment de competències, a la institucionalització, al desenvolupament del seu Govern. Catalunya hauria de ser conscient, i en primer lloc el seu Consell Executiu, que avui hi ha una voluntat explícita de reforma del Títol Vuitè de la Constitució.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats saben el contingut, per exemple, de la darrera carta que circula entre medis militars en el país, que té com a punt concret i de més força la demanda al monarca de la reforma del Títol Vuitè de la Constitució. Sabem tots la conflictivitat ideològica que comporta aquesta temàtica, i sabem també la conflictivitat política que comporta el desmantellament del centralisme per a poder assolir un Estat de les Autonomies.

Seria bo, doncs, que prenguéssim actituds més decidides com a catalans per a desfer tot equívoc pel que fa a una solució, singular per a Catalunya però vàlida per a tothom, en l'estructuració d'un Estat de les Autonomies.

A nosaltres ens sembla que el Consell Executiu de la Generalitat —i aquí ve el segon punt de la moció— hauria de ser més enèrgic, més contundent, més clar i més oficial en la demanda d'una negociació col·lectiva pel que fa al tema autonòmic. El Parlament té tot el dret —i jo diria que té tota l'obligació— d'impulsar el Consell Executiu, d'impulsar-lo políticament, amb aquest objectiu. Nosaltres, si repasséssim les competències que hi ha en l'Estatut d'Autonomia, potser la que ens pertany en major propietat és la de la defensa de l'Estatut i del seu desenvolupament, i, per tant, encara que només fos per aquesta raó, seria necessari que, de forma més decidida, hi hagués aquesta demanda de negociacions sobre el tema autonòmic, que escapa als plantejaments purament de partit, als plantejaments purament polítics.

S'hi afegeix —i amb aquest argument acabaria— l'oportunitat conjuntural que justament avui es veuen en Comissió en el Congrés dels Diputats les esmenes a la totalitat sobre la «Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico». Seria bo, doncs, que avui el Parlament de Catalunya ratifiqués amb més força encara l'acord del 3 de desembre de necessitat de negociacions a nivell d'Estat, com a política d'Estat, pel tema autonòmic.

Nosaltres, senyores Diputades, senyors Diputats, podem posar aquest tema a mercè de la dinàmica política. Esperar que la LOAPA quedi congelada, esperar que hi hagi eleccions anticipades, esperar que no se'n parli més... Seria bo que, abans de tot, ens hi avancéssim amb una proposta determinada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No s'han presentat esmenes a aquesta moció, però d'acord amb el Reglament els Grups parlamentaris —excepte el presentant— poden ara intervenir per a fixar la seva posició, per ordre de menor a major.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana?

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): El senyor Casas-Salat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casas-Salat té la paraula.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, fent ús d'allò que preveu l'article 130 del nostre Reglament, estic aquí davant de vostès per a prendre posició davant de la moció que ha presentat el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El senyor Ribó en la seva exposició ha dit que segurament retirariem la primera part. Per a nosaltres, si la retiren, molt bé. Ara, si la mantenen, els anunciem que la nostra intenció era votar en contra.

Quant a la segona part, la nostra posició serà la d'abstenció. Jo sé que a vostès potser això els causarà una certa sorpresa, perquè la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim fama de ser una gent molt nostrada, una gent molt preocupada per les coses nacionalistes i tot plegat. I després de sentir l'illustre senyor Diputat que m'ha precedit, evidentment que això sembla una contradicció. És clar, potser això els semblarà que pot ser una interpretació possible.

Altres potser opinaran que això es tracta d'un sacrifici que fem nosaltres, el «corró» conservador, com ha estat titllat

avui, sant que tantes vegades ha servit per a salvar el Govern. O sigui, traïm les nostres conviccions nacionalistes per tornar a salvar el Govern, si és que el Govern és en perill. Però, no, senyors, tampoc no és això.

Altres potser diran «home, els d'Esquerra ja estan tranquils perquè han admès a tràmit les esmenes a la totalitat», que en principi, el nostre Diputat, únic Diputat que tenim a Madrid, va presentar i li van dir que, vaja, «usted las presenta, però això no es veurà.» Potser es pensaran que ja estem tranquils per això, però tampoc no és això. (*Rialles.*)

Vostès em diran que potser no tenim opinió. No, no, perdoin, no es tracta de fer un cas de *suspense* —ho dic per tranquil·litzar els seus ànims—, sinó que es tracta d'establir una cosa d'Esquerra Republicana de Catalunya, en l'entendre del nostre Grup, almenys com ens veiem nosaltres, que és la següent: es tracta d'actuar amb perfecta, total i absoluta coherència.

Com vostès saben, es tracta d'un esforç que fem nosaltres ara de fugir d'aquestes interpretacions i acostar-nos a la realitat. Nosaltres ens abstindrem perquè, com recordaran, quan es va fer aquí el debat sobre les lleis de concertació autonòmica, i es va parlar, precisament, d'aquest tema, nosaltres vam dir que estàvem contra la concertació autonòmica, i jo mateix, em sembla recordar —no he mirat el *Diari de Sessions* perquè no he tingut el temps suficient—, però em sembla recordar que els vaig dir que nosaltres no voldríem la LOAPA ni tan sols esmenada.

O sigui que nosaltres el que reclamàvem no era negociar, sinó que el que reclamàvem era una cosa molt més positiva, que és el respecte. Respecte que naixia de l'existència d'una Constitució que no ens agrada massa i la prova és que ens vam abstenir, i de l'aprovació d'un Estatut que també considerem una norma paccionada. O sigui, si hem de ser coherents nosaltres mateixos amb nosaltres mateixos i aquell dia vam votar això, avui, evidentment, no podem fer altra cosa que el que els estic dient. Se'm dirà que aquí existeix un problema, que hi ha un problema de tipus constitucional, que hi ha un problema: que Espanya no ha assolit, el que se'n diu l'Estat espanyol, no ha assolit encara la solució. Jo hi estic d'acord, que existeix un problema. Però és que aquí se'ns està creant un altre problema artificial, que s'ha creat dissortadament per l'actitud del Govern central i pels partits que li han donat suport en la concertació dels pactes autonòmics. I aquest problema artificial nosaltres no el volem admetre de cap de les maneres, nosaltres estem perquè existeixin d'una forma perfecta unes normes que són bàsiques i fonamentals, les quals demanem que es respectin; i amb aquestes normes, senyores i senyors Diputats, es pot fer tot l'Estat de les autonomies, i no necessitem harmonitzacions ni necessitem altres coses que siguin com tot això. Ara bé, deixant a part tots aquests temes, que vostès coneixen sobrerament i que estan tips de sentir-m'ho dir, perquè jo vinc aquí a fer el nacionalista, representant el meu partit, anem a mirar la moció en les seves dues parts.

La primera part diu que es tracta de constatar el breu i migrat procedir del Consell Executiu, i a això he dit que votariem en contra, i votariem en contra també per coherència, perquè a nosaltres no ens sembla ni bé ni malament que el Govern negociï. Si el Govern creu que ha de negociar, per això és Executiu, per això és Govern, si el Govern creu que ho ha de fer, que ho faci, però nosaltres hem votat en contra

d'això, perquè, ja els ho he dit abans, nosaltres estem pel respecte, i no estem precisament per la negociació, en aquest cas. Quant a la segona part de la resolució, jo, l'única diferència que trobo amb la resolució en què ens vam abstenir, és que s'hi dóna un caire processal més ràpid, o sigui, que s'acceleren; allà es deia «al més de pressa possible» i aquí es demana que «de forma necessària i immediata es facin les coses», o sigui, no hi veiem un canvi, i, sí que hi veiem, des de la nostra òptica, i sigui dit amb tot el respecte un parany, perquè si nosaltres hi donéssim el nostre suport, ens introdueix altra vegada dintre del parany de tornar a parlar de l'Estat de les autonomies, o sigui, de renegociar el plet de Catalunya, cosa que no volem de cap de les maneres, perquè això seria trair aquest migrat, aquest pobre dret constitucional que tenim, i donar la raó a la filosofia del senyor Martín Villa.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ja s'ha dit, la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya no és sinó reproducció de la Resolució primera del debat general que va tenir lloc en aquest Parlament a la seva sessió del dia 3 de desembre de l'any passat, quasi textualment, si bé dividit en dos punts que contempla aquesta moció. Crec que el primer punt ha estat retirat, en tot cas nosaltres ens hauríem abstenut absolutament sobre aquest punt, ja que en definitiva si les negociacions, l'acció feta pel Consell Executiu ha estat lenta o ha estat diligent, és un problema que suposo que el Grup proponent interpreta, en el moment que fa la moció i va fer al seu dia ja la interpellació, que ha estat migrada, que ha estat lenta, que no ha estat tan diligent com ell creu que havia d'estar, i suposo, d'altra banda, lògicament, que el Consell Executiu, el Grup del qual ha sortit aquest Consell Executiu, hi estaria absolutament en contra i demostraria o intentaria demostrar que certament ha estat diligent a través de cartes, i potser no necessàriament cartes ja que la Resolució primera del dia 3 de desembre parlava de gestions, i les gestions no necessàriament, com tothom sap, s'han de fer per escrit i per carta.

Aleshores, davant d'acusacions i defenses sobre aquest punt, nosaltres entenem que en definitiva tot depèn del punt de vista i que, per tant, el que procedeix, en tot cas, per a un Grup que en definitiva està una mica al marge, tant del Grup que fa la moció com del Grup que intenta defensar-se en nom del mateix Govern, és estar, repeteixo, tècnicament per una abstenció. D'altra banda, en les acusacions —i és curiós que es fan quant al punt segon— al Grup parlamentari del PSUC, que ha estat alineat absolutament, en aquest aspecte, amb el Grup de Convergència i Unió, en les acusacions de particularismes, de subalternitat, en fi, etcètera i tal, evidentment, nosaltres no hi entrarem. Vull dir, cal constatar simplement la situació anòmala, certament curiosa en un tema en què s'ha format aquesta nova majoria, ho repeteixo, en aquest punt, i, per tant, repeteixo que nosaltres estariem absolutament al marge de les acusacions d'aquesta naturalesa, tot i fent constar d'alguna manera la nostra sorpresa perquè es veu que en aquest punt no hi ha hagut aquesta uniformitat absoluta que semblava existir quan es va debatre aquí el tema de la LOAPA, el 3 de

desembre d'aquest any. Si el Consell Executiu ha estat enèrgic, si no ha estat prou clar, o no ha estat prou exigent, aquest és un tema que nosaltres desconeixem, absolutament, si ho ha estat o ha deixat d'estar-ho; nosaltres, el que sí que creiem, en definitiva, i quant a això, d'altra banda, tindrà alguna cosa a dir, suposo, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres el que sí que entenem és que en aquests moments —i tal com s'ha dit, d'altra banda, a punt de començar la discussió parlamentària de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autònom— seria extemporani tornar, una altra vegada més, sobre el que s'intenta d'introduir en la moció, al punt segon d'aquesta qüestió. Entenem que aquest és un tema que està ja a nivell del Congrés dels Diputats de Madrid, i creiem que les negociacions —i se'ls diu negociacions, o d'altra banda, intercanvis de parers, punts de vista, presentació d'esmenes, admissió o no de les esmenes per qui pugui tenir la majoria en un moment determinat en el Congrés dels Diputats—, és un problema, ho repeteixo, que s'ha de debatre, que està ja en via parlamentària. Creiem que en aquests moments això és suficient, i que, d'altra banda, la voluntat dels Grups respectius quedarà prou palesa a través de la negociació o de la discussió parlamentària d'aquest punt dintre del Congrés dels Diputats.

D'altra banda, cal constatar una certa anomalia, jo diria, quant a la seva realitat, car en reclamar immediatament l'exigència, en fi, etcètera i tal, quan d'altra banda estem parlant, o s'intenta que siguin dues parts les que el Consell Executiu demani, instat per aquest Parlament, i, d'altra banda, el Govern de l'Estat, crec que els termes, en últim terme, d'establir negociacions, lliure, d'altra banda —com també ha dit el senyor Casas-Salat—, el Consell Executiu de fer-ho, han de produir-se en un pla absolutament diferent de com està plantejat en aquesta moció.

Per totes aquestes raons, per les quals nosaltres ja vam dir, i per no reproduir evidentment aquí, en el Ple d'aquest Parlament, en aquests moments, una altra vegada aquest vell tema, ja, d'altra banda debatut suficientment i sobrerament, ho repeteixo, aquest Ple del 3 de desembre, nosaltres votariem en contra del punt segon de la moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. En nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, bé, el nostre Grup, un cop més al Parlament —ho ha fet molt més fora del Parlament— ha de pronunciar-se de nou sobre un tema que és un tema jo crec que mal tractat, segurament arreu de l'Estat, però particularment a Catalunya, amb maltractaments fins i tot en alguna ocasió físics. Vull dir molt breument que el nostre Grup no està en disposició —perquè creiem que no és ara el moment d'aquesta moció— sinó d'explicar el sentit del seu vot. El nostre vot i la nostra actuació quant al debat de base que ha donat lloc mitjançant el judici que fa el Grup del PSUC, que hi ha hagut un incompliment d'una moció aprovada en aquell moment, en el debat de fons que es va fer en aquest Ple sobre la concertació autonòmica i molt particularment sobre la LOAPA, Projecte de Llei Orgànica i d'Harmonització dels Processos Autònoms, va mantenir un plantejament sempre obert —en són conscients les senyores i els senyors Diputats i em remeto a les proves de les propostes

de resolució presentades al seu moment pel Grup Socialista—, un plantejament obert clarament a intentar de trobar elements de sortida a allò que es deia que podien ser els elements bàsics per a aquells que estaven en possessió de negociació, no per a aquells que estaven tancats a aquestes possibilitats de negociació, elements bàsics que amb llur modificació podrien possibilitar una racionalització, en definitiva, del tema. Fins i tot en aquell debat vàrem sentir-nos d'alguna manera frustrats, en la mesura en què el curs del debat i de les propostes de resolució i de llur votació comportaria, sens dubte, un anar a votar parts dels textos de les nostres propostes de resolució que comportarien, de fet, desvirtuar el sentit d'aquelles propostes. És per això que recordaran les senyores i els senyors Diputats que el nostre Grup va retirar, al darrer moment, les nostres propostes de resolució que tenien, torno a dir-ho, o volien tenir aquest sentit d'integració de l'integrable, evidentment, no d'allò que era, des de bell antuvi, refractari, tancat a la possibilitat de negociació, dels temes continguts a la concertació autonòmica. Allò va comportar, en definitiva, una actitud, si es vol, no abstencionista en el debat, no abstencionista en el pronunciament respecte als criteris que nosaltres tenim sobre la concertació autonòmica, i sobre els continguts concrets d'aquesta concertació autonòmica, i molt concretament del Projecte de Llei, no només aquí, sinó també abstencionisme fora d'aquí, i les senyores i els senyors Diputats són conscients que si en aquest tema, que sí que sembla legítim, m'imagino, portar al carrer, i en altres, com la Llei de Muntanya, que no es pot portar al carrer, o a les muntanyes, o a les contrades de muntanya, aquest sí que es pot portar al carrer, també els socialistes hem estat allà per dir quina era la nostra posició sobre aquests temes. Per tant, no abstencionisme en relació amb el pronunciament, respecte al contingut dels temes, sinó abstencionisme quant al resultat final a les votacions en el fonamental, fetes en aquest Parlament, de les quals varen sortir unes resolucions concretes que són de tots conegudes perquè són en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Aquesta és la coherència en aquesta posició, que no és una posició, torno a dir-ho, d'abstenció quant al contingut, fins al punt que també saben les senyores i els senyors Diputats que han volgut escoltar, a part dels que han volgut llegir-se el Projecte de Llei, han volgut també escoltar el que els Socialistes de Catalunya hem fet, estem fent i continuem fent, per tal de corregir el que sempre hem dit que han estat i que existeixen errors que poden desvirtuar l'esperit fonamental de la concertació autonòmica, errors tècnics de redacció, si es vol errors d'adaptació al llenguatge constitucional, que convenia corregir, que s'estan corregint, que hi ha informació als mitjans de comunicació —és molt més difícil parlar d'aquests temes en debats en què ningú no escolta l'altre—, que permetran, sens dubte, i n'estem convençuts, que posicions fins i tot expressades públicament en altres moments, no en el moment d'ara, no en el moment dels vídeos, sinó en el moment de les declaracions quan els processos s'estaven endegant i quan l'estudi era més acurat i segurament més racional dels temes, no en el moment, per tant, dels eslògans, sinó en el moment de la racionalitat en l'anàlisi de les qüestions, plantejaments que han fet, fins i tot, Grups, o Diputats, o militants de partits aquí representats i en posició antiloapista —permetin-me l'expressió—, puguin ara ser recollides i a la llum dels canvis que

s'introduiran, sens dubte, en el Projecte de Llei, pugui valorar-se amb cura i amb tranquil·litat si efectivament allò que es reclamava no està ja inclòs en el Projecte de Llei que, segurament després del debat parlamentari al Congrés dels Diputats i al Senat, sortirà com a llei vigent.

I acabo, senyor President, perquè si totes aquestes raons són raons per a l'abstenció, encara podríem afegir-ne una altra. Quina? El senyor Ribó l'ha dita. El senyor Ribó l'ha dita, avui comença el debat parlamentari d'aquesta Llei al Congrés dels Diputats. Si el que es reclamava a la resolució de llavors i ara es torna a reclamar són negociacions sobre la política autonòmica a nivell d'Estat *in genere* que no comportin els projectes que estan, ara ja, en tràmit parlamentari, podríem fins i tot avalar aquesta demanda, aquesta sol·licitud de negociacions. Si el que es demana i es sol·licita al Govern de l'Estat és que una llei que ja està en tràmit parlamentari a les Corts Generals sobiranes espanyoles es negociï des de Govern a Govern, des de Govern de l'Estat a Govern de comunitats autònomes, hem de dir que institucionalment tampoc no ens sembla el camí més oportú, donada la situació del tràmit actual. No és el moment d'aleshores, no és el moment que vàrem debatre aquí la LOAPA i vàrem fer aquí resolucions sobre el tema, no, és un moment diferent, el d'avui, justament perquè s'inicia el debat parlamentari. Una raó més, i amb això acabo, per a la nostra abstenció en la votació del que resta d'aquesta moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn de posicionament dels Grups, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió haig de dir que votarem no a la totalitat de la moció presentada pel Grup del PSUC, és a dir —si he entès bé el senyor Ribó—, en aquests moments únicament el segon punt, ja que ha anunciat la retirada del primer punt. Però com que, en definitiva, en la seva defensa, ha criticat l'actuació del Consell Executiu fent una referència clara al contingut del primer punt, jo crec que haig de contestar la seva intervenció encara que en la votació només ens referim, perquè només serà sotmès a votació, al segon punt.

Aquesta moció que ha presentat el Grup parlamentari del PSUC és, evidentment, coherent amb la interpellació des del punt de vista reglamentari, no hi ha absolutament res a dir, però jo volia fer la crítica que no té en compte per a res la resposta que va fer el Conseller senyor Coll i Alentorn en el moment que el Grup parlamentari del PSUC va defensar la seva interpellació. El senyor Coll i Alentorn va explicitar clarament davant d'aquesta Cambra totes les gestions realitzades pel Consell Executiu, i emfasitzo la paraula «gestions», perquè és exactament el terme utilitzat per la Resolució Primera, del 3 de desembre, que constitueix, de fet, la fase d'aquest debat.

Fugint de tota crispació, que, d'altra banda, ha estat inexistente en aquest debat, cosa de la qual m'alegro, voldria examinar clarament el que diu aquesta Resolució del 3 de desembre, que constitueix la base perquè avui tornem a estar aquí debatent aquest tema. Diu exactament —i nosaltres la vam votar—: «El Parlament insta el Consell Executiu perquè en el termini més breu possible faci les gestions oportunes per a

aconseguir del Govern central l'impuls a negociacions i converses, etc.». Hi ha aquí, per tant, tres conceptes bàsics, que van lligats, al meu entendre, amb el realisme polític i amb les possibilitats del Consell Executiu i amb la intenció de no fer actes d'excessiu voluntarisme, que no lliguen amb el paper que han de realitzar les institucions. Aquests tres conceptes són: «gestions», el terme de gestions; «oportunes», que va lligat amb l'oportunitat, amb el moment de la gestió, i «el més breu termini possible», que al nostre entendre, «el més breu termini possible», lligant «gestions» amb «oportunitat», és, en tot cas, abans de l'inici del debat parlamentari.

«Gestions» vol dir, segons el diccionari, cadascuna de les diligències que hom fa per aconseguir alguna cosa. S'encomanen «gestions», que és un terme tan vague. Insisteixo en aquest tema perquè molt sovint des d'aquesta tribuna s'ha volgut ridiculitzar tot el que siguin contactes personals, visites, entrevistes, contactes telefònics, cartes, però això és exactament el sentit de les gestions. Això és exactament el que aquest Parlament va encarregar al Consell Executiu; si no, quina altra actuació política són gestions?

No hi ha cap mecanisme polític determinat perquè el Consell Executiu tingui una funció a realitzar per exigir, per reclamar del Govern de l'Estat que faci alguna cosa. Només se li pot demanar que faci gestions. I aquestes gestions van ser explicades aquí pel senyor Coll i Alentorn. Es van ridiculitzar després en el torn de rèplica, però jo recordo que això és exactament el que es demanava al Consell Executiu. De trobades personals, n'hi ha hagudes moltes, entre el President del Govern i el President de la Generalitat, que em sembla que són trobades al nivell que s'han de tenir per tractar aquest tema, i el President de la Generalitat ha explicat que s'havia tractat aquest tema. Els contactes telefònics formen part de les gestions, i en el món modern cada dia més, no cal ridiculitzar-ho. O les cartes, i la carta del 6 de març va ser llegida íntegrament pel Conseller Coll i Alentorn en aquest Parlament, abans de donar-ne coneixement als mitjans de comunicació. Posteriorment hi va haver també un acord del Consell Executiu que es va fer públic, tornant a insistir en la necessitat de la renegociació. I també gestions amb el primer partit de l'oposició, perquè recordem que el Govern en aquest tema està explícitament lligat per uns pactes signats amb el primer partit de l'oposició, el Partit Socialista Obrer Espanyol.

El senyor Ribó ens demana —avui ho torna a dir— accions més contundents, accions més clares. Quines són aquestes accions de la institució, del Consell Executiu? Perquè, evidentment, hi ha altres vies democràtiques, hi ha altres vies d'actuació que no s'han de realitzar forçosament a través del Parlament o a través de les institucions, i que són vies lícites en democràcia, la mobilització popular, sempre que es faci dins de les lleis, i l'acció parlamentària a Madrid, de la qual, últimament, aquí, en aquest Parlament, cada vegada se'n parla més. El primer dia que nosaltres en vam parlar se'ns va dir que no barrejàssim l'acció a Madrid amb l'acció a Catalunya, però les actuacions de la Minoria Catalana, pels grups de l'oposició en aquest Parlament, cada dia van sorgint més en aquest debat.

De la primera d'aquestes possibilitats d'actuació democràtica —la mobilització popular—, parlem-ne. Creiem que la institució, el Consell Executiu no la podia fer, la primera, ni hi havia de participar i era contraproductiu. Però l'ha feta, el

nostre partit, l'ha feta la nostra coalició, i el senyor Ribó en la seva intervenció barrejava el Consell Executiu amb el Grup que li dóna suport d'una manera permanent, i ell sap que el nostre partit —i això ens ha estat criticat des d'altres bandes de l'espectre polític català, ens ha estat criticat com d'excessiva radicalització nacionalista— ha fet més actes públics que ningú i hem participat com el que més —almenys com el que més— en la manifestació del 14 de març.

Que quedi clar que, com a institució, el Consell Executiu, que va assistir explícitament a la crida de l'11 de febrer, ja va declarar immediatament que no assistiria a cap més acte que anés per aquest camí de mobilització popular.

S'ha dit aquí que l'acció parlamentària a Madrid s'inicia avui, i aquest és un tema important, que condiciona també el nostre vot.

El segon concepte que jo deia, a més a més de «gestions», és «oportunes». S'han de fer les «gestions oportunes» i es deixa l'oportunitat, la qualificació de l'oportunitat de les gestions, evidentment, al Consell Executiu. I «en el més breu termini possible»; és evident que, lligant «el més breu termini possible» amb el concepte d'«oportunitat», el Consell Executiu no és una institució que pugui operar en el buit, sinó que, per ser eficaç, per poder, precisament, fer pressió, la màxima pressió que pugui fer, ha d'operar tenint en compte el clima polític de Catalunya i tenint en compte el nivell de pressió popular a Catalunya. Per tant, la carta, que és la culminació de totes aquestes gestions, es fa el 6 de març, i es fa el 6 de març no per lenta i migrada actuació, sinó per reflexió, combinant aquest concepte d'«oportunitat» amb el concepte de «més breu termini possible». Es fa el 6 de març, abans de la manifestació, i abans de l'inici del debat parlamentari a Madrid. És a dir que no hi ha actuació lenta i migrada, sinó que hi ha actuació clara i reflexiva.

El segon punt se'ns sotmetrà a votació, i nosaltres, ja ho he dit, hi votarem no, i també pot semblar contradictori amb la nostra posició contra la LOAPA en tots moments com el que més. Però voldríem tornar a comparar la Resolució del 3 de desembre, que és la base d'aquest debat —ho repeteixo—, que diu: «gestions oportunes per a aconseguir l'impuls», amb el que ens diu avui en aquest punt segon el Grup parlamentari del PSUC; ens diu exactament: «Que el Consell Executiu reclami immediatament al Govern de l'Estat la convocatòria de negociacions sobre la política autonòmica a nivell d'Estat, en aquesta negociació han de ser convocats», al Govern de l'Estat li diem qui ha de ser convocat. És que algú creu, en aquestes alçades de la vida política, en aquestes alçades d'actuació del Parlament, és que algú creu que la duresa aparent del llenguatge aporta alguna força política? Algú, això, ho pot creure? Jo crec que en aquest cas en treu, i en aquest moment històric precis en treu. Perquè el Consell Executiu hagués complert formalment amb la Resolució del Parlament si un escrit d'aquest tipus, de reclamar immediatament la convocatòria i de dir qui ha de ser convocat ho hagués fet l'endemà de la Resolució, hi hagués complert formalment. Això, algú creu realment que hauria tingut alguna eficàcia? Si realment nosaltres busquem eficàcia en les gestions, és aquesta la manera d'actuar? És aquest el procediment clar, contundent, precis, que el senyor Ribó demana al Consell Executiu? Jo crec que el senyor Ribó no demana que el Consell Executiu faci coses for-

mals, sinó que li demani, dins de les greus dificultats del tema, que ell coneix tant com nosaltres, el màxim d'eficàcia, i el màxim d'eficàcia està basat també en la pressió popular i la pressió política.

Perquè és evident que el Govern de l'Estat i el primer partit de l'oposició decidiran en funció dels seus interessos polítics. El Consell Executiu no pot fer segons quines actuacions que, amb una expressió molt catalana, en diríem «fer els gegants», reclamant convocatòries que després poden no fer-se i dient al Govern de l'Estat qui ha de ser convocat. El prestigi de les institucions ens obliga a actuar dins del marc de les nostres funcions i sabent que hi ha una possibilitat de resultat.

El senyor Ribó ens diu finalment que la concepció del PSUC i la nostra és molt diferent. Jo comprenc que, com que hem coincidit tan sovint en el tema de la LOAPA, ell pretengui desmarcar-se. A nosaltres, potser en certa manera, també ens interessa. Ell diu que hi ha una visió diferent, que la nostra és la del particularisme, de la solució particular per a Catalunya, i que la d'ells és una visió global a nivell d'Estat. No és aquest el tema del debat. Perquè nosaltres les gestions que hem fet, les que el senyor Coll i Alentorn va explicar l'altre dia, la carta que es va llegir aquí, en aquest Parlament, no parlava de solució particular per Catalunya; parlava exactament d'una renegociació en la qual participessin tots els partits d'àmbit estatal o autonòmic i els Governos democràticament constituïts de Comunitats amb Estatut d'Autonomia vigent. Això ho va llegir aquí el senyor Coll i Alentorn, les gestions que ens demanava que féssim el Parlament eren aquestes, les gestions que va fer el Consell Executiu eren aquestes, i aquí estem debatent, no la nostra concepció —la d'uns o d'altres— de l'autonomia, sinó el compliment d'una Resolució.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, passem a votació la moció. Entenem que el primer punt ha quedat retirat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el segon punt de la moció, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 54 en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de llei de transport de mercaderies d'àmbit estatal

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de llei de transports de mercaderies d'àmbit estatal, presentada pel Grup Socialista.

Té la paraula en nom del Grup presentant el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, crec que la defensa d'aquesta moció, la millor defensa, és una detinguda lectura de la moció. Si, a més, les senyores i els senyors Diputats recorden el que va ser el debat que el nostre Grup amb les meves intervencions va tenir durant la interpellació a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, o Obres Públiques i Política Territorial, també en-

tendran el sentit de la moció, el sentit de la moció, que, segurament tots podrien qualificar d'obvi: «Els treballs realitzats pels Òrgans i Serveis» —no per les persones, pels òrgans i els serveis— «de l'Administració de Catalunya que es concretin en projectes legislatius només podran ser tramesos» —l'única utilització, per tant, que se'n pot fer d'ells és la seva tramesa al Parlament de Catalunya— «prèvies» —òbviament— «les decisions que corresponguin del Consell Executiu.» Això sembla obvi. Però és que justament el que es contestava, el que nosaltres plantejàvem a la interpellació és que creïem que s'estava trencant aquest principi obvi. La confirmació, per tant, del principi no ens sembla ociosa, sinó al contrari, ens sembla bo perquè comporta, si això és aprovat pel Parlament, que el Parlament ratifica, en definitiva, un principi en què, com a mínim, hi havia dubtes que podia haver estat objecte de transgressió. Aquest és el sentit de la moció i per això demanem la votació a totes les senyores i senyors Diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Tampoc no hi ha presentades esmenes en aquesta moció però, com abans, els Grups parlamentaris poden intervenir per a fixar la seva posició.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana...

El Sr. HORTALÀ: El senyor Prujà, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Prujà té la paraula.

El Sr. PRUJÀ (*de l'escó estant*): Moltes gràcies, senyor President, de l'escó estant.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. PRUJÀ: El meu Grup parlamentari també entén que tots els treballs, estudis o dictàmens fets per comissions mitjançant els corresponents assessors o altres organismes dependents del Comitè Executiu, o dels seus Departaments, han de tenir com a finalitat allò que ha estat el seu origen, la preparació d'un projecte legislatiu i, per tant, la presentació del projecte al Parlament.

Per això, donarem el nostre vot favorable a la moció socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes? (*Pausa.*) No hi ha intervenció.

En nom del Grup del Partit Socialista Unificat? (*Pausa.*) No hi ha intervenció.

En nom del Grup de Convergència i Unió? (*Pausa.*) El Diputat senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT (*de l'escó estant*): Senyor President, el nostre Grup ha estudiat també aquesta moció que ha presentat el Grup Socialista i creu que pot també votar-la afirmativament.

És evident que aquests treballs que puguin ser motiu d'una actuació legislativa passaran al Parlament i el Parlament ja decidirà què és el que cal fer, si el Parlament vol assumir la seva potestat legislativa i elaborar la llei directament o bé, en casos en què les competències no siguin nostres, cal que passi con a proposició de llei a la Mesa del Congrés de Diputats o que se solliciti al Govern de l'Estat l'adopció d'un projecte de llei.

És per tots aquests motius que el Grup de Convergència i Unió votarem afirmativament la moció socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem, doncs, a la votació de la moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord,

que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La moció ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Senyores i senyors Diputats, vista l'hora que és, interromprerem aquí la reunió. La continuarem aquesta tarda a les cinc en punt.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts i cinc minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart de sis de la tarda.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt següent de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica, presentada pel Grup Socialista. Per a la defensa de la moció, té la paraula, en nom del Grup, el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, aquesta moció és subsegüent —com ja ho ha indicat el senyor President— a la interpellació que vàrem formular al Consell Executiu en la sessió passada d'aquest Ple del Parlament, en relació amb el contingut del Decret 1/82, del 5 de gener, del Consell Executiu, pel qual es crea la Subdirecció General d'Acció Cívica.

El sentit de la interpellació —i, de fet, ara no faig més que resumir el que va ser el contingut fonamental de la nostra intervenció, també amb paraules meves—, quan formulàvem la interpellació dita, era promoure que el Consell Executiu ens expliqués què entenia per aquesta Subdirecció General, quina interpretació es feia del Decret, en definitiva, ja que el concepte de civisme és un concepte que, sens dubte, és d'aquells que en podríem dir jurídicament indeterminat en el sentit que pot ser utilitzat políticament en sentits ja no diferents, sinó fins i tot antagònics, oposats.

Fins i tot —i ho dic només amb ànim expositiu— es pot entendre el civisme en democràcia i entendre un altre tipus de civisme en fórmules dictatorials de govern. Llavors, si això és així, si, a més, el Decret del 5 de gener del 82 estableix la possibilitat que aquesta Subdirecció General faci campanyes programades de promoció del civisme; si, en definitiva, el que es fa és una acció de promoció per mitjans de comunicació, per formes de comunicació, d'uns determinats valors o elements en el conjunt de la societat i des del protagonisme del Consell Executiu, nosaltres entenem —i això no va quedar desvirtuat per la contesta que, en nom del Consell Executiu, ens va fer l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència— que s'està clarament, almenys tangencialment, fregant la Constitució i el marc de l'ordenament jurídic d'aquesta democràcia. D'aquesta democràcia, i el marc del nostre autogovern.

Per què? Perquè, si, efectivament, es tracta de divulgar els valors fonamentals de la convivència ciutadana, es tracta de fer —permetin-me la llicència—, d'una manera simplista, propaganda democràtica, propaganda de convivència. Si això és així, nosaltres argumentem i diem i tornem a dir que no es pot, des d'un ventall polític concret, del pluralisme polític que

representa la democràcia, ni en principi ni per principi, ni per prescripció legal contrària, protagonitzar aquesta acció de —perdonin-me un altre cop— propaganda democràtica, propaganda de convivència.

Perquè el civisme, entès com s'ha d'entendre —el senyor Conseller va fer alguna consideració, algun exemple; jo vaig exposar exemples més aviat contraris, certament—, si l'entensem en el marc de la democràcia, en el marc de la convivència política, en el marc de la tolerància tan necessària en el procés de construcció de la nostra Catalunya, si l'entensem així, hem de coincidir que tot ha de ser reconduïble als quatre principis fonamentals que encapçalen com a pòrtic el nostre ordenament jurídic, en l'article 1 de la Constitució, quan ens diu que «són valors fonamentals —principis fonamentals— de la convivència democràtica la llibertat, la igualtat, la justícia i el pluralisme polític». I, si això és així, el que és obvi —jo ja ho deia quan vaig formular la interpellació—, clarament la Constitució impedeix, per criteri legal —per tant, de dret vigent—, que un sector del pluralisme polític protagonitzi sense control, utilitzant mitjans públics, i sense control de l'arc parlamentari en conjunt, una acció d'aquestes característiques.

Per diverses raons, per diverses raons jurídiques, i aquí podríem citar des de l'article 9 de la Constitució fins a l'article 20 —De la llibertat d'expressió— de la Constitució, que, quan diu que es pot fer una tasca de publicitat d'acció per mitjà dels mitjans de comunicació des dels poders públics, aquesta ha de ser una tasca controlada pel conjunt de l'arc parlamentari, ha de ser una acció controlada pel conjunt de forces polítiques. Perquè, entre altres coses, per principi, la «propaganda democràtica» —ho torno a dir entre cometes— no és patrimoni de ningú, sinó de tots els qui participem i coparticipem en la democràcia, encara que només fos per aquest principi.

Llavors, jo deia que, si això és així, no enteníem com el Consell Executiu havia pres en les seves mans la tasca ingent de substituir el conjunt del ventall parlamentari en aquesta tasca importantíssima —i això és segurament en l'únic que coincidim amb la voluntat que segurament hi ha darrere, perquè no està clarament expressada en la contesta, ho torno a dir, —del Decret del 5 de gener—, que no és una tasca que pugui, ni jurídicament ni políticament, en democràcia, portar només i exclusivament el Consell Executiu.

Aquestes són unes de les raons que justifiquen en el fonamental la nostra acció en el moment de la interpellació i la nostra acció en el moment de presentar aquesta moció. És una moció clarament constructiva. Es tracta de donar l'alternativa que creiem que s'ha de donar, i és que aquest tema es tracti des d'una llei del Parlament amb els òrgans executius corresponents, que depenguin del Consell Executiu, i amb un control parlamentari d'aquesta acció, que ha de ser un control parlamentari no genèric, sinó justament com el que es preveu en l'article 20, apartat tercer, de la Constitució, que és un control específic, des del Parlament, d'aquesta acció que s'ha de desenvolupar des de l'Executiu sota els principis o tenint en compte els principis que dissenyi la llei del Parlament.

Però, a més, hi ha altres coses, i és que tenim un Decret. I un Decret que és, ara com ara, vigent. Un Decret que nosaltres entenem que, com que no estableix amb claredat quin civisme és el que es vol promocionar, dona lloc a confusions. Naturalment, és un Decret que, des de la perspectiva d'aquesta inter-

pretació constitucional que jo aquí els faig seria, com a mínim, rebutjable des d'aquesta perspectiva. Però és que, a més, no només contradiu Constitució i marc constitucional i estatutari, sinó que contradiu —i ja ho vaig dir, i tampoc no se'm va contestar aquest tema, segurament perquè la contesta ja venia preparada, i d'això no es parlava en l'escrit de la interpellació— directament i clarament una de les lleis que hem elaborat en el nostre Parlament, aquest jove i tendre Parlament, i, si hem d'enfortir els valors democràtics —i això és civisme—, enfortir els valors democràtics també és enfortir la vigència de les Lleis del nostre Parlament.

I la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública —afortunadament en vigor després de la sentència del Tribunal Constitucional, que no va recollir la pretensió del recurs d'inconstitucionalitat presentat al seu dia contra ella— té un article segon que diu quins són els càrrecs polítics, els càrrecs de confiança i quins no ho són, i diu que aquells que no ho són, que són tots els de Director General cap avall, excepte el de Director General, és a dir, des de Subdirector General cap avall, per a declarar-los —si se'ls vol declarar— càrrecs de confiança, s'ha de fer mitjançant llei.

I el Decret del 5 de gener de què parlem té un article tercer que diu que «el Subdirector General d'Acció Cívica és càrrec de confiança». I contradiu directament una de les Lleis del nostre Parlament. Com a conseqüència, entenem que hi ha prou elements perquè, tenint en compte que es pot fer una acció d'urgència des del nostre Parlament en promulgar una llei, —elaborar, treballar i, finalment, aprovar una llei— que, tractant aquest tema li doni el contingut que ha de tenir, el situï en el seu lloc —i això es pot fer amb urgència, si, a més, tots plegats, mentrestant, fem el possible perquè la tolerància i el civisme s'imposin—, com que això es pot fer i com que el Decret està tacat, si més no, d'il·legalitat davant d'una Llei del Parlament de Catalunya —i nosaltres entenem que tacat també de presumpta contradicció amb la Constitució i amb l'ordenament jurídic que ens regula— entenem que convé la derogació del Decret, derogació que no podem fer des del Parlament, i nosaltres, per això, situem sense paraules que puguin resultar, es diu moltes vegades, per al Consell Executiu o per al Grup que li dona suport més directament, que s'utilitzen en les mocions, paraules amb què el que es vol és ofendre. No, no. Nosaltres simplement diem que el Consell Executiu procedirà a la derogació del Decret tal, tal, tal, de creació de la Subdirecció General. Punt. I, dos, que, així mateix, el Consell Executiu presentarà al Parlament un Projecte de Llei que reguli això com cal que es reguli, i aquest és el sentit fonamental de la nostra moció.

Senyor President, senyories, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció hi ha una esmena presentada pel Grup parlamentari de Centristes, una esmena d'addició al punt segon.

Per a exposar i defensar la seva esmena, té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per a defensar la nostra esmena al punt segon, com acaba de dir el senyor President del Parlament, d'addició al punt, en tant que s'estableix, com a marc d'una política més àmplia, amb participació de totes les forces parlamentàries i, per tant, supera ja l'estricta àmbit des de la

posició de qui ha dictat el subjecte actiu d'aquest Decret, és a dir, el Consell Executiu de la Generalitat, el fet que sigui el mateix Parlament qui aprovi, prèvia la presentació d'un Projecte de Llei a càrrec del Consell Executiu, un projecte que reguli l'acció institucional de la Generalitat de Catalunya, per tal de promoure els valors fonamentals de la democràcia, de la convivència social en el marc de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya.

Donat que, en definitiva, el que es pretén aquí —el detall concret i els articles es veuran ja en el Projecte de Llei que presenti a aquest Parlament el Consell Executiu—, i donat que aquí s'assenyalen les línies, els criteris fonamentals sobre els quals ha d'assentar-se aquest Projecte de Llei, nosaltres vam entendre que era adient, ja en aquests moments, sens perjudici, lògicament, després de matisar i veure i presentar les esmenes pertinents al Projecte de Llei que ens envii el Consell Executiu, que quedés clar, no simplement la llei que reguli l'acció institucional de la Generalitat en aquest camp de promoure els valors fonamentals de la democràcia i la convivència social, sinó, al mateix temps, que aquesta servís també, se li indiqués que no es limités simplement a aquesta acció institucional de la Generalitat, sinó també a l'estímul i suport de les entitats cíviques que puguin tenir res a dir, i que la seva tasca tingui incidència en aquests camps.

En aquest sentit, doncs, de reconèixer aquesta realitat d'aquests intermediaris socials —en aquest cas, destinats o dedicats fonamentalment a aquest camp, a aquest camp de conreu d'aquests valors importants per a l'enfortiment de la democràcia i la convivència social, perquè entenem que és bo que això no simplement es limiti a una acció institucional de la Generalitat, o del Consell Executiu de la Generalitat, sinó que doni participació a través d'ajut, estímul, suport, etc., a aquestes entitats cíviques— nosaltres hem presentat aquesta esmena.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que no han participat en el debat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, hi ha alguna intervenció?

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): El senyor Fornas.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Fornas.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres volem fer dues consideracions a aquest debat perquè quedi aclarida la nostra posició.

Estem d'acord amb el plantejament fet per la interpellació, però no amb la moció subsegüent. El senyor Martín manté una actitud de gelosia de les prerrogatives del Parlament amb la qual nosaltres estem d'acord, però hem de dir que hi ha casos en què es pot produir un excés de zel, i aquest, avui, pot ser un d'ells.

La moció que ara i avui ens ocupa ens sembla excessiva. D'una banda, perquè fa que el Parlament hagi de legislar sobre aquesta matèria i no ho creiem absolutament necessari, i de l'altra, perquè demana derogar el Decret que crea la Subdirecció General d'Acció Cívica, i nosaltres creiem que el Consell Executiu té competència per a fer-ho. Amb el sol enunciat i propòsit del que diu el Decret, entenem també que no n'hi ha prou per a saber el que es vol fer amb aquest instrument. Nosaltres, en la Llei de Pressupostos, hem fet una esmena a aquesta Subdirecció General, precisament perquè no vèiem clares quines eren les seves finalitats, i n'esperàvem la infor-

mació necessària. Hem escoltat amb interès els criteris del senyor Martín en les dues sessions i en separem dues interpretacions: aquella que s'acorda en la interpellació. «Quins són els motius i els propòsits de l'Executiu en decidir la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica», i aquella que forma part d'un judici d'intencions en el qual nosaltres no entrarem. És evident que no ens interessa allò que el Govern encara no ha fet i es diu que podria fer, però sí que ens interessa saber quins són els seus propòsits. L'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència, senyor Miquel Coll i Alentorn, ens va indicar el dia de la interpellació, i esperem que el Diputat senyor Ainaud ens digui també, ens aclareixi àmplies referències —ell m'ha dit que hi intervindria—, però jo afegiria que ja era hora que el Govern comenci aquesta feina, creiem que necessària a casa nostra, corrent i habitual en molts països, i que també arreu és d'iniciativa i gestió de l'Administració.

Per al nostre Grup, la interpellació, creiem, doncs, que ha estat útil, perquè l'important era saber què volen fer els senyors del Govern amb aquesta Subdirecció General i quins són els seus plans concrets. Jo crec que se'ns explicarà potser més àmpliament, i, d'altra banda, totes les senyores i els senyors Diputats estiguin segurs que el nostre Grup també serà gelós de les atribucions d'aquest Parlament per a demanar, quan sigui l'hora, responsabilitats al Govern per la seva tasca, en aquest cas.

Per acabar, nosaltres direm que el nostre Grup votarà que no al punt 1 de la moció, i ens reservem la decisió per al punt 2, segons com vagi el debat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula per a explicar la posició el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc volem subratllar l'oportunitat de la interpellació del Grup Socialista, l'oportunitat de la iniciativa del Consell Executiu i l'oportunitat també de la moció conseqüent a la interpellació. Ens consta la preocupació del Consell Executiu sobre aquesta temàtica. És més, hem rebut informació del President de la Generalitat sobre la voluntat del Consell Executiu de desenvolupar les iniciatives per a fomentar el civisme arreu del país, començant per la seva base, començant per les seves escoles. Lamentem les falles de plantejament que hi pugui haver en aquest Decret i en aquesta Subdirecció General, el fet de pretendre que el càrrec sigui de confiança, contradint la Llei del Parlament, o el fet, molt més greu per a nosaltres, de, una vegada més, segrestar del Parlament una iniciativa que creiem, a diferència de l'orador que ens ha precedit, que té entitat per a ser desenvolupada en aquesta Cambra.

Voldríem aprofitar l'oportunitat d'aquesta moció per a expressar la nostra preocupació sobre un perill que planeja sobre el clima cívic del nostre país. I ho voldríem fer sense cap alarmisme, però conscients del perill que comportaria anar-se tancant, en determinats cercles del país, en una situació d'incivisme i d'intolerància, de cap manera justificable per a cap tipus d'agressió a la nostra autonomia o a les nostres institucions. En els darrers dies, a les darreres setmanes, s'han produït dos esdeveniments, un és el d'una manifestació cívica pels carrers de Barcelona, de la qual cal subratllar l'alt grau de civisme dels milers de manifestants—, altre tipus de consideracions seria si

hi havia una concepció particularista o no en determinades reivindicacions, però sí subratllar aquest civisme— contrastat amb un fet aïllat, amb un fet singular, com fou un debat sobre l'autonomia en el Col·legi d'Advocats de Barcelona. Nosaltres no volem fer de cap anècdota una categoria, ni d'una agressió física, ni d'un clima determinat, rebutjant clarament ambdues coses; ara bé, el que sí que hem de fer, i suposem que és voluntat de tots els Diputats d'aquesta Cambra, és tants esforços com calguin per a evitar la pendent de la intolerància. Hauríem de fer tants esforços com calguessin perquè no es produís ni un sol acte ni una sola acció o proposta política que convidés a l'incivisme i a la intolerància. Com deia Voltaire en el seu tractat sobre la tolerància, «la tolerància mai no ha estat, mai no ha produït guerres civils, la intolerància ha convertit la terra en una carnisseria. El dret d'intolerància és absurd i bàrbar, és el dret dels tigres. És més horrible encara perquè els tigres no es destrossen si no és per a menjar, i nosaltres ens hem exterminat per unes frases. Temem sempre l'excés on porta el fanatisme. Deixeu aquest monstre en llibertat, no li tal·leu les urpes ni li arrenqueu les dents, feu callar la raó tan sovint perseguida, i es veuran els mateixos horrors que en els segles passats.» Nosaltres creiem fermament que la nostra societat té una gran tradició de civisme i de convivència, creiem fermament que en la nostra societat, fins i tot en les etapes més dures de la dictadura, hi havia enceses flames de lluita contra aquesta intolerància i pel pluralisme. Creiem que una societat és més democràtica com més tolerant és. Creiem que en una societat s'han de poder fer crítiques, per més radicals que siguin, a tota acció política, fins i tot al mateix Govern. Per això, nosaltres donarem suport a tot el que sigui fomentar un clima de civisme, evitar que aquests fets aïllats vagin multiplicant-se en un clima d'intolerància. Nosaltres, en aquesta direcció, fem nostres les argumentacions del Grup del Partit Socialista de Catalunya sobre la necessitat de situar, en aquesta iniciativa, el pluralisme com a valor, de cara a un civisme, però pluralisme també com a mètode, fins i tot en l'elaboració dels instruments de què s'ha de dotar el Consell Executiu per a articular aquestes campanyes per al civisme. Per això votarem la moció, a favor del primer punt, en contra del Decret, pels seus defectes formals, a favor del segon punt, per un control parlamentari, per una acció legislativa, perquè és una necessitat i perquè és una bona iniciativa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Ainaud.

El Sr. AINAUD: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc, jo crec que hem d'agrair al senyor Martín i Toval que hagi portat en aquesta Cambra la preocupació per un tema tan important com és el civisme. Creiem també, però, que després de les explicacions de l'altre dia potser no calia la moció. La interpellació era justa i semblava bé per a demanar una major informació. Això és el mateix que el senyor Diputat Fornas, per Esquerra Republicana, també ens demanava, més informació, i precisament creiem que un deure nostre és informar més, i des d'aquesta tribuna, avui i aquí.

Civisme, senyor Martín Toval, tranquil, estigui tranquil! El civisme no és res d'una oficina de propaganda política ni menys d'un partit. El civisme té una vella tradició en el nostre

país, una tradició que arrenca, almenys, des de la Mancomunitat, quan el 13 de maig de 1914 un acord crea un Institut d'Educació General, i amb excellent encert es posa al seu davant una persona com va ser el doctor Martí Julià. El doctor Martí Julià no era una persona que es pogués dir que era del partit dels que hi havia en el Govern, era una persona que s'havia significat precisament per les seves campanyes de civisme, i va ser posat al davant d'aquesta institució que defensava el civisme. Precisament aquest Institut, en un dels seus apartats, parla del civisme. Però també el senyor Martín i Toval deu recordar les campanyes de civisme de Rafael Campalans i de Manuel Serra i Moret. Per tant, em sembla que parlar de civisme no és una oficina de propaganda d'un partit, sinó que és un servei autèntic a tot un país i a tots els seus ciutadans.

Va dir l'altre dia que el preocupava si aquesta acció cívica podia beneficiar el Govern. Doncs sí, senyor Martín i Toval, beneficia el Govern, com beneficia tot Catalunya, com beneficia l'oposició, que no pot oblidar que un dia pot tenir les responsabilitats de governar, i governarà sempre millor en un país que sap els seus drets i sap els seus deures, que sap el que és responsabilitat i llibertat, que no pas en un país que funcioni amb un sistema assembleari. Per tant, senyor Martín i Toval, estigui tranquil, tranquil, amb la creació d'aquesta Subdirecció General d'Acció Cívica.

Va fer unes observacions també sobre la seva forma i sobre la seva, podríem dir-ne, legalitat. També en aquest aspecte pot estar tranquil, sap que no és aquest el fons de la qüestió. El fons de la qüestió és un altre, és si se'n farà un bon ús i si se'n farà un bon servei, d'aquesta Subdirecció General. Doncs nosaltres creiem, i hem pres aquest compromís, que sí, que això no està al servei solament d'un Executiu, sinó al servei de tot un poble. I, per tant, tot un país necessita aquestes coses. Ja ho sé, ja ho sé que això no està en desacord amb la Constitució; la Constitució i l'Estatut parlen d'uns altres drets i deures dels ciutadans. Nosaltres aquí parlem i volem promoure unes altres activitats, i m'explicaré. Quan un país perd el concepte dels seus deures, quan no sap complir les seves obligacions ciutadanes, el civisme està en una crisi permanent i profunda. Nosaltres l'hem patida, aquesta situació. Durant molts anys, ni a les escoles, ni a la ciutat, ni a la convivència ciutadana s'aplicaven aquests principis del civisme. Nosaltres vivíem en un clima de selva, i això és la diferència que hi ha entre la selva i la ciutat; «civisme», com recordarà, vé de «ciutat», vé de «ciutadans». Nosaltres, el que volem ser és ciutadans d'un poble que tingui aquestes responsabilitats, i per això creiem que és necessari que hi hagi qui ho promogui, no qui ho dirigeixi, sinó qui ho promogui, qui suggereixi... Qui ho ha de fer, qui ho ha de complir són, evidentment els organismes que ja té la Generalitat: les Conselleries i els seus organismes. Aquesta Subdirecció General no ha de fer aquestes coses, les ha de suggerir, les ha de coordinar en la mesura possible, i ha de procurar sobretot estar molt atenta a tots els suggeriments que han de venir de tots els arcs del ventall d'aquest Parlament, perquè aquí no es tracta de sostreure ni de segrestar res al Parlament. El Parlament, evidentment, és sobirà i és qui ho ha de fer tot; ara, totes les coses sabem perfectament que no es poden fer des d'un Parlament, sinó que es fan d'una manera executiva diferent, amb més rapidesa i amb més agilitat, i això, aquesta Subdirecció General d'Acció Cívica, és el que es

proposa i el que farà.

El que és natural que es desitgi, i aquí vaig jo als dos punts que hi havia, al segon punt, és si cal fer una llei. Cal fer una llei perquè a aquestes coses cal donar-los la major categoria i el rang possible. Una llei és indispensable, una llei és bona, i és una llei sempre que sigui possible, perquè fer lleis i disposicions que després no es poden complir només ajuda a fer un país frustrat, i un país frustrat no és un bon país, ni per als que governen, ni, senyor Martín i Toval, per als qui estan en l'oposició.

Aquests climes que ha denunciat el senyor Ribó d'una certa crispació i unes certes dificultats, tots som conscients que amb l'esforç de tots poden desaparèixer. Nosaltres, al llarg de la nostra història, hem donat exemples que Catalunya pot ser un país de convivència pacífica, pot ser un país on el civisme, on la ciutadania tenen el seu lloc, i nosaltres creiem que encara que hi ha moltes institucions que amb la seva actuació, que amb la seva iniciativa ho han aconseguit, creiem que és indispensable que hi hagi una subdirecció general per a promoure-les i per a coordinar-les.

Però és que també voldria tranquil·litzar el senyor Martín i Toval quan creu que això és una oficina de propaganda o de grans trets de direcció política. No és això, exactament. En la vida dels pobles hi ha petites coses, o aparentment petites, que tenen una gran importància. Nosaltres parlem de la pollució, per exemple, parlem de l'ecologisme, però no parlem si a l'escola s'ensenya, per exemple, a llençar un paper a terra o llençar una llauna en una carretera o un camí. Els que comencen llençant les llaunes i els papers per terra són els mateixos que amb el temps després pollucionen els rius i les rieres al nostre país i pollucionen l'atmosfera, perquè ningú no els ha ensenyat, ni a l'escola ni quan han estat grans després, el perquè aquestes coses es fan o es poden deixar de fer. Un país net és el que nosaltres voldríem, és el civisme, la netedat d'un país és això, ho és també que estiguin les coses conservades com cal. Ja sé que es pot dir que hi ha molts monuments de Catalunya que s'han conservat per la iniciativa i l'esforç privat, però cal també que hi hagi un suport oficial a totes aquestes coses.

Per tant, nosaltres creiem que és civisme que les persones siguin responsables dels seus actes, que és una cosa que és bona per a tots, no solament per a un Govern, sinó bona per a una oposició i bona per a tot un país.

Per tant, nosaltres creiem que, de les propostes que ha fet el senyor Martín Toval, pot estar tranquil que no es tracta de cap mena d'oficina de propaganda política, com altres països van tenir en altres moments, sinó que és seguir una bona tradició política del nostre poble, una bona tradició de civisme, que no ha estat mai el privilegi de cap partit, sinó que ha estat una de les constants del nostre poble com a nació.

I això és el que volia deixar reflectit per a tranquil·litzar els senyors Diputats. Nosaltres no proposem cap mena d'oficina de propaganda, cap mena de manipulació, ni de les informacions ni dels fets. Nosaltres el que volem, això sí, és fer un país on la gent sigui conscient dels seus drets, i sobretot dels seus deures, perquè realment és un país en el qual tots ens hi trobarem millor.

Jo només voldria dir al senyor Martín Toval, quan ens deia respecte al primer punt, i per acabar, si procedia aquest Decret, que aquest Decret s'ha dictat dins de les facultats d'or-

ganització que té la Generalitat, segons disposa l'article novè, primer, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i el càrrec de Subdirector General ja estava creat i regulat mitjançant el Decret 14/1981, del 22 de gener. El que va fer la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública fou la seva adaptació. Però això existia abans ja, amb anterioritat, i, per tant, nosaltres no hem vist que hi hagués cap inconvenient, des del punt de vista formal, al Decret. Ara, respecte a la segona part, al segon punt de la seva moció, que és el de la Llei, nosaltres creiem que pot ser útil, que pot ser convenient, i, per tant, no ens oposaríem a la presa en consideració d'aquesta Llei i tampoc a la de l'esmena que el Grup Centrista ha proposat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat proposant pot ara indicar si accepta totalment o parcialment l'esmena del Grup Centrista.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, intentaré, senyor President, ser absolutament respectuós amb el que el Reglament preveu per aquesta intervenció, per aquest torn, si bé pregaria al senyor President que em deixés dir dues qüestions molt concretes. Jo no he parlat d'oficina de propaganda, sinó del que diu el Decret, «Campanyes programades de divulgació», i això és comunicació de masses, i això és utilitzar mitjans de comunicació, que no són només ràdio i televisió, si us plau, que no són només ràdio i televisió. Un.

Dos. No és, senyor Ainaud, no és aconsellable que es dictin lleis que després no es compleixen perquè frustren el país i un país frustrat és un país que no va bé, ni per al Govern ni per a l'oposició, senyor Ainaud. I fer decrets que no es compleixin, o que es compleixin malament també. No és un problema només de les lleis. Són les institucions, totes, que han de funcionar bé.

Nosaltres, senyor President, acceptem plenament l'esmena, en la seva literalitat, del Grup Centrista, perquè entenem que recull i afegeix elements que enriqueixen el que era el sentit de la nostra moció, i demanem, senyor President, a l'hora de la votació, la votació separada dels dos apartats.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Anem, doncs, a procedir a la votació separadament del primer punt i del segon punt de la moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt de la moció, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer punt de la moció ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 54 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a votar el segon punt.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el segon punt de la moció, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El segon punt de la moció ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la

moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista.

El senyor Ayguadé té la paraula per a defensar la moció.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, no els recordaré el contingut de la intervenció sobre la no convocatòria del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, que, des que l'actual Govern de la Generalitat és constituït, no s'ha reunit ni una sola vegada, fa més de dos anys. No els ho recordaré perquè penso que això seria gastar un temps inútilment. Però sí que voldria fer esment de quina és la situació agrària dels pagesos de Catalunya. Avui, quan l'explotació familiar agrària es debat més que mai pel seu futur, li falta aquest futur. Quan, precisament, està decapitada perquè els millors homes, els fills, els pagesos, han abandonat les explotacions agràries. Avui, que aquesta explotació familiar pagesa no està assegurada. Avui, que les rendes agràries, aquestes mateixes rendes que han ajudat durant molts anys a construir un país industrial, amb el seu estalvi, no tan sols amb el seu estalvi, sinó també amb els seus homes. La majoria dels senyors Diputats i les senyores Diputades d'aquí són fills o néts de pagesos, perquè, a més a més, si tenim en compte que aquesta explotació familiar pagesa cada dia és menys competitiva respecte a Europa, que cada dia aquesta explotació familiar pagesa es troba en una degradació més lamentable, nosaltres pensem que —i en tenim la seguretat— el fet que hi hagi un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos que es reuneixi no soluciona ni de bon tros els problemes, però sí que ajuda que l'Administració conegui aquests problemes i pugui intentar, almenys, buscar-hi solucions, trobar-les i aplicar-les. Un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos que durant dos anys, havent estat constituït per la Generalitat provisional, no ha estat reunit, nosaltres pensem que com a mínim és lamentable i, per tant, que no s'ha escoltat els professionals agraris per conèixer quins són els seus problemes i buscar les solucions més adients.

La importància d'un Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos és perquè aquest Consell, com deïem ja l'altre dia, té les funcions principals de la consulta, l'assessorament i la col·laboració. És un organisme de mediació i arbitratge, i d'aquesta manera es coneix molt millor quin és l'interès social de l'explotació familiar pagesa.

En tercer lloc, racionalització de les decisions d'aquesta Administració, perquè la mateixa Administració coneix quin és el grau de resistència d'aquells a qui aniran destinades les decisions de l'Administració. Interessar els professionals en l'exercici de l'Administració. Si se'ls consulta, si se'ls explica què és el que es vol fer, si es discuteix amb ells, si no tan sols es discuteix, sinó que a més se'ls deixa participar en aquestes decisions, aquest és un exercici democràtic que fa que aquells professionals s'interessin molt més per les decisions, per l'aparell de l'Administració, i, a més, democratitza molt més les decisions d'aquesta Administració.

Nosaltres pensem, i presentem aquesta moció, perquè la resposta de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del dia anterior no ens va agradar gens ni mica, entre altres coses perquè en cap cas no assegurava el bon funcionament d'un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. Nosaltres, a la nostra moció —perquè sospitem que si durant dos

anys no s'ha reunit és possible que al Conseller, o a la Conselleria o al Consell Executiu, no els interessava reunir-lo, tenien por de fer-ho o qualsevulla altra raó—, el que nosaltres voldríem assegurar és que aquest Consell es reunís, però sobretot, a més a més, que tingués una efectivitat, que no fos tan sols un conjunt de butaques o bé un conjunt de convidats de pedra, una sèrie de càrrecs més o menys repartits a dit i que, a més a més, resultés que l'única possibilitat que tingués aquest Consell fos dir que sí a les decisions de la Conselleria.

Per a nosaltres —i ho assegurem així—, les decisions del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos no han de ser vinculants, i això ho acceptem, però sí que, almenys, ha de tenir el dret a discernir entre les decisions de la Conselleria i les opinions dels mateixos pagesos. I, per tant, només podrà discernir si realment hi ha un pluralisme en la composició d'aquest Consell. I qui són els veritables representants dels pagesos? Un dels més importants són els mateixos sindicats pagesos. Difícilment, si és la Conselleria la que tria aquests representants, seran representants elegits pel mateix sindicat. En cap cas, per exemple, el Consell de Treball li diria al Conseller de Treball: «nosaltres volem aquest i aquest altre senyor de la UGT o de Comissions Obreres», o fins i tot el Foment. Són UGT i Comissions Obreres qui diuen qui són els seus representants en aquell Consell de Treball. Evidentment, que, a més a més, nomenant tot un conjunt d'altres participants en aquest Consell fan que sempre la Conselleria, al cap i a la fi, tingui la majoria. Però hi ha debat, hi ha diversitat d'opinions, i d'aquest debat neix molt millor el coneixement de la realitat agrícola, ramadera i cooperativa, per exemple, d'un país.

Nosaltres també diem, al punt b) de la nostra moció, que el Consell estarà compost per les dues terceres parts dels sindicats, perquè ja ho dic, els sindicats pagesos són, a més a més, i a Catalunya, petits i mitjans, fins i tot grans empresaris agrícoles, i nosaltres pensem que els sindicats, els sindicats pagesos de Catalunya pràcticament engloben la majoria dels professionals pagesos. Aquesta és una situació que si es cridés, precisament, aquests representants dels sindicats, aquests sindicats elegirien els seus millors homes. Hi ha sindicats avui que tenen una ideologia, un model de societat diferent. Hi ha altres sindicats que tenen altres models de societat —o defensen altres models de societat—, i, per tant, nosaltres pensem que hi hauria representats allà tots els interessos professionals de la pagesia.

Nosaltres també diem que la Comissió permanent i les Comissions de treball, prèvia autorització del President del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, podran ésser assistides per persones alienes al Consell. Tenim la seguretat que un Consell no reuneix en el seu si el conjunt de millors especialistes o coneixedors dels temes agraris de Catalunya, i per això nosaltres en aquesta moció, en aquest punt de la moció, dèiem que es pugui cridar en alguns casos especials aquelles persones que coneixen molt millor la realitat del país.

«Els membres de la Comissió permanent podran demanar al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la informació necessària per al compliment de les funcions del Consell.» No explico aquest terme, perquè crec que és evident.

I el punt final, dins del punt primer, que és: «El Ple del Consell podrà acordar la publicació dels projectes, informes, estudis i dictàmens que aprovin, mitjançant els serveis del Depar-

tament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.» Nosaltres pensem que si aquest Consell no publica les seves decisions, almenys aquelles que són importants, ens podem trobar que el condemnem al silenci. Per tant, és possible que difereixi respecte a les opinions de la mateixa Conselleria, però que ningú no se n'assabenti. Nosaltres pensem que aleshores convertim el Consell en un Consell simplement al servei de la mateixa Conselleria. I també diem en el punt segon que «en un termini màxim de dos mesos, el Consell reunirà el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, garantint, a partir d'aquell moment, el seu funcionament normal», perquè dos anys de no convocatòria d'aquest Consell, a nosaltres, com dèiem abans, ens sembla, com a mínim, lamentable.

M'agradaria també fer esment d'alguns punts, sobretot quan fan referència que l'altre dia l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ens deia que l'agricultura d'avui ha canviat. Evidentment que ha canviat. Avui hi ha unes altres explotacions, fins i tot hi ha uns altres homes. Amb les decisions d'aquest Parlament es demostra continuadament que hi ha uns altres homes. I també —nosaltres això també ho volem dir molt clarament— el que no han canviat són els sistemes: preguntar a les persones, fer-les participar en les decisions, fer-les responsables d'aquestes decisions, és la manera més fàcil de governar perquè, com a mínim, aconseguixes una ajuda addicional que són els milers i milers de pagesos que hi ha en tot el territori de Catalunya.

Jo només voldria molt concretament que el Grup de l'Esquerra Republicana de Catalunya, que avui és possible que no consideri important votar aquesta moció, faci honor a la seva història, perquè si a l'any 1931 el primer Consell creat va ser presidit per en Macià, aquesta moció és una còpia exacta de les funcions i de les prerrogatives que tenia aquell Consell. Aquell Consell, quan ho considerava necessari, ell mateix es reunia. En aquell Consell estaven, allí, representats els homes dels sindicats, i havien estat els sindicats o les cooperatives els que ells mateixos havien dit qui hi havia de ser. Però, a més a més, resulta que hi havia també un conjunt d'homes i dones —en aquells moments eren tots homes— que havien estat elegits pel Conseller de torn dient que havien merescut el crèdit públic. I, per tant, nosaltres pensem que en aquests moments, per a fer honor a la història, es podria arribar a aquesta situació, perquè, és veritat i ho torno a repetir, l'agricultura ha canviat, els homes també, però el que no ha canviat és el sistema.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció no s'ha presentat cap esmena. Els Grups parlamentaris poden, doncs, fixar la seva posició i correspon primerament al Grup d'Esquerra Republicana i, en el seu nom, al Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, varem escoltar amb atenció i àdhuc amb interès la primera part de la interpellació formulada pel Diputat senyor Ayguadé que ha motivat la moció que estem debatent. Varem escoltar amb complaença els elogis que va adreçar a la gestió del Departament d'Agricultura de la Generalitat provisional i varem compartir, en certa manera, el judici crític que va fer de l'actual Departament quan denunciava la total inacció i passivitat del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

La segona part de la seva intervenció, en canvi, ens va decebre fortament car la part, diguem-ne, constructiva de la seva interpellació, és a dir, les propostes concretes d'actuació del

Consell demostraren una evident manca d'imaginació creadora en presentar, ni més ni menys, que l'aprofitament, per dir-ho d'alguna manera, del capítol tercer de l'esmena a la totalitat del Projecte de Llei d'Entitats Professionals Agràries, presentada el 12 de febrer de 1981, esmena que va ser rebutjada per la Comissió d'Agricultura.

Ara, amb una tenacitat digna de millor causa, el Diputat Ayguadé ens presenta una moció que recull aquella esmena en forma molt sintetitzada però pràcticament idèntica i ens demostra quina és la seva filosofia del que hauria de ser el Consell d'Agricultura.

Aquest Consell, segons el Decret del 25 de setembre de 1978 i l'Ordre del 12 de desembre del mateix any, és un organisme que, amb funcions de consulta i assessorament, prop del Conseller d'Agricultura, faci possible la col·laboració i àmplia participació de persones pertanyents als diferents estaments implicats en el sector agrari i en el món rural de Catalunya.

La part dispositiva, tant del Decret de creació com de les normes de funcionament interior del Consell Assessor, és, al nostre judici, excel·lent i reflecteix perfectament el nostre criteri del que ha de ser un organisme d'aquest tipus. El seu organigrama, és a dir, Ple, Permanent, Comissions, les seves atribucions, la seva composició, en fan un organisme potencialment molt vàlid i que pot, realment, fer un gran servei a l'agricultura catalana. Ara bé, el millor organisme del món no serveix de res si no funciona. I les normatives més acurades esdevenen lletra morta si no es posen en aplicació.

El Departament d'Agricultura ha modificat lleugerament, el 10 de desembre de l'any passat, alguns dels punts del Decret del 25 de setembre del 78. Determina, d'una part, que els informes del Consell Assessor seran preceptius quan es tracti de programes d'interès general elaborats pel Departament d'Agricultura i —una altra novetat— redueix de trenta a vint-i-sis el nombre de vocals que seran designats, tenint en compte les organitzacions professionals agràries, les cooperatives agràries i els col·legis professionals de caràcter agrari. No hi tenim res a dir. Ens sembla molt bé. Però repetim el que dèiem abans: cal que tot això funcioni, cal que les legislacions es facin i es facin bé, cal que el Ple es reuneixi, cal que la Permanent actuï i cal que les Comissions treballin.

Esquerra Republicana de Catalunya denunciarà qualsevol nou retard que es produeixi en el funcionament d'aquest organisme que pot incidir molt favorablement en la vida del nostre medi rural. Però, al mateix temps, hem de dir, amb tota sinceritat, que no creiem que atorgar, com ho pretén la moció, una general preceptivitat de les actuacions del Consell en els decrets i reglaments i decisions administratives sigui una mesura adequada a la natura de l'organisme de què es tracta. Com també creiem que és totalment desplaçat voler donar rang institucional i caràcter representatiu a unes vocalies emanades en dues terceres parts de les organitzacions professionals pageses i elegides per aquestes, car la posada en marxa d'aquest mecanisme representaria la instauració d'un poder afegit que podria, fins i tot, assumir indirectament algunes de les funcions pròpies del Parlament i que condicionaria de manera inadmissible les facultats de governar que només poden correspondre al Consell Executiu. I diem això afirmant o reafirmant el nostre total respecte i simpatia per les organitzacions page-

ses, que tenen un rol importantíssim a jugar en la vida del camp però que han de rebutjar els cants de sirena d'aquells elements que volen desvirtuar i falsejar llur camp d'actuació.

Això, pel que fa referència als punts a) i b). Quant als punts c), d) i e) de la moció, són, al nostre judici, perfectament inútils perquè no veiem, en la legislació vigent, cap disposició que s'oposi al que s'hi demana.

Voldria, abans d'acabar, recollir la cita del Diputat Ayguadé a Esquerra Republicana de Catalunya o, millor dit, als seus predecessors, de l'Esquerra d'avui.

Jo voldria dir al Diputat Ayguadé que si el President Macià va signar uns decrets del Consell agrari, jo voldria dir al Diputat Ayguadé que un altre home, molt vinculat al President Macià i que es deia President Tarradellas, ha signat els Decrets que avui dia són en vigor.

Per tant, si alguna persona pot portar-se gran d'aquesta continuïtat és, precisament, els que l'han assegurada.

En resum, Esquerra Republicana de Catalunya votarà contra la moció del Grup Socialista per les raons que acabem d'exposar, però al mateix temps desitjariem que el Departament d'Agricultura es fes ressò del nostre toc d'atenció i que decidís, d'una vegada, posar en moviment un organisme ben concebut i perfectament estructurat que no demana altra cosa que treballar eficientment en favor de l'agricultura catalana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista té la paraula el Diputat senyor Pere Roselló.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, estem davant una moció, la qual ens porta a crear seriosos dubtes sobre el funcionament de totes les institucions de Catalunya. Jo crec que lògicament som en un moment en què tenim un Parlament, configurat en Comissions i en Ple, tenim un Consell Executiu al qual correspon la governabilitat del país.

Lògicament nosaltres acceptem i volem que el Conseller d'Agricultura, en aquest cas, demani consell. Però lògicament aquest consell no li pot ser imposat per ningú perquè llavors, lògicament, ja no arriba a ser un consell sinó que arriba a ser pràcticament una ordre. I llavors, tothom qui governi, crec jo, fins i tot en les èpoques més dictatorials, tothom ha demanat sempre consell per a fer les diferents lleis o els diferents decrets o els diferents reglaments. Llavors, sota el nostre punt de vista, el Consell Assessor, ha de ser un consell que assessori plenament però se l'ha de crear o se l'ha de buscar el mateix Conseller. No pot estar imposat per ningú ni per cap organització agrària ni per qualsevol organisme polític.

Les organitzacions agràries tenen la seva comesa, potser no està prou ben establerta avui, encara, però indubtablement a la ment de tots els pagesos saben quines missions tenen les organitzacions professionals agràries, mal dits sindicats pagesos; se sap quines missions tenen les Cambres Agràries, d'un altre costat, que també són òrgans de consulta i en col·laboració, voldria recordar-los, amb la qual cosa la Conselleria té un poder i és responsable com a Executiu i no pot quedar condicionada ni per la preceptivitat d'un informe ni la vinculació d'un dictamen, que no és propi, lògicament, d'un òrgan assessor.

Iguals motius abonen que la totalitat dels membres que el componguin han de ser nomenats pel mateix Conseller, lògicament, com deia abans, i no per les altres organitzacions.

Això és una manera d'evitar la mediatització que, en el millor de supòsits, dificultaria la tasca i mermaria la responsabilitat de la Conselleria.

Com deia, per a seguir el funcionament del Consell Executiu i, en aquest cas, del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, existeix la Comissió d'Agricultura, en la qual cosa sempre es poden demanar explicacions al Conseller i el Conseller, si té bon criteri, també pot demanar, presentar-se a la Comissió d'Agricultura i allí ser informat de diferents problemàtiques que li puguin interessar. Lògicament encara que nosaltres volem que existeixi un consell, un consell assessor, creiem que no ha de ser en cap manera preceptiu ni ha d'estar en cap manera imposat per cap organització sindical ni per diferents grups polítics com era el funcionament de l'antic Consell, perquè no hem d'oblidar que l'antic Consell, a pesar que, com diem, hi estem d'acord i és bo i tal, va estar molt imposat pels diferents grups polítics i per les diferents organitzacions professionals. I creiem que això no és bo per a ningú.

Per tant, nosaltres ens oposarem a la moció presentada pel Grup Socialista.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a anunciar el nostre vot favorable a la moció presentada pel Grup parlamentari socialista a partir de les consideracions següents: el que estem discutint avui aquí és, en definitiva, si volem o no volem, dintre de l'organigrama administratiu de la Generalitat, la Conselleria d'Agricultura en aquest cas, l'existència d'un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

Jo diria que és legítim plantejar-se el no, en aquesta qüestió. En aquest moment hi ha un Parlament funcionant; el 78, quan surt el Decret del 25 de setembre, aquest Parlament no hi és. En aquest moment les tasques de legislació corresponen a aquest Ple, a través de la Comissió d'Agricultura, en aquest moment han variat moltes coses, efectivament, dels anys 30, punt de partida d'aquest Consell.

Però més enllà d'aquest debat de «Consell, sí; Consell, no», hi ha el problema de quina manera volem aquest Consell, quin tipus de Consell volem, si és que realment el desitgem.

Jo voldria aquí saludar la intervenció del senyor Conseller l'altre dia, no tota, sinó només en un aspecte concret. Ell va ser més clar que molts dels Diputats que han parlat avui des d'aquesta tribuna. La filosofia del Consell Executiu en les relacions Administració-Organitzacions Professionals Agràries no és la de Consell d'Agricultura, és la de taules sectorials.

I això és el que hi ha darrera d'aquesta moció. Per a on anem? Per a establir com a marc de relacions entre la Conselleria i els —ben dits, crec jo— Sindicats Pagesos dintre del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, o bé a través de taules sectorials que serveixen per a negociacions puntuals, per a debatre temes en moments concrets, per a establir marcs de plantejaments o a plantejaments de tipus reivindicatiu?

Per a nosaltres, la moció subsegüent a la interpellació que va presentar el Diputat senyor Pere Ayguadé intenta actualitzar el Decret del 25 de setembre del 78, anant molt més enllà de les modificacions que ha establert el Consell Executiu. El Consell Executiu fa modificacions dient: «Bé, a partir d'ara,

els informes que emeti el Consell seran preceptius.» Com es pot entendre que a un Consell designat a dit pel Conseller se li estableixi la preceptivitat dels seus informes, encara que siguin no vinculants? L'informe preceptiu, com molt bé acaba de dir el Diputat senyor Pere Roselló, té sentit en el moment que aquest Consell gaudeix d'una certa representativitat, emanada directament del sector. Però si un Conseller designa a dit un Consell i posteriorment li demana informes preceptius, l'únic que fa és establir un filtre burocràtic, un filtre fotocòpia d'altres administracions que el que fa és encarrir el cost de l'Administració pública a Catalunya per a resoldre problemes que pot resoldre per la simple consulta directa a qualsevol personatge encara que no formi part de cap Consell d'Agricultura, de Ramaderia i de Boscos.

Per tant, nosaltres entenem que la filosofia d'aquesta moció, que, en definitiva, vol adequar a la realitat actual del camp català el Decret del 25 de setembre del 78, és encertada. Estableix en primer lloc les funcions —entengueu bé— de consulta i d'assessorament. El nostre Grup parlamentari no admetria, a diferència del Consell Assessor de Pesca, que discutirem d'aquí a molt pocs dies, que aquest Consell tingués altres funcions, com podrien ser les de mediació, com podrien ser les d'arbitratge en determinades ocasions. Per tant, assessorament; per tant, consulta. En segon lloc, composició, donant un paper rellevant a les organitzacions professionals agràries, com no podria ser d'altra manera, perquè no tenen altre marc de relació amb la Conselleria que aquest, perquè les taules sectorials, al nostre criteri, avui a Catalunya són, si més no, precipitades i serveixen només per a resoldre problemes puntuals en moments molt concrets.

Assistència exterior. Efectivament, perquè no volem un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos d'experts, no volem un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos a l'abast de determinades personalitats, sinó a l'abast, sobretot i fonamentalment, de les organitzacions professionals agràries, en la proporció que desitja l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, que per a això és qui nomena el Consell, però els membres d'aquestes representacions, delegacions establertes pel Conseller, designades directament per les organitzacions professionals agràries.

Dret a informació, dret a publicació dels dictàmens. Jo crec, en definitiva, que l'oposició a aquesta moció ve més aviat dels Grups parlamentaris —i m'imagino que també del Grup que dona suport directament al Govern—, perquè el que s'intenta fer a Catalunya no és l'organització administrativa a través d'aquest Consell, sinó a través d'aquestes taules sectorials que avui estan en el marc directament del Conseller, i que segurament d'aquí a pocs dies col·locarem en el marc l'organisme estrany, del qual començaria a ser hora que ens plantejéssim —i ens ho trobarem en el debat de Pressupostos— la seva desaparició, que és el famós Servei de Relacions Agràries. En definitiva, el que estem fent, i cap on estem anant, és a fer la fotocòpia dolenta del mecanisme que estableixen a Madrid el Ministeri d'Agricultura i el FORPA per a les seves relacions amb els sindicats agraris.

Jo no vull acusar ningú de diferències històriques en relació amb el període anterior, però crec sincerament i honestament que l'actual Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i per tant al seu darrera el Consell Executiu, està mancat d'auto-

ritat política per a dir que no a aquesta moció.

Mirin, el problema no és si una època va ser el President Macià, en una altra època el President Tarradellas. El problema és que en una època aquesta Cambra va veure fer la Llei de Contractes de Conreu, la Llei de Sindicats Agrícoles, la Llei de Creació de la Caixa de Crèdit Agrícola i tantes d'altres, i que en aquest moment, com a conseqüència de la passivitat cap al Parlament de la Conselleria i més enllà del Consell Executiu, només hem vist passar i tornar a marxar, i ara l'hem vist tornar a entrar, i segons sembla tornarà a marxar, una Llei que es diu d'Entitats Professionals Agràries, de dissolució de les Cambres Agràries —senyor Pere Roselló, hi ha una Resolució d'aquest Parlament que parla d'aquest tema— i ha estat incapaç de fer res més. Per tant, aquest és el tema: un Govern que és incapaç d'assemblar-se en el més mínim possible al que va representar la tasca de la legislatura i del Govern en els anys trenta, és evident que avui l'únic que pot fer és fotocopiar, i malament, el que ja s'ha establert a Madrid, en lloc de, creadorament, establir un marc de relacions Administració-Organitzacions Professionals Agràries adaptat a la realitat catalana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Pere Parera.

El Sr. PARERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a un Diputat com jo, que no és habitual que faci gaire ús de la paraula des d'aquesta tribuna, hauria de ser un motiu de satisfacció poder-ho fer avui, però, sincerament, no és pas així, perquè haig de fer un torn en contra d'una moció socialista, presentada per un Diputat que, a la vegada, és un amic meu, el senyor Pere Ayguadé, i amb qui, en moltes ocasions, no com ara, hem coincidit.

Gran ja va ser la meua sorpresa el dia que el senyor Pere Ayguadé va presentar una interpellació sobre aquest tema, el perquè no s'havia creat el Consell d'Agricultura, però el que jo no creia mai és que hagués fet precisament que aquest tema portés la consegüent moció, que, d'altra banda, és la pràctica habitual del Partit Socialista i, en especial, la del senyor Ayguadé.

Doncs, com sap molt bé el senyor Diputat Ayguadé, el retard en la creació del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos era condicionat per una llei a fer en aquest Parlament, que podia designar —com ell ho sap molt bé— part dels membres de l'esmentat Consell. Fins i tot a petició d'ell i d'altres Diputats, l'Honorable Conseller d'Agricultura procedí a modificar el Decret del 25 de setembre de 1978, de la creació del Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos; fetes les seves modificacions, el 10 de desembre de 1981, que afecten l'article segon, paràgraf b), l'article tercer, paràgraf d), l'article quart, donant ple compliment a l'esmentat acord.

Senyor Diputat Ayguadé: tant vostè com jo procedim del món rural. Un lloc on encara avui per a molts dels seus homes la paraula té la força d'una escriptura passada fins i tot pel notari. Però vostè, portant aquesta política d'aferissada oposició —que està en tot el seu dret de poder portar— ens ha portat aquesta aferissada oposició que en moltes ocasions no respecta ni tan sols les nostres institucions, cosa que vostè, senyor Ayguadé, fa en les múltiples intervencions amb resposta de preguntes, interpellacions i tot això.

En canvi, de l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura només he escoltat paraules elegants, correctes i honestes. I, malauradament, sobretot a través d'aquestes múltiples i quotidianes declaracions que acostuma a fer-nos a través de la premsa i mitjans de comunicació, solament s'apleguen paraules desagradables i jo diria que fins i tot barroeres. Com poden constatar en la premsa, moltes vegades i darrerament el Conseller ha estat tractat d'inepte, fruit de la seva ineficàcia, un traïdor a la pagesia, per a anar a una assemblea de pagesos, etc. Aquestes són múltiples de les declaracions a què ens té acostumat el senyor Ayguadé. Senyor Ayguadé: és que vostè se sent posseïdor absolut de la veritat? O és que ha estat objecte d'alguna il·luminació? Perquè, si no, jo, la veritat, no m'ho explico. (*Rialles.*) Perquè, desgraciadament, en política les decisions i les posicions no acostumen a ser matemàtiques. Són bones, menys bones, regulars, més dolentes, però mai matemàtiques. Senyor Diputat, dels pocs homes que, tant vostè com jo, representem directament la pagesia en aquest Parlament, i que tant necessita i espera de nosaltres, demanaria sincerament que trobéssim la manera —vostè, ara des de l'oposició, i jo, ara des del Grup que dona suport al Govern— la forma de col·laborar més eficaçment i no malgastar el nostre temps en interpretacions, rèpliques, contrarèpliques que no condueixen pas a resultats positius, i de què res no s'aprofiten els homes del camp que representem.

A la Generalitat provisional hi havia uns altres condicionants, i jo realment també en puc parlar, del Consell d'Agricultura, perquè en formava part i fins i tot em van fer molt de temps portaveu. Hi havia un Govern provisional, d'unitat, circumstàncies aquestes que feien aconsellable el funcionament de l'esmentat Consell i una determinada composició per a la tasca del Govern, que féu aleshores. Malauradament, les migrades competències de les quals gaudíem en aquells moments no permetien realitzar una gran tasca, però sí que va ser d'importància i fou un fòrum agrari important aleshores.

D'altra part, com vostè sap molt bé, hi ha hagut converses entre diferents Grups per temes que, com he dit abans, han fet retardar aquesta creació del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. Però creiem que també ja ha arribat el moment, i així ens ho va expressar l'Honorable Conseller, quan és per això que el 18 de febrer d'aquest any el Molt Honorable Conseller d'Agricultura va presentar a l'Honorable President de la Generalitat el nomenament dels membres del Consell, i, per tant, a partir d'ara, l'actualització d'aquest Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

Essent així, no creu el senyor Diputat que, donades aquestes prerrogatives al Consell, que són prerrogatives i no altra cosa, quan hi ha un Parlament, i la seva Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no és excessiu? El Consell no és ni ha de ser un òrgan institucional, que és l'únic caràcter que podria fer no necessàriament preceptiva la seva actuació. Tampoc no ha de ser un òrgan representatiu. Aquesta condició la té cada una de les organitzacions que existeixen en el món rural català, en el nostre cas les seves agrupacions també voluntàries.

Amb això, l'il·lustre Diputat veurà ja que el nostre Grup pensa votar totalment en contra de la moció. Abans d'acabar, però, voldria esmicolar la moció punt per punt, breument, encara que em repeteixi en alguns dels seus conceptes.

En primer cas, es parla de l'actuació preceptiva del Consell,

de decrets, reglaments, plans i programes, i només se salven les lleis, segurament per respecte al Parlament a què alludia abans, l'altre dia, l'Honorable Conseller en resposta a la interpellació que va fer. Però nosaltres en tenim més, de respecte al Parlament, ja que, a més de les lleis, hi ha la gestió d'un Govern expressada bàsicament a través dels seus decrets, reglaments, plans i programes, i qui té la màxima funció de seguir i controlar aquesta gestió és precisament el Parlament. Consideri també el respecte degut al Consell Executiu, perquè, o és que el senyor Diputat ens vol fer un Consell paral·lel per a temes agraris?

El segon ens diu quina ha de ser la seva composició. Per això li repetiré el que va dir l'Honorable Conseller: «El Consell Executiu va aprovar una modificació a l'article quart del Decret de la creació del Consell, atenent a les converses de què parlàvem abans. En cas que ens obliguin a considerar les Organitzacions Professionals Agràries, les cooperatives, els col·legis professionals, a més de les persones destacades pels seus reconeguts coneixements i vàlua personal.» Però no en té prou, amb això. Vol imposar-nos les dues terceres parts del Consell. Pretén retornar així a aquests moviments assemblearis, o és que una situació de dret per la qual tots hem lluitat i tots hem volgut no li va prou bé?

De tercer i de quart, no en parlem, ja n'estem plenament considerats en el decret de creació, i es recullen plenament en el decret de creació i reglament del funcionament intern. Evidentment, de la mateixa manera, però conseqüentment. Al final, volia que el Consell acordi: senyors Diputats, el Consell no acorda, ni rebutja, ni accepta, si no és en casos de Consells d'Administració o de direcció d'empreses. Si de cas, opina, aconsella, però no pateix, el que el preocupava dels projectes, informes, estudis i dictàmens, tant si són del Consell com de qualsevol altre òrgan del Departament que sigui d'interès la seva publicació, es publicaran, l'administració ha de ser pública, no ha de fer les coses per ella mateixa, sinó que és per això que és pública, per a administrar el país i, des del seu interès, fer-les públiques. El senyor Diputat ens podia preguntar per què no hem fet més coses, i hauríem de donar-li, potser, la raó, però pensem que ara, en aquests moments, no és aquest el cas.

Senyors Diputats, per totes aquestes raons, jo voldria demanar, en nom del meu Grup, que reconsiderin aquesta moció i que votin negativament en contra d'aquesta moció.

Gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació... Allusions? No hi ha hagut allusions personals (*Remor de veus*). Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN i TOVAL (*de l'escó estant*): Perdoni, senyor President, el gest, però és que certament la resposta ràpida i tallant del senyor President m'ha sorprès, perquè és que tinc la impressió que, el senyor Diputat Parera, l'únic que ha fet és alludir, senyor President. Llavors, entenem, senyor President que hi ha allusions i demanem la paraula pel Diputat alludit.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, vostè coneix profundament el Reglament i sap que les allusions, article 64, s'entenen no a la posició política, no a les qüestions defensades, sinó a la persona o a la conducta d'un Diputat. (*Remor de veus*.)

El Sr. MARTÍN i TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President, se li ha arribat a dir il·luminat; jo he entès això. Si vol el senyor President agafem la gravació (*remor de veus*). Possible

il·luminat, sí, possible il·luminat, potencial, il·luminat i barroer, se li ha dit exactament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En fi, a mi em fa l'efecte que, això, de cap manera no era un judici sobre la persona del senyor Pere Ayguadé, ni sobre la seva conducta; no obstant això, jo estaria disposat que el senyor Pere Ayguadé, molt breument —és a dir, no pas els tres minuts— digués alguna cosa que no veig en aquest cas en què pot consistir: a dir simplement que no és un il·luminat. Tots n'estem segurs, tots ho sabem (*Remor de veus*.) El senyor Ayguadé, doncs, que es limiti estrictament a l'allusió que diuen que se li ha fet.

El Sr. MARTÍN i TOVAL: El nostre Grup demana al senyor President que, d'acord amb l'article 64, determini a judici —diu aquí— del senyor President si hi ha hagut allusions o no; no demanem la gràcia del senyor President per parlar, demanem el dret a parlar en funció d'allusions, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, crec que no hi ha hagut allusions ni a la persona ni a la conducta del senyor Diputat.

El Sr. MARTÍN i TOVAL: Senyor President, que consti en acta la nostra protesta per l'actuació del senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem a votació la moció (*El senyor Ribó demana per parlar*.) Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres donem tot el suport a la protesta del Grup Socialista, per la negació de la paraula al senyor Pere Ayguadé per claríssimes allusions a la seva persona.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*Remor de veus*.) Bé, passem a votació la moció. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció, que es posin dempeus.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

La moció ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Interpellació a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpellació a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques, formulada pels Diputats senyors Joan Maria Roig i Pere Ayguadé, del Grup Socialista. Per a presentar la interpellació, té la paraula el Diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG i BORRÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest tema és un que, d'alguna manera, ens ha afectat a tots, i diré que ara fa bastant de temps, o sigui molts anys, tots hem passat d'alguna manera per les empreses elèctriques per demanar subministrament, i tots hem vist, d'alguna o altra manera, si la petició que es feia s'ajustava o no s'ajustava a la realitat o a les necessitats que es feien. Naturalment, tant en el camp de l'habitatge com en el camp de la indústria i en el món de la pagesia, bàsicament, que és el tema que ens centrarà avui. I dic la pagesia perquè, com que, normalment, les finques rurals, les explotacions agrope-

cuàries són a l'entorn dels nuclis de població, fa que la interpretació de la legislació existent sigui més difícil, i és necessària una dedicació més especial. Abans d'entrar en matèria amb més profunditat, voldria comunicar-los que, en aquest cas concret que anem a debatre, la Generalitat de Catalunya té plenes competències; el traspàs està publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 125, del 13 de maig de 1981, i, per tant, estem parlant d'un tema en què l'Administració que l'ha de debatre és precisament la Generalitat de Catalunya, o sigui el Consell Executiu.

Dit això, voldria també fer una petita referència a la qüestió de les tarifes elèctriques. Les tarifes elèctriques, o sigui, des de tal com són avui dia fins que es van començar a posar en pràctica, el rebut de l'electricitat que paguem tots cada mes o cada dos mesos, pel consum que tenim, estan basades en una filosofia molt concreta. Aquesta filosofia està basada en el fet que, dintre de l'import total del rebut, aquesta quantitat que paguem està calculada a través d'una fórmula matemàtica, o sigui, d'una fórmula polinòmica —això vol dir que té diferents sumands, i cada un d'aquests sumands té diferents coeficients. Aquests coeficients que intervenen en aquesta fórmula per a trobar la quantitat que hem de pagar per l'energia elèctrica que consumim, també es refereix a conceptes concrets. D'aquests conceptes, bàsicament, n'hi ha dos d'importants, un és el consum d'electricitat, o sigui, el que s'ha anat gastant i el que està contractat, i l'altre concepte és per a anar amortitzant les despeses d'instal·lació. S'entén per despeses d'instal·lació, les centrals, el transport de l'energia i tot el que es necessita per a connectar l'electricitat a l'escomesa de l'individu particular. Això vol dir que tots nosaltres, tots els ciutadans de Catalunya, quan paguem el rebut de l'electricitat, paguem el consum d'electricitat, el consum d'energia que hem fet, i paguem, a la vegada, una part proporcional per a les obres d'infraestructura per a poder tenir aquest consum. Això ha estat un procés a què s'ha arribat a través de llargues negociacions, a través de diversos decrets, i a través d'anar integrant diferents fórmules. Amb això vull dir —que quedi clar— que les empreses elèctriques, quan cobren el rebut, cobren ja el consum i cobren també part d'amortització per a poder donar aquest servei. D'altra banda, vull remarcar també que les empreses elèctriques, d'una manera completament al marge del rebut d'electricitat, tenen unes ajudes de l'Administració central, ajudes que poden ser desgravacions fiscals, crèdits especials, a fi i efecte de poder donar el servei i poder assistir les necessitats de subministrament d'energia elèctrica.

Això és important —que quedi clar— perquè, aleshores, el capítol dels costos d'instal·lació i els costos per a poder portar l'energia elèctrica on la demana l'usuari, són, d'alguna manera, previstos ja dintre de tot l'esquema legislatiu. Una vegada dit això, ens trobem que un dels problemes bàsics que es plantegen és el problema de la interpretació i el compliment de la legislació. Jo vull que quedi molt clar que aquí no vinc a fer un cant de la legislació actual. A la legislació actual, si entréssim a debatre-la, potser li trobaríem molts defectes i potser l'hauríem de canviar, però, en tot Estat de dret, es diu que el que és vàlid és la llei que impera en el moment, i nosaltres tenim una legislació que és claríssima. Aquesta legislació que regula les relacions entre les empreses, l'usuari i l'Administració, bàsicament són els Decrets 394/1959, del 17 de març, i el

Reglament de Verificacions Elèctriques, del 12/3/54. Aquesta legislació és la que serveix de base, de punt de partida, perquè qualsevol conflicte que es plantegi entre les empreses i l'usuari, forçosament —i això és important, que quedi clar—, l'Administració, en aquest cas l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia, té el paper d'àrbitre. Tant és així que el dictamen que pugui donar la Conselleria és d'obligat compliment, immediatament, perquè es porti a la pràctica. Això vol dir que qualsevol problema que pugui sorgir i que acudeixi a la Conselleria o als serveis territorials de la Conselleria d'Indústria i Energia, la Conselleria no pot fugir d'estudi, no pot fer-se enrera, ha de donar la cara, ha de dictaminar, i, sobre el dictamen que doni, s'ha de portar a execució el que sigui.

Dit això, crec que és important dir que això està avalat per diferents sentències del Tribunal Suprem, que la interpretació d'aquests dos reglaments, d'aquests dos decrets, ha portat problemes moltes vegades, i que hi ha diferents sentències del Tribunal Suprem, i el Tribunal Suprem, en aquestes diferents sentències, ha deixat molt clar que hi ha una filosofia. La filosofia és que l'Administració, en virtut de l'estructura que tenen les tarifes elèctriques —d'alguna manera, ja hi ha una manera de compensació i d'amortització de despeses d'estructures— té un paper preponderant per a poder dictaminar. Això vol dir que l'Administració no pot tirar-se mai enrera, i sempre, com a mínim, ha de donar una resolució de cara a l'usuari o de cara a les empreses elèctriques. Vull deixar clar, també, que els dos reglaments i els dos decrets que són la base de discussió, el Tribunal Suprem ha dictat diferents sentències dient que s'han d'interpretar conjuntament i que s'han de portar a la pràctica amb el que, d'ells dos, se'n pot extreure.

Finalment, el problema bàsic que es planteja és que, quan un usuari fa una petició a una empresa elèctrica per a posar energia, es pot trobar en dos casos concrets. Un cas, que és una petició d'escomesa normal, quan està dintre del Decret de l'any 59, que vol dir que l'usuari que fa la petició és a menys de 150 metres d'una línia de transport d'energia, o és dintre d'un cercle de 400 metres de radi i que la petició de la potència elèctrica que fa és, com a màxim del 50% de la central transformadora que hi ha dintre d'aquest cercle que és el centre del cercle. O, la petició, si no cau dintre d'aquest cas de les escomeses normals, cau dintre de les escomeses especials. Quan no es compleixen aquests supòsits, aleshores és necessari d'establir una negociació amb les empreses en què l'administració fa d'àrbitre, en què ha de mirar exactament que, en cada cas particular, tenint en compte l'estructura de les tarifes en què, d'alguna manera, ja s'estan pagant les obres d'infraestructura, es pugui portar a terme el servei d'electrificació que fa l'usuari. Això vol dir que el servei s'ha de portar a terme, que en cas, molt desfavorable, que no es pugui portar a terme, l'usuari que fa la petició queda temporalment sense, però quan allí es porta energia elèctrica és el primer beneficiat d'aquelles obres i té tots els drets per a poder beneficiar-se de la petició que havia fet. Però això són casos excepcionals quan, pràcticament, es pot dir que allà no hi ha la més mínima infraestructura per a poder-hi portar energia elèctrica. No podem perdre de vista que estem parlant del món rural, les finques estan a l'entorn dels centres urbans, i que moltes vegades aquest cas d'impossibilitat total de portar energia elèctrica a les finques és molt difícil i són casos molt concrets.

Jo voldria preguntar-li a l'Honorable senyor Conseller que davant d'aquesta problemàtica, davant la necessitat que tenim de canviar l'agricultura... Avui hem parlat bastant d'agricultura aquí i sabem que un dels problemes bàsics del pagès, del món rural, és poder-li donar els serveis que necessita d'infraestructura per a poder tirar endavant. Aquests serveis moltes vegades pugen a molts diners i per això cal també que l'Administració faci tots els esforços possibles per poder tirar endavant.

La interpellació que formula el Grup Socialista és per fer-li la pregunta exactament a l'Honorable senyor Conseller: «Quines mesures ha pres la Conselleria d'Indústria i Energia per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques a fi de facilitar l'electrificació rural a preus justos?»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com ha assenyalat el Diputat senyor Roig, és molt complex el tema de les tarifes en el camp elèctric. De fet, la interpellació presentada pels Diputats senyor Roig i senyor Ayguadé planteja la consideració de dos aspectes. D'una banda, la problemàtica i definició d'electrificació rural, i, d'una altra, el fet de les escomeses o les preses per al subministrament d'energia elèctrica.

En primer lloc, entrem a analitzar la problemàtica dels preus d'electricitat i la participació que ha de correspondre a l'empresa distribuïdora d'energia i a l'abonat per a satisfer l'import que comporta la realització de la presa, la realització de l'escomesa. Potser abans de continuar convé aclarir que una presa d'electricitat pot ser des d'un subministrament urbà, en una casa de pisos, i de diversos pisos per replà, fins al subministrament a qualsevol d'aquests pisos, fins al cas d'un habitatge aïllat situat a centenars de metres de distància, fins i tot quilòmetres, de qualsevol altre habitatge o nucli amb subministrament d'energia elèctrica. Els Diputats interpellants afirmen, en el text publicat al *Butlletí del Parlament*, que la norma vigent es basa encara en el Reglament de Verificacions Elèctriques aprovat pel Decret de 12 de març del 54 i el Decret de 17 de març del 59. Això és cert, però encara que això sigui cert, una anàlisi que només contempli els esmentats Decrets pot induir a conclusions inexactes. Cal, probablement, tenir present totes les disposicions legals vigents, que formen part, com he dit, i com ha dit el senyor Diputat, d'un tema molt complex com és el de la legislació sobre tarificació del subministrament d'energia elèctrica.

Entenc que pot ser bo i alligonador fer un repàs a la legislació esmentada, repàs no exhaustiu, però sí en tot el que fa referència al tema que ens ocupa, és a dir, al tema de les preses per al subministrament d'energia.

Ens trobem, en primer lloc, amb l'ordre ministerial d'Indústria i Energia del 23 de desembre del 52 sobre aprovació de les tarifes tot unificades per a venda d'energia elèctrica. A l'esmentada Ordre es varen aprovar les tarifes tot unificades per al subministrament. L'esmentat sistema de tarifes va tenir una vigència de vint anys, fins que el mes de desembre del 72 es va establir el sistema integrat de facturació —en parlaré més endavant. L'article cinquè de l'Ordre esmentada parla de les noves instal·lacions per al subministrament d'energia a entitats de població mancades actualment de servei. I diu textualment:

«Per tal d'incrementar les electrificacions de tipus rural a les entitats de població mancades de subministrament d'energia elèctrica, les empreses elèctriques cooperaran en les despeses d'instal·lació necessàries per a dur energia, amb aquestes entitats esmentades, mitjançant l'aportació inicial mínima del 25% del cost de cada instal·lació, sempre que la resta sigui pagada per l'Estat, província, municipi o la comunitat abonada.» Bé, només es pot entendre, certament, el text d'aquest article i d'aquesta Ordre tenint en compte que correspon a l'any 52.

El Decret del 12 de març del 54, que aprova el Reglament de Verificacions Elèctriques i Regularitat en el Subministrament d'Energia, estableix en el seu article 82 l'aplicació —en aquell cas era l'aprovació— de les tarifes tot unificades per al preu de venda de l'energia. I, a més, estableix la determinació del preu de venda d'electricitat de l'any 54 en relació amb el preu de l'any de referència, que és concretament el 35. Per a l'establiment d'aquesta determinació, el mateix article considera el producte CK, essent C les noves instal·lacions construïdes per l'empresa, per l'empresa elèctrica, i essent K el percentatge de les esmentades noves instal·lacions relatives a línies de transport i distribució, o sigui, la totalitat d'instal·lacions amb l'exclusió de les de producció. El mateix Reglament de Verificacions Elèctriques determina les condicions de subministraments d'energia elèctrica i les obligacions de l'empresa de subministrar energia elèctrica a les persones que ho demanin. Concretament, l'article 78 del Decret estableix que «En el cas d'una negativa de l'empresa a realitzar un determinat subministrament d'energia elèctrica, l'empresa pot ser sancionada per la Delegació d'Indústria, en el cas que la negativa no tingui fonamentació de tipus tècnic. I si, malgrat tot, l'empresa continua negant-se a realitzar el subministrament, la Delegació d'Indústria passarà l'expedient a la Direcció General, la qual podrà acordar que es dugui a terme la instal·lació per la Delegació d'Indústria i que el pagament sigui a càrrec de l'empresa subministradora d'energia.» He traduït directament els articles del Decret. És evident que avui cal llegir-lo, després dels traspassos a què ha fet referència el senyor Diputat en matèria d'indústria, energia i mines, referint les Delegacions provincials als Serveis Territorials d'Indústria de la Generalitat, i la Direcció General esmentada referint-la a la Direcció General d'Indústria del Departament d'Indústria i Energia.

Bé, cal dir —és una primera contestació concreta a la interpellació del senyor Diputat— que nosaltres, el Servei d'Indústria, estem preparats per a realitzar subsidiàriament les obres que no realitzin les empreses elèctriques, o que eventualment no realitzessin les empreses elèctriques.

El Decret del 17 de març del 59 estableix, en el seu article primer, que per tal d'evitar duplicitats a l'hora de considerar el producte CK, abans esmentat, ja que com diu el mateix article pot haver-hi una part de les instal·lacions de distribució que hagin estat pagades pels usuaris, sia pel fet de la seva participació en les preses, o escomeses, tal i com regula aquesta mateixa Disposició, o bé en els casos en què les empreses administradores venguin electricitat mitjançant instal·lacions directament pagades pels usuaris. Per evitar, doncs, que les empreses es beneficiïn amb les tarifes que cobren d'uns increments per a amortitzar instal·lacions que no han pagat, l'article primer de l'esmentat Decret estableix que s'aplicarà al producte KC un factor de correcció de dos terços. En altres paraules: es consi-

dera que l'empresa ha d'amortitzar, mitjançant les tarifes, les dues terceres parts de totes les instal·lacions noves de transport i distribució d'energia.

A continuació, l'article tercer del Decret estableix les quantitats que les empreses poden cobrar com a drets d'escomesa o de presa amb les noves peticions de potència o ampliació de les construïdes anteriorment. No entraré aquí en la totalitat de l'article. Cal assenyalar que aquest article diferencia entre baixa tensió i alta tensió, i també entre subministraments aeris i subministraments en línia subterrània. A tall d'exemple, esmentaré que per subministraments subterranis amb baixa tensió les quantitats que pot cobrar l'empresa és de 150 pessetes/kw, en el cas de subministraments majors de 5 amperes; o sia, que a una tensió de 220 volts corresponen 1,1 kw. Actualment, la contractació d'un habitatge va, aproximadament, entre 2,2 kw fins a 8. Les quantitats reconegudes per l'article tercer del Decret fins ara esmentat estan limitades, tal com ha assenyalat també el senyor Diputat, en el cas de subministraments aeris, per una distància inferior en línia recta de 150 metres, fins a la xarxa o qualsevol punt on es disposi de tensió. O bé, si la presa d'energia està situada dins d'un cercle amb radi de 400 metres, essent el centre una estació transformadora, des de la qual l'empresa distribuïdora vengui energia. En tot cas, la potència de l'esmentada estació transformadora haurà de tenir el doble de la potència subministrada per la presa. Si les condicions relacionades en l'article tercer no es compleixen, aleshores el mateix Decret recull en l'article cinquè l'obligatorietat de l'empresa elèctrica de donar subministrament, sempre que tècnicament sigui possible, d'acord amb la determinació de la Delegació d'Indústria en el moment en què es va fer el Decret —actualment els Serveis Territorials d'Indústria de la Generalitat de Catalunya.

Finalment, l'article sisè estableix la normativa a seguir en els casos de l'article cinquè, o sigui, quan no s'acompleixen les condicions del tercer. O sigui, concretament, en aquest cas, la normativa assenyalada que l'Administració determinarà quina part de les instal·lacions ha de ser realitzada per l'empresa i quina part per l'usuari, tal com ha assenyalat. L'empresa subministradora elaborarà un projecte amb pressupost, el sotmetrà a l'Administració i a l'usuari; si aquest l'accepta, l'empresa el durà a terme. Si l'usuari no hi està d'acord, presentarà el seu propi projecte, ajustat a les normes reglamentàries. I, finalment, tal com ha senyalat el senyor Diputat, l'Administració decidirà quin projecte s'ha de fer i la part que correspon pagar a l'usuari i a l'empresa subministradora.

Hem analitzat la part del Decret del 59, que fa referència a preses de corrent. Aquest Decret està vigent, tal com ha assenyalat, i amb tots els defectes que vulguem, però està vigent, tot i tenir una antiguitat de vint-i-tres anys.

D'altra banda, la legislació en matèria de tarifes elèctriques ha estat modificada pel Decret 72 del 21 de desembre, pel qual s'estableixen les bases del sistema integrat de facturació d'energia elèctrica. El nou sistema, de fet, continuava considerant les parts proporcionals de noves construccions de transport i distribució, és a dir, el terme CK que abans hem esmentat. És a dir, en cap moment contempla l'absorció pels costos de presa pel nou sistema de tarifes.

Com a resum. En cap cas no es poden considerar com a totalment satisfets per l'usuari els drets de presa, d'acord amb la

legislació vigent en matèria de tarifes elèctriques, amb el pagament del cost de l'energia mitjançant les tarifes en vigència. Segon. El Decret del 59 és un Decret que està vigent i, per tant, és d'aplicació. Amb tot, sobre l'esmentat Decret, dues consideracions: en primer lloc, es tracta d'un Decret que forma part d'un bloc, d'un bloc legislatiu sobre tarificació elèctrica, i, per tant, la seva modificació no pot ser considerada de forma aïllada; segon, és un Decret que té vint-i-tres anys, i és clar que les quantitats en pessetes que s'hi refereixen han perdut la seva significació. Bé, en tercer lloc, hem parlat al començament del concepte d'electrificació rural, aquesta expressió pot tenir diferents interpretacions. Atès que hi ha, a nivell de l'Estat, un pla d'electrificació rural que cada any possibilita la realització d'un conjunt d'obres d'electrificació amb una aportació important dels pressupostos de l'Estat i que, precisament aquest any, un cop assolits els traspasos en matèria d'energia el pla d'electrificació rural a Catalunya és gestionat pel Departament d'Indústria i Energia, per tot això sembla oportú de dir dues paraules sobre el que s'entén a nivell d'Administració de l'Estat per electrificació rural. S'entén l'electrificació de nuclis d'agrupació o agrupacions d'habitatges amb un màxim de 5 000 habitants i un mínim de 50. L'electrificació comprèn tant el fet de portar energia elèctrica a nuclis que no en posseeixen, com també portar-ne a aquells nuclis que en posseeixen de forma molt insuficient. En el cas concret de Catalunya, el nivell mínim de 50 habitants fa temps que ha estat modificat a la baixa, i, de fet, s'han aollit als plans d'electrificació rural altres nuclis amb un total de població inferior a 50 persones.

M'ha semblat oportú fer aquesta explicació, per evitar confusions i malentesos, tot i que aquest Departament sap que hi ha altres aplicacions d'electricitat en el món rural, com són electrificació de granges, subministrament d'electricitat per a elevació d'aigües de regatge, per exemple. Però en tots aquests casos és aplicable la legislació vigent en matèria de preses d'energia.

Per concloure, el Departament d'Indústria i Energia, i concretament la Direcció General, una vegada assolits els traspasos de serveis, ha pres les mesures necessàries, que han estat reflectides en disposicions públicament conegudes —que estic segur que coneix el senyor Diputat—, dic que ha pres les mesures necessàries de criteri i d'organització als diferents serveis territorials —Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona— per tal d'exercir aquestes funcions —ens agradin o no— que són competència de la Generalitat, tal com el senyor Diputat ha assenyalat, en matèria d'energia, i, concretament, per tal d'aplicar la legislació vigent. Això s'ha fet i, ho repeteixo, no és que calgui prendre mesures, les mesures s'han pres i s'han aplicat.

Només per si pot ser útil, per si pot tenir un interès —que probablement sí—, per facilitar, en definitiva, l'aplicació de les dites mesures, assenyalar, dir, que estem totalment ben predisposats a mantenir amb les associacions representatives les reunions clarificadorres que calgui. Això pot ser positiu perquè realment, donada la complexitat del tema, en explicar, en parlar-ne amb les organitzacions representatives que, al seu torn, puguin expressar, puguin explicar quines són les condicions, quines són les característiques de la Llei del 59, la diferència entre l'article tercer i quart, d'una part, i el cinquè i el sisè d'una altra, creiem que, bé, no sé si hi estem obligats o no,

però, en tot cas, és la nostra vocació facilitar aquesta aplicació i, per tant, mantenir aquestes reunions amb les associacions representatives, amb qualsevol associació que cregui oportú aprofundir en el tema per, al seu torn, donar-ho a conèixer o aclarir-ho als usuaris potencials.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roig té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ROIG: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Honorable senyor Conseller li agraeixo moltíssim les explicacions que m'ha fet dels decrets i de la legislació sobre el tema de tarifes elèctriques. Els conec, els tinc aquí, i exactament estic d'acord amb la manera com ho ha explicat. Però és que el tema que ens ocupa bàsicament, Honorable senyor Conseller, és que la interpretació o l'aplicació dels articles 3 i 4 del Decret del 59 té un preu i l'aplicació dels articles 5 i 6 del Decret del 59 en té un altre. Per a posar-li a vostè un exemple senzillet, i perquè ho entenguem tots, li puc dir que si apliquem en un cas concret, en un cas l'expedient del qual és a la Conselleria d'Indústria i Energia —fent una crida a l'oferiment que ha fet vostè de la col·laboració, informació i aclariment de tot el que sigui—, si apliquem els articles 5 i 6 del Decret del 59, són 698.503 pessetes; si apliquem els articles 3 i 4 del Decret del 59, són 4.300 pessetes.

Aleshores, aquest és un exemple claríssim. Vostè coneix tot l'expedient, vostè sap perfectament que el Secretari General Tècnic, el 23 de novembre del 81, contestant a Unió de Pagesos, li fa més o menys una sèrie d'explicacions de la legislació, de la necessitat de canviar, de la necessitat de parlar-ne, de la necessitat de divulgar-ho. Això ho conec, però també amb la mateixa data del 23 de novembre del 81, en una contesta de l'enginyer en cap a l'usuari, li fa una contesta, que és la segona contesta del Departament en què: primer, el mateix enginyer en cap li diu a aquest usuari en concret que la companyia elèctrica li ha contestat que ha d'aplicar els articles 5 i 6, i no els 3 i 4. I, en canvi, en una segona consulta, resulta que la central transformadora que, en principi, era de 125 kilovolt-amper, després passa a ser de 70 kilovolt-amper, després passa a ser de 50 kilovolt-amper... Això amb canvis successius de transformador per veure si, així, en llocs d'estar als articles tercer i quart, ens passem als articles cinquè i sisè, amb el canvi corresponent de tarifes i amb el canvi corresponent d'interpretació i, naturalment, l'usuari ho ha de notar i ho nota.

Per tant, aquesta és la qüestió. La qüestió és que el paper de l'Administració en aquest tema té un joc fonamental. Si l'Administració no té un paper transparent d'interpretació d'aquests decrets i d'aquestes normes que tenim i, portant una política justa i transparent, l'usuari difícilment es pot sentir protegit i, difícilment, pot sentir-se satisfet de la gestió dels serveis que puguin donar els diferents organismes de la Generalitat.

Jo li voldria dir també que, davant d'aquesta situació, i també tenint en compte, aprofitant aquest esperit col·laborador que vostè ha mencionat, que la Unió de Pagesos ha fet lliurament també a la Conselleria d'una sèrie de punts i d'una sèrie de consideracions en què la mateixa Unió de Pagesos considera que s'ha d'anar a millorar aquest servei, que és necessari que l'energia, que és un dels pilars fonamentals per al

desenvolupament del camp i per al desenvolupament de la indústria, que normalment es fa a l'entorn dels nuclis urbans, ho torno a repetir, però el tema central és per a millorar aquests decrets, la millor manera és, i això no ho dic jo ara en aquest moment, ho diuen experts, és com que amb les tarifes elèctriques ja es paguen les despeses de consum i les despeses d'infraestructura, com que les empreses elèctriques ja tenen el suport de l'Administració central d'una altra manera indirecta, a través d'ajudes, a través de desgravacions fiscals i a través de moltes altres formes, que una de les maneres de potenciar i de fer que es pugui donar un servei millor, s'entén, des del meu criteri i des del criteri de molta gent entesa en temes legals de tarifes elèctriques i de subministrament d'energia elèctrica, que una de les millors maneres és: primer, donar la màxima informació de com funcionen aquests dos decrets, el Reglament de Verificacions Elèctriques i el Decret del 59; que un usuari sàpiga bé quan està en el cas dels articles 3 i 4 o quan està en el cas dels articles 5 i 6; quan està en un cas o en l'altre, que la Generalitat, o sigui, que el Departament d'Indústria i Energia, tingui una funció transparent, que no es vegi aquesta dualitat en què ens trobem, que encara el cas aquest que he explicat no ha estat resolt, que ara resulta que s'ha començat tota una dinàmica en què, en lloc que l'Administració doni una resolució i es porti a la pràctica, hem entrat en una dinàmica d'anar passant temps i d'anar cansant l'usuari i, a la vegada, ara ens trobem que quan qualsevol usuari va a una empresa elèctrica a demanar electrificació llavors li diuen: «O paga per endavant, o es dona per endavant un tant, o no se li dona pressupost; o paga per endavant o, si no, aquí no hi ha res a fer.» Llavors, senyor Conseller, jo li recomanaria que medités en aquest tema i que tingués present que està afectant molt directament molta gent i que probablement portarà molta més cua.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller, té la paraula, per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Diputat, jo acullo totes les seves paraules. Nosaltres examinarem aquests expedients a què vostè es refereix per mirar exactament què és el que passa. En tot cas, si hi ha dues contestes diferents, no serà amb l'ànim de retardar, però si hi són, nosaltres ho investigarem.

Respecte al tema de la informació, nosaltres estem disposats a informar entitats representatives i que siguin, aleshores, aquestes entitats representatives les que divulguin la seva informació als usuaris. No podem nosaltres, en aquest sentit, actuar com a associació de consumidors o com a organització privada, empresarial o de qualsevol altra mena. I respecte a l'aplicació dels articles 3 i 4, o 5 i 6, realment les diferències són substancials. Bé, a part del que li he dit abans que examinarem amb cura aquests expedients, dir-li també, i probablement a vostè li constarà, que nosaltres hem fet resolucions aplicant l'article 3 i 4 amb tarifes de l'any 59, no cal dir res més, hem complert la llei, hem complert la nostra obligació. Són tarifes de l'any 59, hem complert la nostra obligació, no cal fer cap vanaglòria d'això. Però hem aplicat tarifes de l'any 59. Aleshores, nosaltres procurarem sempre, en totes les actuacions posteriors, actuar d'acord amb aquesta legislació en tant que exis-

teixi i, hi insisteixo, facilitar la màxima informació i contacte perquè la gent estigui informada. I el dia que es canviï la reglamentació que, per cert, ja convé —i en això estarem tots dos d'acord— doncs, suposo que ho celebraré.

Gràcies. Moltes gràcies. Gràcies, senyor President.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre les inundacions produïdes per les pluges
dels dies 16 i 17 de febrer**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació següent, que és la formulada al Consell Executiu sobre les inundacions produïdes per les pluges els dies 16 i 17 de febrer, pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a exposar-la, té la paraula el Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el passat 22 de febrer, un grup de Diputats representant la majoria de Grups parlamentaris d'aquesta Cambra varem ser convidats pels ajuntaments del marge del riu Muga, especialment per l'Ajuntament de Castelló d'Empúries, a visitar aquella part de la comarca de l'Alt Empordà afectada seriosament per les pluges i l'avinguda d'aigua del riu Muga els passats dies 16, 17 i 18 de febrer. Però cal dir que no era, evidentment, l'única zona de les comarques gironines afectada. Va afectar pràcticament els dos Empordans al llarg dels cursos d'aigua, al llarg dels rius. Tant el Fluvià com el Ter, el sistema Ter-Daró, com el mateix Muga van tenir desbordaments en diversos punts concrets i, evidentment, el més conegut, el que va tenir en el seu moment més ressò, potser per l'espectacularitat o per l'inusual, varen ser les inundacions produïdes per l'estany de Banyoles.

La invitació que ens va fer l'Ajuntament de Castelló, l'haurien pogut fer, és clar, la majoria dels pobles que jo he esmentat aquí i d'altres que hi podria afegir perquè, en definitiva, era el neguit de veure's en una situació d'un cert greuge comparatiu respecte a Banyoles, per tal com en aquell dia 22 de febrer, no havien tingut encara assistència ni atenció per part del Consell Executiu de la Generalitat, ni d'altres autoritats però, evidentment, en aquest Parlament ens hem de cenyir al que fa el Consell Executiu de la Generalitat.

Les causes d'aquesta situació. Les causes d'aquesta situació sempre són complexes en un país com el nostre on, després de períodes de secada, solen venir períodes de pluges intenses i on les mitjanes pluviomètriques al llarg de les estacions només són xifres que no corresponen quasi mai a la realitat. Però hi ha altres causes que no són només aquestes: mal estat dels llits dels rius, escassa policia pel que fa al control de recs, de marges d'aigües, de desviaments de les aigües, de manteniment dels sistemes naturals de drenatge, que durant les èpoques de secada s'abandonen, es descuren i després produeixen aquests efectes.

Efectes: més, en aquells moments, més de 500 milions de pèrdues en total a les comarques de Girona. Possiblement una avaluació que ens pugui donar ara el Consell Executiu serà ja superior a aquesta xifra. Era una valoració provisional, mal feta fins i tot, no per ganes de fer-la malament sinó per les presses, per la desconexió que hi ha, aquest és un motiu de la interpellació. Milions de pèrdues que anaven molt escampats en la competència que seria de diversos Departaments del

nostre Consell Executiu. Són, naturalment, en primer lloc, a destacar, els desperfectes els greuges ocorreguts a l'agricultura: camins, recs, marges, cultius, molts d'ells ja en mans de l'Administració de la Generalitat. Desperfectes en ramaderia, problemes en conreus d'arbres, problemes amb plantes forratges, etc. etc. Obres públiques: se n'han ressentit carreteres d'aquestes comarques. Hi ha una carretera concreta, per exemple, la que va de la Bisbal a Figueres, tallada durant més de deu dies, a l'altura del terme municipal de Torroella de Fluvià. Han afectat indústries, indústries concretes en els marges dels rius, concretament a Castelló i Torroella de Montgrí. Van afectar també l'àmbit d'actuació del Departament de Cultura, en posar en perill el pont vell de Castelló; l'han descalçat les aigües, és un pont antic que val la pena conservar, i en això entrariem en el camp del Departament de Cultura. En fi, ja veuen que els efectes d'aquestes riuades abasten d'una manera clara diverses competències de la Generalitat.

És per això que el nostre Grup parlamentari, a la vista d'aquesta situació, a la vista d'aquesta avaluació imperfecta en aquells moments, suposem que s'haurà anat perfeccionant amb el temps i que el Consell Executiu ens podrà donar més dades. I aquesta desatenció inicial respecte a Banyoles que, repeteixo, segurament va ser el cas més espectacular i que per això va canalitzar de seguida l'atenció. A nosaltres ens ha semblat adient presentar aquesta interpellació per preguntar al Consell Executiu per què no va actuar d'una manera immediata en relació amb aquestes inundacions i quines mesures ha adoptat o pensa adoptar en relació amb les inundacions ja esmentades.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, no cal dir-ho, contesto aquesta interpellació en nom del Consell Executiu, no pas en nom del Departament de Governació atès que els Departaments afectats, tal com ho ha fet notar el Diputat que ha presentat la interpellació, són diversos, fonamentalment, a més del mateix Departament de Governació, els Departaments d'Agricultura i de Política Territorial.

Pel que m'afecta directament, he de dir que el Conseller de Governació i el seu Departament van actuar immediatament per tal d'assegurar la protecció i el salvament de persones, béns i propietats i normalitzar la vida ciutadana a les poblacions afectades.

El senyor Diputat centra la seva interpellació, fonamentalment, en el cas de Castelló d'Empúries, però fa també referència a totes les altres zones que han estat afectades per problemes d'inundacions. Pel que fa al Departament de Governació, evidentment, per les raons a les quals he fet referència abans, perquè la seva atenció havia d'anar destinada fonamentalment a assegurar la protecció i el salvament de persones, béns i propietats, va centrar en un primer moment —no pas de forma exclusiva, evidentment— la seva actuació entorn de la zona de Banyoles perquè en aquest cas era on es produïa realment el fet més dramàtic, amb més repercussions de caràcter humà i de caràcter personal.

I és la mateixa revista de Banyoles, *Mirador*, la que cita textualment, amb el següent títol: «Serveis que serveixen», la següent notícia: «Els serveis de bombers de la Generalitat han col·laborat ben eficaçment al desguàs de l'aigua acumulada en soterranis i solars de nivell inferior al de l'estany. D'acord amb l'anunci de Conseller de Governació, quan va presidir la sessió extraordinària del dissabte dia 20, l'endemà acudiren vora l'estany equips de bombers de la Generalitat destacats des de Girona, Olot, Figueres i altres poblacions, amb un total de dotze camions i vuit bombes portàtils. Celebrem comprovar que els Serveis serveixen.»

A Banyoles, concretament, varen actuar el dia 21 vuit camions moto-bomba procedents de diversos parcs, concretament de Figueres, Santa Coloma, Girona, la Jonquera, Caçà de la Selva, la Bisbal, Amer i del mateix Banyoles. Això va continuar el dia 22, quan s'hi incorporaren encara dotacions de bombers d'altres parcs. Va continuar el dia 23 i va continuar el dia 24 amb una atenció continuada i decidida per tal de procedir al salvament de persones, com veurem en alguns casos, i per tal de pal·liar els efectes de les inundacions que afectaven fonamentalment habitatges i, per tant, d'una forma molt més directa, la normal convivència ciutadana.

El dia 16, concretament, per fer-se una idea més clara d'aquesta qüestió, el dia 16 de febrer, els Serveis de Bombers de la Generalitat de Catalunya van intervenir a Olot per inundació de carretera, per treure cotxes inundats, per una alarma d'inundació, per socórrer persones afectades per la inundació; a la Jonquera, pel mateix motiu; a Girona i a la Jonquera, altra vegada, pel mateix motiu. A Santa Coloma de Farners, a Figueres, a Agullana i a Banyoles pel mateix motiu; a Sant Jaume de Llierca, per treure cotxes inundats; a Figueres, per apuntalar una paret arrencada pel riu; a Girona, per posar planxes de ferro a la carretera i fer possible que s'hi pogués transitar; a Olot, per inundació, per treure cotxes inundats, etc.

El dia 17, a Girona, per netejar una reixa que obstruïa la circulació de l'aigua, per col·laborar en el desguàs de l'aigua produïda a Banyoles a causa del desbordament del llac; a Girona, per esllavissament del marge de la carretera; a Lloret, per inundacions d'un local; a Cornellà de Terri, per salvar una dona assetjada dalt d'un pont; a Santa Coloma de Farners, per treure aigua d'unes arquetes; a Figueres, per treure l'aigua d'un garatge que havia quedat inundat; a Figueres, per destapar unes clavegueres; a Girona, per inundació d'una terrassa; a Olot, per treure l'aigua d'una nau inundada; a Santa Coloma, per refer les destrosses provocades per una riera desbordada, i així successivament. Els estalvis de llegir la llarga llista d'intervencions que es van produir arreu de les comarques gironines, no només a la ciutat de Banyoles, durant els dies 16, 17 i 18, i també 19 i 20 del mes de febrer com a conseqüència de les inundacions.

El dia 18, el delegat territorial del Departament de Governació a Girona visitava Banyoles; el mateix dia 18 els cotxes de bombers de la Generalitat garantien el subministrament d'aigua potable a Banyoles, que havia quedat tallat per les inundacions; el dia 19, el delegat territorial del Departament de Governació visitava Gualta, Llabià, i Serra de Daró per conèixer sobre el terreny l'abast de la inundació; el dia 20, com ja he exposat, jo mateix, acompanyat del delegat territorial de Governació a Girona, visitava la ciutat de Banyoles; el dia 23,

per tenir una idea global de l'abast de les inundacions, el Conseller que els parla recorria amb helicòpter totes les zones afectades, des de la conca del riu Muga fins a la conca del riu Tordera; el dia 24 visitava el delegat territorial a Girona el terme de Sant Gregori; el dia 25 es produí una reunió dels tècnics municipals de Banyoles amb tècnics del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat; el dia 26 una reunió dels tècnics municipals, també a Banyoles amb tècnics del Departament d'Indústria de la Generalitat i d'Agricultura, per fer la valoració de les pèrdues; el dia 27 es visitava Verges, i el dia 3 de març es visitava la Celler de Ter.

Al mateix temps s'ha donat, durant tots aquests dies, i a continuació i fins avui encara, assessorament a tots els ajuntaments afectats i que ho han demanat, per a la tramitació dels expedients per a la declaració de zona catastròfica.

Pel que fa al Departament d'Agricultura, podem explicar que els dies 16 i 17 de febrer les fortes pluges a les quals hem fet tots plegats referència, pluges que afectaren fonamentalment les comarques de la província de Girona, provocaren una vinguda extraordinària dels rius i es van produir inundacions i els danys consegüents, des del punt de vista, evidentment, del Departament d'Agricultura, principalment en les conques dels rius Muga, Fluvià, Ter i riera de Santa Coloma de Farners, afluent de la riera Tordera.

Els Departaments de la Generalitat, en les seves àrees respectives, es van posar en contacte immediatament amb els afectats de la zona, i, concretant l'actuació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, es pot dir el següent. Primer, des dels primers moments, tècnics del Departament van recórrer les zones afectades per a quantificar els danys i tenir una informació global de la situació.

Segon: el dia 25 de febrer, l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, acompanyat del Director General del Medi Rural i d'altres tècnics del Departament, van visitar les zones més afectades, i celebraren al vespre una reunió de treball a l'ajuntament de Castelló d'Empúries a la qual assistiren Diputats del Parlament de Catalunya, batlles dels municipis afectats, i alguns perjudicats. En la reunió es va oferir i es va acceptar que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca recollís informació sobre els danys per a donar compte d'aquests als organismes de la Generalitat de Catalunya i de l'Estat, a fi i efecte que en les seves respectives àrees de competència prenguessin les mesures adients. Aquest inventari i les fonts d'informació estan contingudes en un annex que, de moment, faré mercè als senyors Diputats de no llegir, atesa la seva extensió.

El dia 26 de febrer, el Director General del Medi Rural va desplaçar-se a Madrid per entrevistar-se amb el President de l'IRYDA, per demanar que les zones d'actuació d'aquest organisme a Catalunya, que són justament les zones regables qualificades d'interès nacional que resultaren afectades, es fessin les tasques de reconstrucció, proposta que fou acollida positivament.

El dia 4 de març, el Director General del Medi Rural va presidir a Figueres una reunió d'afectats, amb l'assistència del Delegat Provincial del Ministeri d'Agricultura a Girona, Director de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, representants de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental, Diputació Provincial de Girona, Cambra Provincial Agrària de Girona i

tècnics de la Generalitat de Catalunya, en la qual es va informar de les possibles mesures a prendre.

El dia 10 de març del 82 es varen reunir a Barcelona els Directors Generals d'Obres Hidràuliques i del Medi Rural de la Generalitat per a estudiar conjuntament totes les dades rebudes d'ajuntaments, entitats i particulars afectats, així com les elaborades pels tècnics. El resum de les primeres mesures adoptades és el següent.

Danys en llits fluvials públics. La Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental efectuarà les següents obres avaluades en nivells d'avantprojecte de la següent forma. Primer, reparació d'acondueïments fluvials del Ministeri d'Obres Públiques i d'Urbanisme: a Pont de Molins, 8 milions de pessetes; Perelada, 3 500 000 pessetes; Castelló d'Empúries, 5 milions de pessetes; Vilanova de la Muga, 2 milions de pessetes.

Reparació urgent de danys als llits fluvials als quatre termes municipals, 5 milions de pessetes. Reparació de danys a obres del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme de la zona regable del Muga; marge esquerre, 7 400 000 pessetes; marge dret, 600 000 pessetes.

En un altre ordre de coses, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha realitzat una sèrie d'accions, prop del problema del llac de Banyoles, per a estudiar la capacitat de desguàs del llac i proposar en tot cas les obres necessàries per tal d'evitar que es produeixin desbordaments com els produïts aquests dies que estem comentant.

Els danys a obres de l'IRYDA encara no entregades, per tant, la reparació d'aquests danys per l'IRYDA, acceptada ja per aquest organisme, representa la quantitat de 35 milions de pessetes, que es duran a terme progressivament i amb la major urgència possible.

Els danys en explotacions agràries i en camins rurals públics o privats; els perjudicats per aquests danys poden acollir-se —i així n'han estat informats— als beneficis derivats del Reial Decret 1200/81, i del Reial Decret 200/82 que suposa rebre subvencions que poden arribar al 20% de la inversió total, o bé acollir-se a préstecs a deu anys amb unes subvencions que redueixen el tipus d'interès per sota del 7%. Aquests ajuts poden sol·licitar-se, com ha estat també informat a totes les persones que han sol·licitat ajut, a la Secció Territorial de Millora Rural de Girona, que depèn de la Direcció General del Medi Rural, o, en el cas que l'explotació sigui situada en zona regable o d'interès nacional, a la Delegació Provincial de l'IRYDA estatal a Girona.

Un altre capítol: danys en pistes forestals. Els perjudicats també han estat informats en aquest sentit, i assessorats en tot el que cal; poden sol·licitar subvencions que poden arribar fins al 25% del cost de les reparacions de les pistes afectades. Les sol·licituds es fan també a la Secció Territorial del Medi Natural de Girona, que depèn de la Direcció General del Medi Rural.

Pel que fa referència als danys ocasionats a serveis dependents del Departament de Política Territorial; pel que fa a les carreteres, competència de la Generalitat de Catalunya, únic tema, evidentment, que incumbeix la Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya, del Departament de Política Territorial, per tant, cal assenyalar el que segueix. En l'Alt Empordà, concretament, per a limitar-nos a la pregunta realitzada pel senyor Diputat, varen quedar tallades per inun-

dació les carreteres següents: comarcal 260 entre Viladamí i Castelló d'Empúries; comarcal 260 entre Castelló d'Empúries i Roses; carretera Girona 614 entre Roses i Cadaqués; carretera comarcal 252 entre Vilademà i Torroella de Fluvià, i es produïren esllavissades de gran importància en la carretera Girona 554, entre Bèsquera i Esponellà.

Els serveis corresponents de carreteres es posaren a actuar immediatament i a les vint-i-quatre hores de les inundacions s'havia restablert el pas amb majors o menors precaucions en la totalitat dels trams ressenyats, excepte entre Vilademà i Torroella, on la reparació requerí una tasca de tres dies.

Els treballs de condicionament prosseguiren posteriorment fins a deixar pràcticament tota la xarxa en condicions normals al cap de deu dies de la inundació.

En el programa de conservació d'enguany hi ha previstos la neteja i el sanejament de totes les carreteres de la zona que quedaren afectades, però de qualsevol forma cal remarcar: que evitar noves inundacions sobre la base de l'endegament i protecció dels rius i les aigües naturals no entra ni en les competències d'aquesta Direcció General de Carreteres ni en les de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques mentre no es produeixin els oportuns traspassos a la Generalitat per a aquests serveis.

Això pel que afecta les carreteres de l'Alt Empordà, consegüentment amb la interpellació que ens ha estat feta, però, en tot cas, per insistir en la informació que els facilito, cal assenyalar que quedaren afectades, no ja només en la zona de l'Alt Empordà, sinó en totes les comarques de la província de Girona afectades per les pluges, les carreteres següents: per inundació, la comarcal 260, entre Viladamí i Castelló d'Empúries; la comarcal 260 entre Castelló i Roses; la carretera de Girona 614 entre Roses i Cadaqués; la comarcal 252 entre Vilademà i Torroella de Fluvià; la comarcal 252 entre Verges i Ultramort; la carretera Girona 640 entre Ullà i Verges; la carretera Girona 643 entre Torroella de Montgrí i Parlavà; la carretera Girona 514 entre Cornellà i Medinyà; la carretera Girona 633 entre Cervià i Sant Jordi Desvalls; la carretera Girona 524, tram de Banyoles; la carretera Girona 533 entre Girona i el Perelló; la carretera comarcal 251 entre Hostalric i Maçanet; per esllavissades, la carretera Girona 524 entre Olot i Banyoles per Mieres; la carretera Girona 554 entre Bàscara i Esponellà; la carretera comarcal 153 entre Olot i Sant Pau de Segúries; la carretera comarcal 153 entre les Planes d'Hostoles i Sant Esteve de Bas; la carretera Girona 521 entre la comarcal 150 i Sant Joan de les Abadesses; la carretera comarcal 250 entre Girona i Guart; la carretera Girona 542 entre Sant Hilari i Anglès; la carretera Girona 551 entre Sant Hilari i Santa Coloma de Farners; la carretera Girona 550 entre Arbúcies i Sant Hilari; la carretera Girona 660, entre la Bisbal i Calonge; la carretera comarcal 253 entre Palamós i Platja d'Aro; la carretera Girona 634, entre Tossa i Sant Feliu de Guíxols; la carretera Girona 681 entre Llagostera i Tossa; la carretera comarcal 251 entre Hostalric i Maçanet.

Comprenc que a les senyores i els senyors Diputats els pugui cansar l'exposició que està fent el senyor Conseller (*remor de veus i rialles*), però en tot cas, em crec en el deure i en l'obligació de fer una àmplia informació al Parlament sobre el tema per al qual he estat interpellat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, de totes maneres, hi

ha un temps fixat pel Reglament, i jo li pregaria que no l'excedís. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Acabo immediatament, senyor President.

El Servei de Conservació de la Direcció General de Carreteres es posaren immediatament a reparar els danys, i, com ja els ho he dit, en el termini de deu dies en el cas més extrem, els danys que afectaven les carreteres varen quedar completament solucionats.

Pel que fa a l'Ajuntament de Castelló d'Empúries, la Generalitat ha rebut les propostes concretes d'aquest ajuntament, en les quals l'ajuntament especifica que les ajudes concretes que demana són «execució urgent i a càrrec d'organismes estatals d'una sèrie d'obres» —repeteix, execució urgent a càrrec d'organismes estatals, perquè són obres, en aquest cas les més importants, evidentment, que com hem explicat abans encara són competències d'organismes estatals—; «subvencions i ajudes a departaments ministerials i entitats públiques, en els quals considerem integrada la Generalitat de Catalunya, per a la reparació en el servei d'abastament d'aigües potables i consolidació del pont vell, proposat per a ésser declarat monument històrico-artístic; subvencions i ajudes de ministeris i entitats públiques, o concessions de crèdits excepcionals per a les entitats de crèdits oficials als productors agrícoles i industrials afectats, que ja hem explicat com es poden resoldre». La Generalitat de Catalunya, al marge de realitzar tota sèrie de gestions davant els organismes estatals per tal que aquestes ajudes que depenen d'aquells organismes i no de la Generalitat siguin concedides, està estudiant la realització d'un pla d'ajudes concretes per tal que en el marc de les seves competències pugui respondre a les expectatives dels ajuntaments i de les persones afectades.

Senyor President, moltes gràcies; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Medir té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, breument, i excusant-me per haver estat l'agent involuntari d'aquesta llarga llista d'actuacions, per agrair al senyor Conseller la informació, però per dir-li que em sembla que no ens hem entès, que el que nosaltres demanàvem en la interpellació no era el comunicat del cap del servei de bombers, o el comunicat del cap de servei d'obres públiques, que nosaltres demanàvem al Govern de la Generalitat que ens donés raó d'una acció de govern, i una acció de govern no és la suma aritmètica —al nostre entendre— d'actuacions puntuals d'altra banda indefugibles i no sempre suficientment ràpides, perquè, és clar, tenir una carretera tallada durant deu dies —i vostè mateix ha reconegut aquest termini de deu dies— no és poc, n'hi ha hagut una que ha estat tallada deu dies, i no de poca importància. De manera, que el que nosaltres demanàvem, en definitiva, era una acció de govern conjunta, global, era una acció de coordinació, que tinguí en compte l'estructura territorial, l'estructura local de les comarques de l'Alt i del Baix Empordà, pobles molt petits, no sempre ben dotats de serveis tècnics en els seus ajuntaments, que necessiten aquesta ajuda superior, aquesta coordinació d'esforços. Nosaltres pensàvem que hi hauria ja un balanç més exacte i més acurat de les pèrdues, dels danys, sobretot pel

que fa a agricultura. No se'ns han donat xifres. S'han barrejat en la informació actuacions pròpies de la Conselleria o del Departament d'Agricultura i del d'Obres Públiques amb actuacions de Ministeris de l'Estat central, i s'ha confirmat el que també nosaltres plantejàvem amb la nostra interpellació, i és que hi va haver lentitud. En les dates que ens ha donat l'Honorable Conseller, veiem ben clarament que no es va arribar a l'Empordà fins cinc o sis dies després. Nosaltres els felicitem per la celeritat amb què van actuar a Banyoles, però van arribar a l'Empordà, en el millor dels casos, cinc o sis o set dies després de Banyoles, i, en tot cas, després que els mateixos ajuntaments demanessin la presència dels parlamentaris, demanessin la presència dels diversos grups. Aquest va ser l'estímul, segurament, que va acabar de decidir o moure l'acció del Consell Executiu.

Per tant, pensem que la interpellació no ha estat contestada com nosaltres esperàvem, tot i agrair l'abundant informació, però esperàvem més d'un Govern, esperàvem més que el comunicat d'activitats del cap de bombers o del cap de serveis d'obres públiques.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, només per dir que l'acció coordinada existeix. El fet que jo hagi parlat de l'acció de diversos Departaments de la Generalitat ho demostra. I, a més a més, he de dir que l'acció coordinada existeix no només a nivell interdepartamental, sinó fins i tot a nivell interinstitucional, perquè com no escapa al senyor Diputat interpellant, hi ha competències nombroses que no són encara de la Generalitat i a partir de les quals s'hauran de resoldre part dels problemes suscitats per les inundacions. El balanç, senyor Diputat, el tenim. Jo faig mercè als senyors Diputats de no llegir-lo, perquè els asseguro que estariem molta estona llegint detalladament, i m'ha semblat que això no era justament el que demanava el senyor Diputat. De tota manera està a la seva disposició per a poder-lo consultar en el moment que ho cregui oportú.

Moltes gràcies.

Preguntes amb resposta oral

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la dissolució violenta de la manifestació de rebuig
que tingué lloc davant la seu del Consell Executiu
amb motiu del judici d'onze dones acusades d'avortament*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, preguntes amb resposta oral. La primera pregunta és la formulada al Consell Executiu per la Diputada senyora Maria Dolors Calvet, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre la dissolució violenta de la manifestació de rebuig que tingué lloc davant la seu del Consell Executiu amb motiu del judici d'onze dones acusades d'avortament. Té la paraula la senyora Calvet per a formular la pregunta.

La Sra. CALVET: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, el motiu d'aquesta pregunta és exactament, com vostès s'han assabentat ja, perquè el passat dimarts dia 16

un grup de dones de Barcelona, igualment que moltes altres dones de la resta de l'Estat espanyol, van fer grans mostres de manifestació en protesta per un judici que se celebrava l'endemà a onze dones a Bilbao, acusades d'avortament. Aquests fets no van ser aïllats. A Barcelona van començar ja amb un acte de solidaritat en el Col·legi d'Aparelladors el dia abans, en el qual hi va haver moltes figures, homes i dones, presents en solidaritat amb aquestes dones jutjades a Bilbao. La mateixa nit hi va haver una tancada a l'Associació d'Amics de les Nacions Unides, explico tot això perquè vostès vegin que eren actes perfectament muntats i organitzats per una comissió de dones que feia mesos que treballava en aquesta direcció. Després, l'endemà mateix, dia 16, al matí, va haver-hi concentracions i manifestacions davant els jutjats de Barcelona, concentracions que van durar una hora, una hora i mitja, on hi va haver evidentment situacions tenses amb la policia nacional, hi va haver tallades de tràfic, però en cap moment no hi va haver la més mínima violència i les coses van transcórrer en pau, amb diferents manifestacions pels carrers des del Jutjat fins a la plaça de Sant Jaume. Però, en arribar a la plaça de Sant Jaume la situació va canviar. Les mateixes dones, el mateix estat d'ànim, la mateixa situació, el moment que s'arriba davant del Palau de la Generalitat, es van produint agressions, corredisses, apallissades, de resultes de les quals, com vostès saben, van acabar algunes dones a l'hospital. Hi ha els comunicats mèdics. Evidentment no són greus, afortunadament, però sí que són ferides i molts de cops de porra, i de porres elèctriques, com es va demostrar. I es diu també que hi va haver ferits entre els Mossos d'Esquadra. Jo suposo i espero que les dones, en aquest cas, es van defensar i no es van limitar a rebre.

Aquesta és la versió dels fets que s'ha pogut comprovar mitjançant les fotografies, mitjançant els comunicats mèdics. Aquests fets penso que a tots ens van escandalitzar moltíssim, sobretot a l'opinió catalana en general. Això va fer que d'una trucada meva al senyor Conseller l'endemà es poguessin reunir una comissió de les dones afectades amb l'Honorable Conseller de Governació per a contrastar les versions d'aquests fets, que no eren exactament les mateixes. Jo no sé la impressió que en va tenir el senyor Conseller, jo sé la impressió que en vaig tenir jo, i les dones que eren allà, i és que segurament la versió que tenia el senyor Conseller no coincidia exactament amb la de les mateixes dones. Segurament no és veritat en absolut que hi va haver aquesta situació agressiva i violenta de les dones que eren allà. A mi em sembla que són fora de tot lloc notes com les que en aquest cas van sortir de la Conselleria dient que es va intentar penetrar de forma violenta en el Palau de la Generalitat, o notes dient que es va intentar forçar l'accés a les dependències de la Generalitat, que s'intentava de provocar l'ocupació violenta del Palau de la Generalitat, i que això és que el havien intentat evitar els Mossos d'Esquadra. Jo voldria dir-los, per això els he explicat allò d'abans, que el que es va ocupar la nit abans fou l'Associació d'Amics de les Nacions Unides, el que es va ocupar és el Col·legi d'Aparelladors, que es va demanar, es va llogar per una nit, per fer-hi un acte públic. Així és la manera com s'ha anat treballant, en tot aquest sentit, i no fent ocupacions no previstes d'entitats que, evidentment, ningú no ha tingut mai cap intenció d'ocupar.

El que s'anava a fer, evidentment, era demanar una entrevista. En aquesta entrevista sembla que els Mossos d'Esquadra van intentar fer un cordó, perquè ningú no s'acostés més del que era degut, un cordó a uns metres de la porta de la Generalitat. I també, en aquesta entrevista entre les dones afectades, el senyor Conseller i jo mateixa, es va posar en evidència que per darrera el cordó dels Mossos d'Esquadra un altre mosso d'esquadra va donar el primer cop de porra, va obrir el primer cap —allà al darrera tenen la dona ferida per si algú ho vol comprovar—, i a partir d'aquí va començar la polèmica, polèmica agreujada quan els Mossos d'Esquadra van estirar una de les dones, la van intentar entrar dins de la Generalitat —aquesta és una pràctica que hem conegut, desgraciadament, en els anys de clandestinitat—, estirada d'una o dues persones, i llavors, separada de l'altra gent, intentar cenyir-se en aquesta persona, i, evidentment, això va provocar que les dones defensessin aquesta companya agredida, i evidentment algun dels Mossos d'Esquadra potser va rebre, penso que en legítima defensa, de les dones que eren allà.

Evidentment, el motiu que va portar aquestes dones no toca a aquest Parlament, però penso que tots hem de ser conscients de per què les dones, en un moment determinat, ens veiem obligades a fer aquest tipus d'accions, a fer aquest tipus de manifestacions. Com vostès saben, aquestes dones sortien al carrer protestant per unes detencions fetes l'octubre del 76, per un judici que ja va ser parat al mateix octubre del 79, que hi va haver un segon intent de judici a l'any 81, al mes de juny, i, evidentment, va tornar a ser suspès. Aquest era el tercer intent de fer un judici per uns fets ocorreguts l'any 76, judici per al qual es demanaven setanta anys per a alguna de les afectades i cinquanta anys per a altres de les afectades, dones que, com vostès saben, en declaracions públiques i en actes públics que elles han fet després, totes van manifestar que el motiu del seu avortament havien estat causes senzillament econòmiques, falta de treball, els marits en atur, en algun altre cas causes de malaltia de fills anteriors, cosa perfectament comprovada, i totes van coincidir que havien demanat anticonceptius a la Seguretat Social i que aquests els havien estat negats. És veritat que sobre la base de la legislació de l'any 76 no existia la legalització dels anticonceptius, encara que com tots vostès saben a Espanya se'n consumien cent mil cada mes, però evidentment no era per causes anticonceptives, devien ser per altre tipus de causes, però el que és veritat és que en aquests moments sí que tenim una legislació anticonceptiva, i tenim una legislació que es va aprovar exactament l'any 78, mitjançant la modificació del Codi Penal en els seus articles 416 i 343 bis. Aquesta modificació està aprovada i aquesta modificació que es va fer a partir dels pactes de la Moncloa inclou exactament la legalització, la venda i la propaganda i la utilització dels anticonceptius i el seu càrrec a la Seguretat Social, al mateix temps que parla de l'obertura de centres de planificació familiar a càrrec del Ministeri de Sanitat i de Cultura conjuntament. Això, com els dic, es va aprovar l'any 78. En aquests moments ens trobem a l'any 82, ens trobem amb el Govern de la Generalitat que un dia d'aquests farà dos anys que està en el Govern, i precisament a preguntes de la Diputada que els parla al Conseller de Sanitat demanant informació respecte a aquesta llei sobre què és el que ha fet la Generalitat fins a avui, precisament, el dia 12 d'aquest mes, a la pregunta amb respos-

ta escrita em contesta que sobre l'assessorament a planificació familiar estan elaborant un manual —s'està elaborant—, hi ha en preparació un pla per a la prestació de serveis d'orientació —està en preparació, no l'hem vist fins ara—, es farà una campanya de sensibilització pública amb material informatiu —no ho hem vist fins ara—, i es crearà un òrgan específic, a nivell de la Direcció General, per a promoure la salut i la planificació familiar; o sigui, després de dos anys de Govern, el Consell Executiu de la Generalitat diu que té en preparació tot això, que ho farà. Ah!, és més que res, evidentment, però em penso que no respon a la realitat d'aquests moments. I dic tot això, perquè a vegades, quan es parla de l'agressivitat de les dones, o quan es parla de les manifestacions, o quan es parla de si es tenia o no raó, jo haig de dir això perquè realment si no s'arreglen aquestes qüestions de fons, si el mateix Consell de la Generalitat no pren mesures en aquesta situació, si el Consell de la Generalitat no facilita que a Catalunya tinguem informació sobre anticonceptius, no obre centres de planificació familiar, no continua, en resum, la campanya de cap embaràs no desitjat que va tirar endavant el Conseller Ramon Espasa quan estava en el Govern provisional de la Generalitat —cosa que fins ara no ha fet, continua dient que farà—, evidentment, aleshores, hi ha avortaments.

I voldria dir per això que no són les dones, no són les feministes les que volen avortar. L'avortament sempre serà un lesió al cos de la dona, les dones estem en contra dels avortaments. Jo penso que qui sembla a vegades que estigui a favor de l'avortament o qui sembla que estigui fomentant que hi hagi avortaments en aquest país són els qui no posen en pràctica totes les mesures, entre elles les d'anticonceptius, que farien que no hagués d'haver-hi avortaments, que no hi hagués d'haver violència al carrer, que no s'haguessin de fer manifestacions en aquest moment.

Però ara ens trobem que això no s'ha complert, hi ha hagut aquesta manifestació, hi ha hagut aquesta agressió per part d'alguns dels mossos d'esquadra. Jo penso que evidentment i segur que no era aquest el sentiment de tots els mossos d'esquadra. En tot cas hi ha uns responsables morals i físics i directament polítics de totes aquestes situacions, en aquest cas el Conseller de Governació, directament. I la pregunta en aquest sentit va dirigida, ja que és impossible de justificar com es va produir aquesta agressió en aquest cas, a preguntar-li quines garanties tenim, a partir d'ara, per a poder exercir el dret a la llibertat de manifestació, el dret a la llibertat d'expressió, també davant del Palau de la Generalitat, i no sols en altres carrers de Barcelona, i demanar-li aquestes garanties, encara que les manifestants siguin majoritàriament dones o encara que el tema pel qual es manifestin sigui el de l'avortament.

Res més.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(Aplaudiments del públic.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, o faré evacuar el públic de la sala.

Senyores i senyors Diputats, hi ha dues preguntes més sobre el mateix tema, la de la Diputada senyora Rosa Barenys i la del Diputat senyor Celestí Andreu Sánchez. Potser, per a evitar repeticions i per a fer el debat més interessant, aquesta senyora Diputada i el senyor Diputat podrien formular la seva

pregunta i el Consell Executiu contestar després les tres preguntes conjuntament, sens perjudici, naturalment, de referir-se a les qüestions que cada un dels preguntants hagués fet específicament.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Per part meua, senyor President, agrairia que es fes d'aquesta manera, per a agilitzar el debat.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació
sobre els motius pels quals els Mossos d'Esquadra
actuen amb mesures repressives tan fortes,
el proppassat dia 16, en una manifestació
produïda davant el Palau de la Generalitat*

El Sr. PRESIDENT: Els preguntants no hi tenen cap objecció? Molt bé. En aquest cas, doncs, passem a l'exposició de la pregunta adreçada directament a l'Honorable senyor Conseller de Governació sobre els motius pels quals els Mossos d'Esquadra actuen amb mesures repressives tan fortes, el proppassat dia 16, en una manifestació produïda davant del Palau de la Generalitat, pregunta que formula la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista.

La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ha dit la Diputada Dolors Calvet, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha donat ja una informació exhaustiva del que van ser tots els actes que es van fer, que va organitzar aquesta comissió de Barcelona en defensa de l'avortament amb motiu dels judicis que s'estaven fent la setmana passada a Bilbao.

Nosaltres també ens hem estranyat de les versions contradictòries que la premsa ha donat respecte als fets que van succeir aquest dia, i ens ha estranyat perquè s'han dit coses estranyes, com, per exemple, doncs, que els Mossos d'Esquadra no varen intentar dissoldre la manifestació, que van intentar fer front a l'agressió de les manifestants per evitar l'ocupació violenta del Palau de la Generalitat, etc. No em voldria repetir, la Diputada que m'ha precedit ha informat àmpliament d'aquesta qüestió. I diem això perquè, a pesar de l'entrevista que es va fer amb el Conseller de Governació, crec que era el dia 17 al matí, se li va demanar una ratificació d'aquesta nota, perquè consideràvem que no era cert el que es deia a la nota oficial, l'única nota del Servei d'Informació del Departament de Governació que ens ha vingut a les mans, és que el Conseller, des del mateix moment de produir-se els fets, ha iniciat una investigació per aclarir amb precisió llur desenvolupament. Bé, penso que és això el que s'havia de fer, però, és clar, fa bastants dies i estem tots una mica intranquils pel desenvolupament dels fets esmentats.

Crec que, si el senyor Conseller vol alguna informació, jo n'hi podria donar alguna que, d'alguna manera, és a favor del que nosaltres creiem que no va ser la manifestació o la nota oficial de la Generalitat. Es deia que els Mossos d'Esquadra van actuar per preservar dos treballadors que sortien de la Diputació en aquella hora del matí, i, a conseqüència d'això, el Comitè de personal de la Diputació —Comitè, lògicament, elegit democràticament a les darreres eleccions laborals— va aprovar, en una reunió, per unanimitat, la seva més enèrgica repulsa per l'actuació dels Mossos d'Esquadra i, específicament,

per la utilització de la pretesa protecció de la sortida dels funcionaris de la Diputació com una de les causes de l'actuació dels Mossos d'Esquadra. A més a més, el nostre Partit té dades testimonials, i no precisament del grup manifestant ni tampoc, lògicament, del grup repressor, de com un mosso d'esquadra, en un moment determinat, i en veu baixa, quan va veure acostar-se la manifestació, majoritàriament de dones, va dir a un altre company, o a diversos companys —no ho podem precisar—: «avui podríem fer pràctiques de tret». Prengui nota, senyor Conseller. Això, creiem que és molt greu i creiem que és doblement greu perquè, en aquest cas, s'ha tractat amb un grup de manifestants —i, en aquest cas, dones; hi havia homes i cap home no va ser reprimit— realment, com a éssers perillosos. A la plaça de Sant Jaume hi ha moltes manifestacions, i una actuació d'aquesta mena, últimament no la recordava, i menys dels mossos d'esquadra. Creiem que aquí deurien sortir a flor de pell determinades actituds subconscients —pensem que poden ser subconscients— i a la vegada bastants judicis polítics —judicis, evidentment, polítics— que, evidentment, poden ser diferents per la dreta o per l'esquerra, com ha dit la Diputada que m'ha precedit. Nosaltres estem per la despenalització de l'avortament. Nosaltres estem a favor de campanyes que puguin afavorir una informació i un coneixement del propi cos en la dona, i un coneixement també en l'home de tot allò que sigui necessari per a evitar arribar a situacions extremes. Nosaltres creiem que la majoria de dones que tenen diners solucionen el seu problema sortint a l'estranger; d'altres dones han de ser jutjades com a criminals —aquest és el cas del judici de Bilbao. Aleshores, penso que, encara que pensem diferent, ens hem de respectar i hem d'anar aprenent que cadascú vagi manifestant els seus criteris i debatere-ho políticament en el lloc que correspon.

Crec que el senyor Conseller, aquesta tarda, ens ha d'intentar explicar aquests fets —considero que han estat molt greus— perquè els ciutadans necessitem tranquil·litzar-nos, necessitem poder anar més d'una vegada a la plaça de Sant Jaume, evidentment, a manifestar-nos a favor o en contra de la política del Govern de la Generalitat o d'altres actuacions que són marcades i influenciades pels criteris del Govern central. Crec que ens hem de poder tranquil·litzar i que hem de poder utilitzar aquest espai físic de la nostra ciutat per totes aquelles qüestions que signifiquin la llibertat i el dret a expressió que té la persona. Llibertat i dret d'expressió de les idees i de les opinions dels ciutadans que, evidentment, són un dret constitucional al qual no podem ni podem, de cap manera, renunciar, ja que, com molt bé vostès saben, són el fonament de l'ordre polític i de la pau social.

És per això que nosaltres formulàvem aquesta pregunta al senyor Conseller de Governació, demanant-li per quin motiu els Mossos d'Esquadra actuaven amb mesures repressives tan fortes violant els mínims drets d'expressió i, en conseqüència, de manifestació.

Gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la intervenció
dels Mossos d'Esquadra contra una
manifestació de dones*

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara té la paraula, per a formular la

seva pregunta, el Diputat senyor Celestí Andreu Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, penso que és important que, avui, el Parlament de Catalunya, a partir de l'actuació concreta dels Mossos d'Esquadra, pugui saber no simplement aquest fet en concret, sinó també alguns dels problemes importants que la societat catalana i espanyola té. Perquè, és clar, els fets que han succeït a la plaça Sant Jaume tenen una història, història que les companyes Dolors Calvet i Rosa han plantejat, i penso que ho han plantejat bé. Però jo voldria plantejar un element que penso que és important. Aquest element que és important per a nosaltres és si les institucions catalanes i l'Estat central estan de veritat intentant resoldre el problema que hi ha. Perquè, si hi ha una legislació anticonceptiva, la veritat és que no hi ha un esforç per a aplicar-la. I aquest, des del nostre punt de vista, no és un problema de les dones; és un problema de tothom: dels homes i de les dones. I és precisament a partir d'aquesta idea que aquesta legislació no s'aplica, que apareixen problemes a la societat catalana i espanyola. Però, al mateix temps, hem de dir també que no n'hi ha prou amb una legislació anticonceptiva; és necessària la legalització de l'avortament, perquè el problema és que l'avortament és una realitat, i una realitat sagnant per la societat catalana i espanyola. Ens agradi o no. Això és veritat, i tots els que som aquí som conscients que això és una realitat.

I, a partir d'aquests dos elements, que la legislació anticonceptiva no s'aplica i que l'avortament és illegal apareixen problemes. I apareixen problemes a la societat espanyola i catalana. Però els partits parlamentaris tenen possibilitat de donar la seva opinió, i l'han donada al Parlament d'Espanya, impedit que això es discuteixi i es resolgui. Han donat la seva opinió. I jo penso que és important dir que hi ha una responsabilitat política dels partits perquè aquest problema existeixi. Perquè, si els partits polítics haguessin d'abordar aquests dos temes —legislació anticonceptiva i el problema de l'avortament— no hauria passat res a la plaça de Sant Jaume l'altre dia.

Però, si hi ha una responsabilitat i una actitud dels partits parlamentaris, el que és —jo penso— normal, perquè la Constitució ho diu, és que la gent doni la seva opinió i lluiti en el marc de la democràcia per les seves opinions. I això és el que feien les dones. Això és el que feien: aplicar un dret constitucional, una manifestació per a defensar les seves opinions.

I, a partir d'aquí, entrem una mica en el problema. Aquí, molts de nosaltres hem parlat de democràcia retallada, de democràcia controlada, de democràcia no sé què. I això és veritat, però el problema de fons —i això és el que jo vull dir aquí— la solució d'aquesta manifestació a la plaça de Sant Jaume no té expressions d'aquesta mena. La nostra opinió és que sí. Però nosaltres pensem que el problema no són els Mossos d'Esquadra.

Els problemes vénen de la política que el Consell Executiu té per a aquest cos. I, és clar, la nostra pregunta va fonamentalment en aquesta direcció. Va en la direcció que volem saber quina és la política que té el Consell Executiu des d'aquest punt de vista; la volem saber. Però —i després llegiré la pregunta en concret— jo voldria suggerir al Consell Executiu una opinió, que no és més que una opinió, de com es podria començar a abordar aquest problema. Nosaltres pensem que, precisament per la gravetat dels fets que han

passat, que no han estat els únics, potser seria necessari i convenient —aquesta és l'opinió que també hauria de tenir el Consell Executiu—, si és o no necessària una Comissió parlamentària per a analitzar aquests fets. Una Comissió que miri si el que ha dit el Consell Executiu és veritat —perquè suposo que, si el Consell Executiu ho ha dit, és perquè és la informació que es va donar—, o si és veritat l'opinió que jo també, personalment, tinc del que va passar. Però una Comissió parlamentària que no abordi aquest tema, simplement, sinó que també ajudi, si és que és possible, a resoldre el problema d'aquesta política respecte a aquest tema. Aquest és un suggeriment, ja sabem que no és el motiu concret de la pregunta, però penso que, a la millor al Consell Executiu li pot servir d'alguna cosa.

És a partir d'aquí que fem la pregunta en concret: quines mesures pensa prendre el Consell Executiu, fins i tot les disciplinàries, per esclarir els fets produïts per la intervenció dels Mossos d'Esquadra el dia 17 de març de 1982 contra una manifestació de dones que demanaven ser rebudes pel Conseller de Justícia de la Generalitat per plantejar-li les seves opinions sobre la despenalització de l'avortament?

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo molt sincerament el to i la mesura amb els quals han estat formulades les preguntes, les tres preguntes: la pregunta que m'ha adreçat la Diputada senyora Maria Dolors Calvet, la Diputada senyora Rosa Barenys i el Diputat senyor Celestí Sánchez. Agraeixo també públicament les gestions que, des del primer moment, després d'haver-se produït els fets, la Diputada senyora Maria Dolors Calvet va realitzar per intentar trobar guies que fessin possible un contacte, un diàleg i un aclariment dels fets. Li agraeixo, ho repeteixo, sincerament, la seva intenció i les seves gestions per a intentar pacificar els ànims, trobar aquestes vies de diàleg i encetar els camins que poguessin conduir a la clarificació dels fets.

No cal dir que lamento profundament els fets produïts, els fets ocorreguts no tant a la plaça com a la porta del Palau, evidentment situat també a la plaça de sant Jaume, i he de dir i reafirmar-me en les manifestacions ja realitzades en el sentit d'intentar arribar a l'esclariment total dels fets i a depurar les responsabilitats que existeixin aplicant, en aquest sentit, amb rigor, el Reglament dels Mossos d'Esquadra en el supòsit que es demostrï que hi ha responsabilitats concretes per part d'alguns dels seus agents.

Dit això, voldria dir que jo, personalment —m'imagino que les senyores i els senyors Diputats tampoc—, jo, personalment, repeteixo, no m'atreviria a fer, ni en relació amb els mossos, ni en relació amb les manifestants, afirmacions aventurades i temeràries sense tenir dades completes, concretes, contrastades i objectives.

A mi em sembla, senyora Barenys, absolutament gravíssim, absolutament gravíssim que un mosso, si és que ho va dir, digués, com vostè ha insinuat o ha explicat, efectivament, en veu baixa o en veu alta, al costat de qui fos, que aquesta podia ser, no sé si expresso bé el sentit de la seva frase, una bona

ocasió per a fer pràctiques de tret.

Nosaltres hem iniciat una investigació, una investigació que volem que sigui seriosa, que volem que sigui completa, que volem que sigui contrastada i objectiva, i jo la invito, senyora Rosa Barenys, a traduir aquestes frases que vostè ha fet en una denúncia concreta, evidentment amb testimonis, per tal d'incorporar aquests testimonis i la seva denúncia a l'expedient que hem iniciat per tal d'esclarir les responsabilitats produïdes.

Invito totes les senyores i els senyors Diputats de la Cambra a fer el mateix si és que van assistir personalment als fets, si és que els van veure directament, si és que en tenen constància concreta i personal, per tal d'ajudar justament a dur a terme una acció que crec indispensable d'aclariment i concreció del que va passar a la tarda, cap el capvespre, del dimarts dia 16 del mes que som.

Li he de dir que, per part nostra, la investigació és a punt de concloure. Nosaltres tenim recollits, en aquest moment, una vintena de testimonis, testimonis jo crec que vàlids i seriosos, directes, de testimonis presencials —evidentment al marge de les declaracions realitzades pels mateixos mossos d'esquadra de servei i per part dels seus responsables directes—, que han signat. Vol dir, per tant, que són declaracions de les quals els seus titulars es fan absolutament responsables, declaracions, per tant, entenc, serioses de persones molt diverses. Però també haig de manifestar a la Cambra que jo no podria, per un sentiment ètic, tancar aquesta investigació sense recollir encara, malgrat haver rebut, com ja ha explicat la Diputada senyora Calvet, un grup de les manifestants ferides o lesionades en aquests succés, no podria, repeteixo, tancar, per un sentiment ètic, que em sembla que deuen compartir tots els membres d'aquesta Cambra, no podria tancar aquesta investigació sense recollir el testimoni, la declaració també responsable, no cal dir-ho, signada, concreta, de les manifestants, singularment de les manifestants que varen ser agredides o que manifesten haver estat agredides en els actes dels quals estem tractant en aquest moment.

La invitació ha estat feta. Nosaltres esperem que això es produeixi, sabem que es produirà perquè pensem que tots estem animats per la mateixa intenció, que és la d'arribar a esclarir els fets i depurar responsabilitats.

He de dir que la política del Departament de Governació i de la Generalitat sencera, en relació amb les manifestacions que es puguin celebrar, a part d'aquest incident que ja aclarirem d'una forma exhaustiva, és la de garantir per tots els seus mitjans el lliure exercici dels drets i de les llibertats públiques i, per tant, el lliure exercici al dret i a la llibertat de manifestació. I, en aquest sentit, puc apuntar, i em sembla que la dada concreta potser no la coneixen però, en tot cas, en poden tenir una aproximació si més no, que durant els anys 1980 i 1981 hi ha hagut 108 manifestacions a la plaça de sant Jaume, autoritzades o no —aquest no és el nostre problema—, davant del Palau de la Generalitat, manifestacions d'homes, manifestacions de dones, manifestacions d'homes i de dones. I des que el Consell Executiu va prendre possessió, aquest és l'únic incident que nosaltres tenim registrat i pensem que és digne d'una investigació aprofundida com la que duem a terme.

Finalment, voldria fer notar a les senyores i als senyors Diputats que em sembla absolutament fora de lloc —i no crec que hagi estat en aquest cas la intenció de cap dels Diputats i

Diputades que han intervingut —, em sembla, repeteixo, fora de lloc atacar els Mossos d'Esquadra com a institució per uns fets que, en tot cas —ja depurarem les responsabilitats, i ben ràpidament per cert—, poden, en tot cas, repeteixo, ésser atribuïts a alguns dels seus elements i no al cos en tant que institució.

Tinc la seguretat que no ha estat la intenció dels qui han intervingut plantejar-ho d'aquesta manera, però, en tot cas, voldria fer notar que em semblaria totalment fora de lloc que això hagués estat plantejat així. Repeteixo que em guardaré prou, en aquest moment, de fer jo personalment afirmacions aventurades i temeràries, que facilitaré la informació completa a aquesta Cambra, i espero poder-ho fer justament divendres, dia 2 a les 4 de la tarda, data i hora en la qual hem acordat la reunió de la Comissió de Drets Humans. Espero que per a aquell moment podré tenir acabada i completada la investigació i podré facilitar la més àmplia informació de tots els fets, però, mentrestant, repeteixo que em guardaré prou de fer cap afirmació ni en un sentit ni en l'altre, és a dir, ni en relació amb l'actuació dels mossos ni en relació a l'actuació de les manifestants.

Tinguin l'absoluta seguretat que actuarem, almenys aquesta és la nostra voluntat, amb la màxima justícia en aquest tema i que farem conèixer el resultat de la investigació amb tota l'amplitud que calgui i que faci falta.

Senyor President, moltes gràcies; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Calvet desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula la senyora Calvet.

La Sra. CALVET: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, jo agraeixo les darreres paraules del senyor Conseller, però potser voldria recordar-li que ell és, políticament, qui té la responsabilitat d'aquests fets. Recordar-li que ens ha fet aquí una sèrie d'intencions de qüestions que portarà d'aquí endavant, però penso que, dels fets aquests concrets que ara intentàvem analitzar, no ens ha aportat res de nou, no podem dir en cap moment que hem avançat en aquesta investigació, i fa ja bastants dies que ha passat.

Segurament té recollits ja molts testimonis de persones que passaven per la plaça, però encara no té recollits els testimonis, al meu entendre, més afectats per la situació, perquè, evidentment, qui s'ha emportat la pitjor part en aquest assumpte van ser les dones que estaven a la plaça que tenen el cap obert o que encara van enguixades, que són aquí darrera, com li deia abans.

Jo voldria solament puntualitzar dient que el senyor Conseller parlava que els mossos d'esquadra defensaven la porta del Palau, però el que és segur és que la porta del Palau no arriba fins a mitja plaça i el que és cert és que moltes dones allà on les van pegar va ser al mig de la plaça. També dir-los, per a una dada que es pot afegir, que també a la plaça hi havia els cotxes de la Policia Nacional, que havien anat seguint totes les dones en el recorregut, des de davant dels jutjats fins a la plaça sant Jaume, i que aquests cotxes no van intervenir en cap moment i, en canvi, els mossos d'esquadra van intervenir en aquesta qüestió.

Dir també que si és ben cert que hi ha hagut 108 manifestacions i cap no ha estat agredida d'aquesta manera penso que és un element més perquè ens plantegem per què precisament

aquesta manifestació. No és casualitat que les dues manifestacions pacíficament de dones que hi ha hagut a la plaça Sant Jaume hagin estat agredides; una demanant la campanya d'anticonceptius, aquesta segona amb motiu dels judicis de Bilbao. Evidentment la primera no era quan el Conseller de Governació estava a la Conselleria, era abans, però sí que eren alguns dels membres del cos dels Mossos d'Esquadra els qui ja hi eren en aquell moment i que, casualment, agredeixen les dones quan fan manifestacions.

En una cosa sí que estic d'acord amb el que ha dit el Conseller, que penso que jo ja havia dit abans, i és que del que no es tracta aquí és de dir que la culpa és de tot el cos de Mossos d'Esquadra. Aquesta és una institució que en els anys de clandestinitat, sobretot quan corriem davant la policia nacional, havíem reclamat moltes vegades, i esperàvem tots i totes que fos una cosa molt diferent. I cal dir que, en aquest moment, això és obra d'alguns dels agents que hi ha dins d'aquest cos. Però segurament també és perquè la reforma, la reforma que tots demanem per als aparells de l'Estat, difícilment encara no ha arribat als aparells de la mateixa Generalitat i que, segurament, el dia que discutim amb més calma la interpellació en aquest respecte podrem discutir més a fons aquesta reforma democràtica.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys desitja intervenir novament? (*Pausa.*) Té la paraula, senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, primerament, per fer-me ressò del que la Diputada Dolors Calvet deia ara, que és curiós que, de 108 manifestacions que hi ha hagut durant aquest temps, aquesta manifestació majoritàriament de dones ha estat atacada, la qual cosa ens haurà de fer plantejar, penso jo, haurà de fer reflexionar aquest Parlament, perquè hauríem de tenir molt present la necessitat de començar a mentalitzar-nos o a treballar la igualtat real de drets entre homes i dones, fins i tot en el dret a manifestar-nos.

Després vull dir dues coses molt concretes. Una, dir-li al senyor Conseller que nosaltres tampoc no hem atacat el cos de Mossos d'Esquadra, ni de bon tros. Hem parlat d'algunes persones que han actuat repressivament, però no hem atacat el cos. La cosa no estava pas en la nostra intenció, si així ho ha entès el senyor Conseller... Ara, dir-li al senyor Conseller que el responsable, en tot cas, d'aquests fets, és ell, com a Conseller de Governació.

I una última cosa era que si el senyor Conseller... El senyor Conseller ens ha demanat que si el testimoni al qual jo feia referència vol i realment hi està disposat, doncs, procediríem a fer la declaració; però tingui en compte que depèn d'ell, no depèn, en aquest cas, de la que ha esmentat el fet que va succeir en aquell moment.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo penso que una part del problema possiblement ha quedat resolta a partir de l'opinió que el senyor Conseller ens ha donat. I dic una part del problema perquè el problema de fons pensem que no ha quedat resolt. Perquè el problema de fons quin és? És la política, en concret, que el Con-

sell Executiu té per a aquests temes; per al tema de la investigació i per al tema de com fer funcionar el cos de Mossos d'Esquadra.

Ja sé que la pregunta concreta de cada un de nosaltres, dels tres que hem parlat, no deia explícitament això, però la veritat és que esperava que el senyor Conseller fos capaç de plantejar-nos-la. I per què? Perquè jo vull donar algunes dades que jo sé.

Els Mossos d'Esquadra fan bastants hores extraordinàries; el tipus de formació professional que tenen té moltes dificultats. Hi ha pocs diners, diuen, per al cos dels Mossos d'Esquadra, però al mateix temps que tot això que segurament és cert, segurament hi ha ordres explícites de la Conselleria de com han d'intervenir. Aquest és el problema. A nosaltres ens hauria agradat saber si el Conseller diu als Mossos d'Esquadra que han de pegar al mig de la Plaça. Això, ho volíem saber. Estem segurs que no ho diu, això. Nosaltres estem segurs que el senyor Conseller no diu això, però això seria important que ho hagués dit aquí, perquè, és clar, això ha passat enmig de la Plaça. I no ha passat a tres dones ni a cinc dones dintre del Palau. Ha passat fora del Palau, i és clar, aquest és el tema de fons, per a nosaltres, al marge de les altres qüestions polítiques i d'altres que hem intentat plantejar per a situar el problema.

Pensem que, possiblement, si retorna a donar la seva opinió, podria dir si és veritat això, si el Conseller diu que s'ha de defensar la porta, amb tot el que això pot significar, que, per tant, els Mossos d'Esquadres no han de copejar enmig de la Plaça, i jo penso que aquest és el problema de fons. De tota manera, en la interpellació que segurament farem, podrem discutir amb més deteniment aquest tema i aquest problema.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja fer ús novament de la paraula? *(Pausa.)* Té la paraula el Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President; senyores i senyors Diputats, no crec que es pugui despendre de la meua intervenció anterior que jo hagi tingut la intenció d'eludir cap de les responsabilitats polítiques que em pertoquen. Al contrari, les assumeixo totes davant d'aquesta Cambra, no perquè ho manifesti, sinó perquè pel meu mateix càrrec estic obligat a assumir-les davant de la Cambra.

Les assumeixo, per tant, amb plena consciència. Es determinarà ràpidament —la investigació està acabant— la culpa i el grau de culpa que correspon a les dues parts. Jo no vull fer —ho repeteixo— cap mena de judici d'intencions, però és evident que en el problema que hem estat debatent hi ha dues parts: efectivament, els Mossos i les manifestants. Presentaré les dades referides, o que es desprenguin, millor dit, d'aquesta investigació, i les seves conclusions, i amb la mateixa rotunditat amb què els dic que no eludeixo les meves responsabilitats, mantindré aquestes conclusions i la Cambra decidirà si la investigació és suficient per a satisfer les aspiracions legítimes d'informació sobre aquest fet que m'han estat plantejades.

Li agrairé a la Diputada senyora Rosa Barenys que s'adrexi a la persona que, segons sembla, ella coneix, que ha fet les manifestacions a les quals anteriorment s'ha referit, i li digui que estem disposats a rebre el seu testimoniatge, o, en tot cas, que em faciliti, si ho creu oportú —i si pot, evidentment— el nom d'aquesta persona perquè la gestió la pugui fer jo

personalment. Pel que fa referència a les darreres manifestacions del Diputat senyor Celestí Sánchez, li diré en primer lloc que, efectivament, tenim pocs Mossos, que ens en fan falta més, i que si està en la línia del que ha estat la seva manifestació, agrairé el seu vot favorable a l'aprovació de les partides pressupostàries corresponents.

D'altra banda he de dir que jo ja suposo que el senyor Celestí Sánchez està segur que jo no dic als Mossos d'Esquadra que peguin ningú enmig de la Plaça, però si ell també n'està segur, per què m'ho pregunta?

Res més, senyor President, moltes gràcies. *(Remor de veus.)*

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el traspàs de l'INSALUD i els deutes
a taxistes i usuaris*

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat no adscrit senyor Celestí Sánchez sobre el traspàs de l'INSALUD i els deutes a taxistes i usuaris.

Té la paraula per a formular la pregunta el Diputat senyor Sánchez. *(Molta remor de veus. Molts Diputats s'absenten.)*

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President; senyores i senyors Diputats, encara que ara siguem menys gent, ho discutirem igualment. Hi ha un problema, i és un problema que està afectant un sector important de Catalunya; important en el sentit que son deu mil treballadors autònoms en una situació molt difícil. No explicaré massa qüestions, però és un sector en què és necessària una reestructuració, el sector del taxi, que té aproximadament tres mil taxistes, que tenen moltes dificultats per a treballar, ja que hi ha una sobresaturació de taxis en la Corporació Metropolitana, i fins i tot les organitzacions sindicals representatives del sector estan plantejant la necessitat de discutir seriosament amb l'Administració catalana com resoldre les característiques de la crisi del sector.

I, si començo dient aquesta qüestió, és perquè la meua pregunta està lligada a un tema en concret, i és que la Generalitat i l'Administració central estan agreujant aquesta situació; i l'estan agreujant des d'un punt de vista col·lectiu, però també des d'un punt de vista concret i personal, a diferents taxistes.

Quan es van fer les transferències de l'INSALUD a la Generalitat, una part, o millor dit, els deutes que aquesta tenia amb tota una sèrie de taxistes de Catalunya per a fer el servei de portar malalts a hospitals, tots aquests deutes no van ser traspasats, i al dir els deutes, no vull dir els deutes, sinó els diners per pagar-los.

Però això és un element i no és un problema de l'Administració central; és un problema de Catalunya, perquè aquests taxistes no són a Madrid. Són a Catalunya. Jo penso que aquest era el primer problema; la Generalitat havia d'haver tingut una major preocupació de com s'havia de resoldre aquest tema. I això, en concret, significa per a aquest sector 200 milions de pessetes, que encara han de cobrar aquests taxistes. Però, a més, d'aquest tema concret i específic dels 200 milions de pessetes que no saben com ni de quina manera cobriran els taxistes de Catalunya, i sobretot de la Corporació Metropolitana de Barcelona, i de Tarragona, Girona i Lleida, hi ha un altre tema, i és que precisament perquè s'ha fet la transferència de l'INSALUD, però no de l'INSS, hi haurà difi-

cultats des del punt de vista de l'estructura administrativa que hi ha per a continuar resolent aquest problema, continuar pagant els deutes, que ara ja no seran de l'Administració central, sinó que seran de la Generalitat. I és precisament en aquestes dues direccions: d'una part, la direcció de resoldre el deute que té l'Administració central i que ha de ser també una preocupació de la Generalitat, perquè aquests taxistes són aquí, a Catalunya, i d'una altra part, com resoldrà el pagament dels deutes que a partir d'ara ja la Generalitat i l'INSALUD tindran, que anava la meua pregunta, que llegiré: «Què pensa fer el Consell Executiu perquè l'Administració central liquidi els deutes de 1981 que pugen a 200 milions de pessetes, als taxistes i als usuaris, i quin mètode utilitzarà per a garantir la regularitat de les liquidacions per als trasllats de recuperació i assistència dels malalts.»

Pensem que aquest és un tema important, no tant per la quantitat, sinó per la situació que el sector del taxi té en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, il·lustres senyores Diputades, il·lustres senyors Diputats, jo agraeixo a l'illustre Diputat senyor Celestí Sánchez Ramos que m'hagi formulat aquesta pregunta, perquè ha posat el dit en una llaga que és molt més gran, molt més profunda del que ell mateix es pensa.

Jo no em referiré específicament, naturalment no la conec, a la crisi del sector del taxi, però sí que em referiré al problema dels deutes contrets per l'INSALUD en l'època en què encara era Administració central a Catalunya, i dels deutes que estem contraient encara nosaltres en tant que receptors d'unes transferències que se'ns van fer amb efectivitat plena a partir del primer de novembre de l'any passat.

Jo estaria molt content en aquests moments, senyor Sánchez, si tots els deutes que tinguéssim nosaltres des de l'any 1981 —i dic nosaltres, com a hereus de les transferències que ens han fet—, fossin 200 milions de pessetes. Els deutes que nosaltres tenim en aquests moments són de milers de milions de pessetes, no de 200 milions de pessetes. El senyor Sánchez sap, naturalment, el que nosaltres devem al sector del taxi, més ben dit, el que nosaltres devem a usuaris, perquè els deutors, els creditors són els usuaris, no són els taxistes. El que passa és que segurament els taxistes els fien i no cobren, i cobren després; però a qui devem nosaltres els diners no és als taxistes com a collectivitat o individualment, sinó als usuaris.

Però és que en devem molts més a molts altres sectors. Devem milers de milions de pessetes a proveïdors de material electromèdic, a constructors, a industrials del ram de l'ortopèdia, o més ben dit, també, a usuaris que han fet ús d'adminicles o d'ulleres comprats al ram de l'ortopèdia i que no se'ls ha pagat des de fa temps.

Per què no se'ls ha pagat? Jo intentaré ser breu perquè sobre aquest tema, naturalment, podria parlar molt, però miraré de no estendre'm massa després d'una sessió tan llarga. El problema és que se'ns va fer una transferència amb efectivitat, ho repeteixo, íntegra a partir del primer de novembre de

l'any passat, amb el benentès que tot el que feia referència a despeses del capítol segon, l'Administració de l'Estat continuaria fent-se'n responsable fins al 31 de desembre de 1981. En això té raó el senyor Sánchez. El que passa és que a nosaltres ens van transferir, per a fer front, teòricament, a totes aquestes despeses, unes partides pressupostàries que ja sabíem —l'Administració central i nosaltres— en el moment que ens les van transferir, que serien insuficients per a atendre-les durant l'any 1981. I hi ha un acord a nivell de Comissió Mixta, en virtut del qual, naturalment —si no nosaltres no hauríem acceptat el traspàs—, l'Administració central es compromet a pagar tots aquells deutes contrets per ells mateixos durant els deu primers mesos de l'any 1981, o bé per nosaltres durant els dos darrers mesos, que ja n'érem els titulars. Aquests deutes pugen, com li deia, a milers de milions de pessetes, i finalment s'ha arribat a un principi d'acord entre l'Administració central i nosaltres, d'haver fet la liquidació del pressupost de l'any 1981. Aquesta liquidació del pressupost s'ha fet fa uns deu dies o quinze dies aproximadament, i fa quinze dies que esperem que ens trametin una primera partida de 4 000 milions de pessetes per a poder fer front a molts d'aquests endarreriments que tenim, també amb hospitals, també amb metges, a part de tota l'altra gent que abans he dit.

Aquest en part és un problema general de tot l'Estat, i segurament aquests endarreriments s'haurien produït igualment si no haguessin tingut lloc els traspassos; en això, evidentment, jo no alludeixo cap mena de responsabilitat, sinó que se'm considera el primer responsable, i pot estar segur, senyor Sánchez, i poden estar segurs tots els il·lustres senyors Diputats que nosaltres estem fent tots els possibles prop de l'Administració de l'Estat no solament perquè reconegui els deutes que té, que en principi ja els ha reconegut, sinó que ens envii els diners. I aquest és un dels altres grans problemes, perquè sembla que el pressupost de la Seguretat Social és absolutament insuficient, el pressupost de la Seguretat Social pel que fa a l'INSALUD, vull dir, és absolutament insuficient, per tal de cobrir totes les despeses reals que a càrrec de la Seguretat Social es produeixen en tot el país. És a dir, hi ha un dèficit, un dèficit molt gran, el pressupost de l'any 1981 està esgotat, parlo ara del pressupost general d'INSALUD, del qual ens van traspasar unes partides, i l'última notícia que tinc és que com que no hi ha prou romanents per fer transferències d'un capítol a l'altre, cal un acord del Consell de Ministres, que encara no s'ha produït, per tal de poder pagar molts dels deutes que tenen i, entre d'altres, els deutes que ens deuen a nosaltres i que nosaltres devem a Catalunya, amb motiu dels traspassos corresponents a l'any 1981.

A part d'això també haig de reconèixer que no hi ha un acord total amb el Govern, en els moments actuals, amb l'Administració central, pel que fa a la manera de transferència dels diners de l'Administració central a l'Administració perifèrica. Aquest és un altre contenciós, del qual un altre dia potser hauré d'informar més àmpliament en aquest Parlament; estem en negociacions i en contranegociacions amb resolucions i contraresolucions, amb requeriments i contrarequeriments, espero que aquesta situació s'aclareixi. Però això també, o sigui, no solament la quantia sinó la manera com es transfereixen aquests diners, també ha contribuït poderosament a aquests endarreriments tan greus que tenim per als pa-

gaments especialment de deutes contrets durant l'exercici de 1981. Anant més específicament a la problemàtica específica dels taxistes, que el senyor Sánchez ha plantejat al meu entendre molt bé, només amb la petita variació que li he fet que els que realment són els creditors, no són els taxistes sinó que són els usuaris, li haig de dir a l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez i a tots els Il·lustres senyors Diputats que la Delegació Territorial de Barcelona de l'INSALUD ha calculat que en aquests moments la quantitat que hi ha de despesa pel que fa a transport en taxis, no en ambulàncies —això és un altre capítol—, de malalts, ascendeix aproximadament —hi ha variacions d'un mes a l'altre— a 40 milions de pessetes cada mes, als quals cal afegir uns 10 o 12 milions a la resta de les comarques catalanes. És a dir, que estem segurament per sobre dels 50 milions de pessetes, cosa que amb els 600 milions de pessetes anuals de despeses per al trasllat de malalts en taxis.

No hi ha dubte que aquest és un tema que també ens hem de plantejar o replantejar; sobre com s'ha de fer això realment. Però, a part d'això, evidentment, i això també ho ha dit el senyor Sánchez, s'ha produït un altre fet, que ha vingut a complicar la situació, i que no és una conseqüència ni directa ni indirecta dels traspassos. El fet que s'ha produït és que hi ha un ordre circular de l'INSS, és a dir, del Instituto Nacional de la Seguridad Social —entitat encara no transferida, com molt bé ha dit el Diputat senyor Sánchez—, que és l'ordre circular 5/12 publicada el 13 de gener, però que val per a tot Espanya, no solament per a Catalunya, en virtut de la qual l'INSALUD, o sigui no l'INSS, sinó l'INSALUD quedava encarregat d'efectuar el tràmit de reconeixement del dret a percebre el reintegrament de les despeses per l'usuari, amb el qual paper l'usuari pot anar a cobrar, per exemple, a qualsevol Caixa. I això ho feia l'INSS, perquè l'INSS és qui té, evidentment, una xarxa més estesa per tot el territori, i el que disposa dels mitjans tècnics adequats per a fer-ho, per la seva connexió amb la xarxa d'informàtica de la Seguretat Social.

Això, evidentment, ha suposat una complicació per a nosaltres, estem a sobre d'això des de fa moltes setmanes, i a instàncies de la Direcció General d'Assistència Sanitària, que és la que, mentre no existeixi l'Institut Català de la Salut, s'ocupa directament de la gestió directa de l'INSALUD, la delegació territorial de Barcelona ha gestionat prop de la Direcció Provincial de l'INSS, no traspassada —el delegat provincial de l'INSS, no traspassat—, l'establiment d'un sistema en virtut del qual es preservés la continuïtat d'aquests circuits d'anar al reconeixement del dret. Això, per ara, ha estat possible en tots aquells llocs on hi ha simultàniament una delegació de l'INSALUD i una delegació de l'INSS, és a dir, a les altres tres antigues províncies catalanes això ja es produeix, però en el territori de Barcelona, atès que hi ha més delegacions de l'INSS que no pas de l'INSALUD, encara no podem comptar amb la col·laboració d'aquestes delegacions de l'INSS. Sobre això també hi estem treballant, en el sentit que el delegat provincial de l'INSS a Barcelona ens ha dit que per a això calia una autorització del Ministeri de Madrid, i la nostra Directora General d'Assistència Sanitària ha fet, ja fa gairebé un mes, la petició formal al Ministre en el sentit que autoritzi l'INSS, tal com l'INSS de Barcelona mateix ha demanat, a continuar amb aquesta tasca de reconeixement de deutes.

Aleshores, i en resum, no em vull fer més pesat, a Barcelo-

na, en el moment actual, en els llocs on coincideixen les delegacions de l'INSS amb les de l'INSALUD ja s'ha començat, des de fa molt pocs dies, és ben cert, a fer un reconeixement de dret i de deute. A la resta de les comarques catalanes això s'està fent normalment, i tant en un lloc com en l'altre, mentre esperem la transferència dels diners en quantitat i qualitat suficient per tal de poder-los utilitzar com nosaltres creiem, de la manera que nosaltres creiem més oportuna, hem començat a pagar els endarreriments a partir del primer de gener, no de l'any 81, a partir del primer de gener, amb el petit fons de maniobra que tenim nosaltres. És a dir que la Generalitat, una vegada més, la Tresoreria de la Generalitat, comptant amb el fons de maniobra de l'INSALUD, ha començat a pagar aproximadament, a hores d'ara, deu haver pagat uns 10 milions de pessetes d'endarreriments de l'any 1982 a totes les comarques catalanes fora del territori de Barcelona, i a partir de fa un parell de dies hem procedit a començar a pagar en el territori de Barcelona i pensem que en pocs dies podrem pagar 40 milions de pessetes. No són tots els nostres deutes, perquè estem, com hem dit abans, en discussió sobre la manera i la quantia com ens han de transferir més fons des del Ministeri, però jo espero que pel que fa referència als deutes d'enguany, als deutes contrets pels usuaris i, en definitiva, pels taxistes l'any 1982 no hi haurà grans problemes de retard. I pel que fa referència als problemes de l'any 1981 no solament dels taxistes sinó de tots els altres rams d'industrials i comerciants als quals es deuen tants diners, un cop s'hagin fet aquestes transferències per acord del Consell de Ministres, podran ser satisfets els seus deutes, que ja serà hora.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez no desitja replicar? *(Pausa.)* Molt bé, en aquestes condicions, senyores i senyors Diputats, hem acabat l'ordre del dia d'aquesta sessió. La pròxima sessió es convocarà oportunament; serà, segons sembla, segons acord del principi de la Junta de Portaveus, després de Pasqua.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i mig de nou del vespre.)

Rectificacions per error tipogràfic

En el DSPC/P núm. 93, pàgina 2613, primera columna, a partir del cinquè paràgraf, manca el text següent, corresponent a la intervenció del Diputat I. Sr. Marçal Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana:

Una solució realment progressiva, que podríem proposar per a ser tinguda en consideració en una època com l'actual, en què hi ha un índex crescut d'atur, podria ser la d'una excèdència pagada pel seu lloc de treball a la mare, amb un subsidi de maternitat per un període de dos anys, subsidi que pot justificar-se si pensem que el lloc de treball que deixa momentàniament la mare pot ser ocupat per una altra persona, una de les múltiples persones —desgraciadament massa— que actualment han de cobrar de l'atur perquè no troben feina.

(Remor de veus.)

He expressat aquesta solució per a dir-ne una que no em sembla dolenta, però n'hi ha d'altres.

Per a acabar, em sembla que després d'aquests raonaments és obvi que els digui que el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre l'Educació dels Infants fins a tres anys, que se'ns acaba de proposar. I ho farem, no per creure que no hi ha d'haver una planificació de les actuals escoles bressol ja existents o que es puguin anar

creant; creiem que per a això n'hi ha prou amb un ordenament dictat per la Conselleria corresponent. Votarem en contra perquè no creiem que una escola bressol, sistemàticament generalitzada, sigui, ni científicament ni humanament, una forma adequada de solucionar aquest problema en una societat realment progressiva.

Moltes gràcies, senyor President.

(N. de la R.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

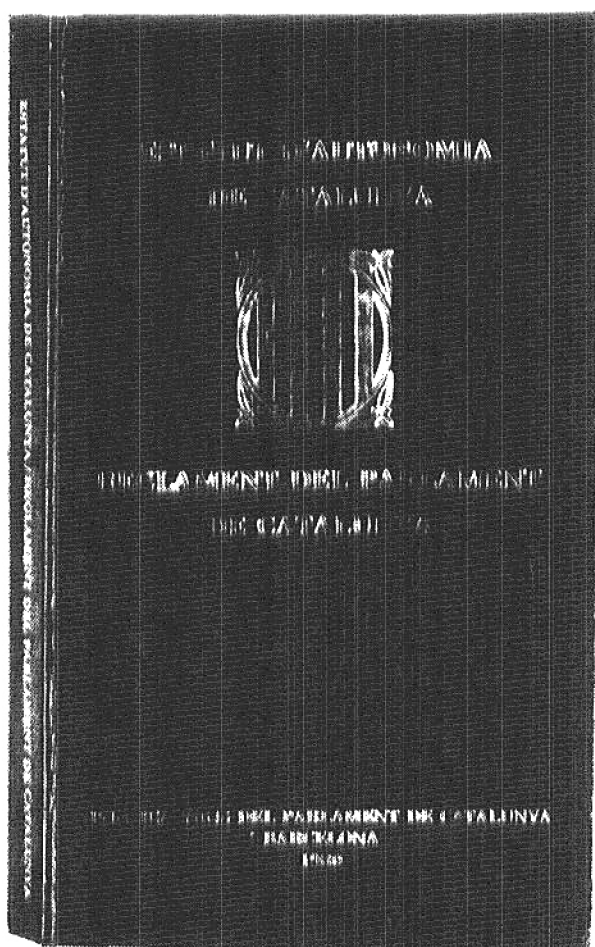
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes:

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B.3468/82.

